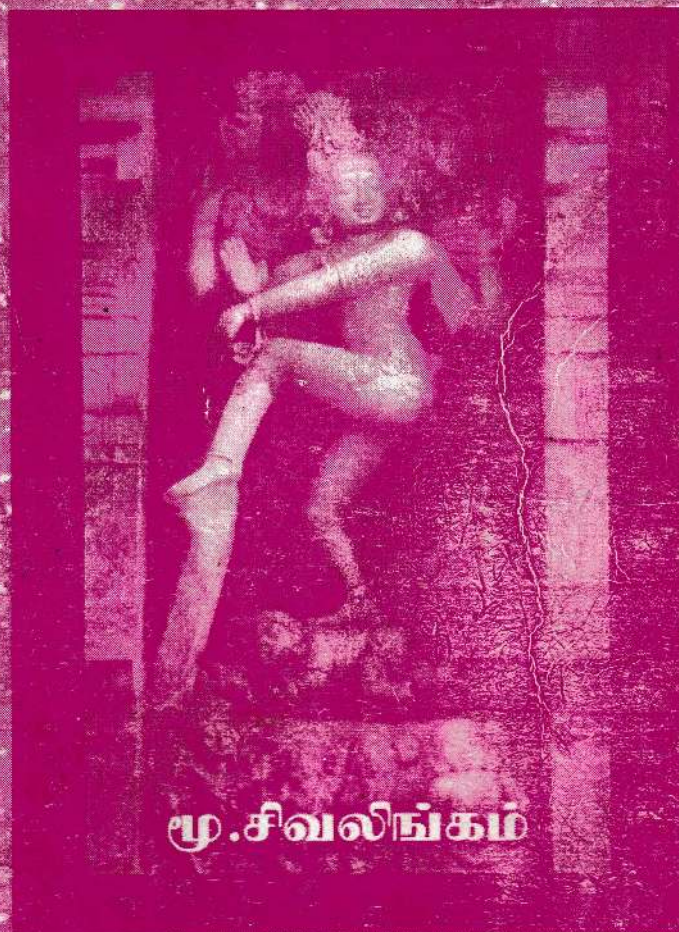

ஓறையருட் செல்வர்கள்

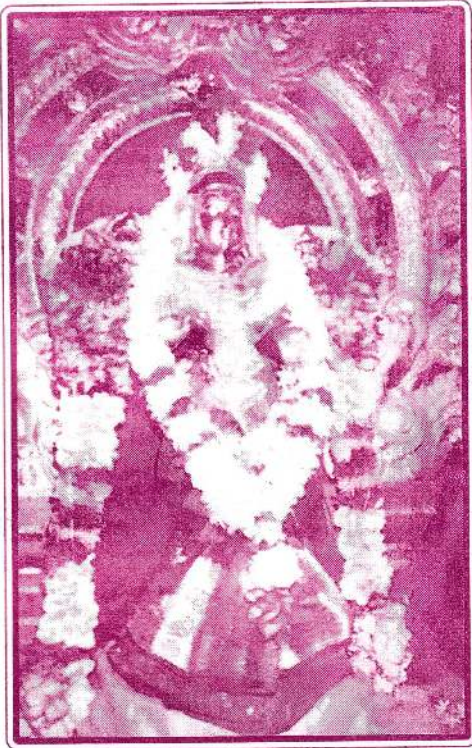

மு.சிவலிங்கம்

வெளியீடு:
இணுவில் சைவத் திருநெற்க் கழகம்

30010

உ
இறையருட் செல்வர்கள்

ஆக்கம்:

ஏ.சிவலிங்கம்

வெளியீடு:

இணுவில் கைவத்திருநெறிக்கழகம்,

இணுவில்.

2007

நூலின் பெயர்	: “இறையருட் செல்வர்கள்”
ஆக்கம்	: மூ.சீவலிங்கம்
பக்கங்கள்	: 206+ix
எழுத்து அளவு	: 12
பக்க அளவு	: 148x210
கணனி வடிவமைப்பு	: வே.செந்தில்வேல்
அச்சுப்பதிப்பு	: சண்சைன் கிரபிக்ஸ், கே.கே.எஸ் வீதி, இணுவில்.
வெளியீடு	: சைவத்திருநெறிக்கழகம் இணுவில்.
நூலின் விலை	: 300/=

யொருளடக்கம்

	பக்கம்
பிரார்த்தனை உரை	i
வாழ்த்துரைகள்	ii
அணிந்துரை	v
வெளியீட்டுரை	vi
நூல் அறிமுகம்	vii
(01) நம்பியாண்டார் நம்பி	1
(02) திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்	7
(03) திருநாவுக்கரசு நாயனார்	14
(04) சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்	24
(05) மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்	41
(06) கண்ணப்பநாயனார்	54
(07) சிறுத்தொண்டநாயனார்	61
(08) காரைக்கால் அம்மையார்	68
(09) திருமூலநாயனார்	74
(10) மனுநீதிகண்டசோழன்	77
(11) சத்தியம் காத்த அரிச்சந்திரன்	81
(12) ஆதிசங்கரர்	93
(13) வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளார்	102
(14) திருநாளைப் போவார் நாயனார் (நந்தனார்)	107
(15) பட்டினத்தடிகள்	112
(16) தாயுமானவர் சுவாமிகள்	118
(17) திருநீலகண்டநாயனார்	123
(18) குங்குலியக்கலய நாயனார்	128
(19) தெய்வச் சேக்கிழார்	133
(20) ஓளவையார்	138
(21) சாவித்திரி	154
(22) ஆதிகவி வால்மீகிமுனிவர்	160
(23) கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்	164
(24) நக்கீரர்	167
(25) அபிராமிப்பட்டர்	173
(26) கச்சியப்பசிவாச்சாரியார்	177
(27) சத்குரு தியாகராஜ சுவாமிகள்	182
(28) பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள்	188
(29) குமரகுருபர சுவாமிகள்	192
(30) அருணகிரிநாத சுவாமிகள்	196

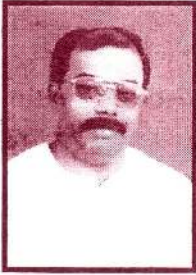
உ.
சிவமயம்
அன்பே சிவம்

Aru. Thirumurugan, B.A., Dip. IN. Ed.,
Vice Principal
Skandavarodaya College
Chunnakam, Sri Lanka

செஞ்சொற் செல்வர்
ஆறு. திருமுருகன்
28, கையிலாச பிள்ளையார் லீதி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

செஞ்சொற்செல்வர் ஆறு.திருமுருகன் அவர்களின் பிரார்த்தனையுரை

இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகத்தின் வருடாந்த நூல் வெளியீட்டுப் பணியில் “இறையருட் செல்வர்கள்” என்ற நூல் வெளியிடப்படுவது அறிந்து மிகவும் அகமகிழ்கிறேன். பரமாத்மாவோடு ஒன்றிய இனிய ஜீவாத்மாக்களின் அருள்நிறைந்த வரலாற்றைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிடுவது பாராட்டுக்குரியது. மானிட வாழ்வில் நாம் உணர வேண்டிய மகத்துவமான ஆத்மீகப் பெரியவர்களை, அவர்களது அனுபூதிச் சுவையை, இம்மலருடாகத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு சமூகத்துக்குக் கிட்டியுள்ளது. அடியார்க்கு அடியேன் என அடியார்களை வாழ்த்தும் மரபை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆரம்பித்து வைத்துள்ளார்கள். கடவுளின் அடியவர்களின் கருணைவெளிப்பாட்டை சமூகம் உணரவேண்டும். ஈரநெஞ்சுடைய இனிய அடியவர்களால் இவ்வுலகம் பெற்ற பயனை இந்நூல் விளக்குகிறது. இந்நூலின் பிறப்புக்குக் காரணமாக விளங்கும் பெரியார் மூ.சிவலிங்கம் ஐயா அவர்களையும், இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகத்தினரையும் வாழ்த்தி நூல் சிறக்கப் பிரார்த்தித்து அமைகிறேன்.

“யாவர்க்கும் இன்னுரைதானே”

ஆறு.திருமுருகன்

உடுவிற் கோட்டக் கல்விப்பணிப்பாளர்

திரு.செ.குபேரநாதன் அவர்களின் வாழ்த்துரை

இணுவில் சைவத்திருநெறிக் கழகத்தின் ஆதரவில் இயங்கும் சிவகாமி அறநெறிப் பாடசாலையின் பத்தாண்டு நிறைவில் இளந் தலைமுறையினரும், மாணவர்களும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற அவாவில் “இறையருட் செல்வர்கள்” என்ற நூலினை வெளியிடுவதையிட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி அடைவதோடு, அந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் இதய பூர்வமாக பெருமிதமடைகின்றேன்.

எமது சைவசமயம் மனித நேயத்தை வளர்த்து மானுடத்தை வாழவைக்கும் சைவநெறியாகும். அதாவது உள்ளும் புறமும் எங்கும் வியாபித்து நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருளை அறிந்து உணர்ந்து அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ற வழிபாட்டு முறைகளையும், தத்துவங்களையும் முதன்மைப்படுத்துவதோடு சமயம் என்பது வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கான கருப்பொருளாகக் கொள்ளாமல், அதை வாழும் முறையாக, வாழ்க்கைக் கலையாக மாற்றி அனுபவித்து உணரப்படும் வாழ்க்கை நெறியாக ஒழுகுவதாகும் என்பதனைக் கூறி, சைவமும் தமிழும் தம் உயிரென உணர்வுபூர்வமாக மதிக்கும் மக்கள் வாழும் புண்ணியபூமி இணுவில். கலைஞானச் செல்வர்கள், தர்ம உபகாரிகள், பண்டிதர்கள், பாவலர்கள், கல்விமான்கள் நிறைந்த இணுவையம்பதியிலே சிறுவர்கள் முதல் முதியோர்கள் வரை பக்தி பூர்வமாக வழிபாடு செய்யும் உயர் பண்பாட்டை இக்கோயில்களில் நடைபெறும் நித்திய, நைமித்திய பூசை விழாக்களில் காணலாம். இத்தனைக்கும் காரணம் பக்தர்களின் தூயவழிபாடும், திருத்தொண்டும், ஆன்மிகப் பணிகளுமே அம்மக்களின் சிறப்பம்சமாகும். அத்துடன் ஆலயங்களினூடாக புராணப்படிப்பு, பிரசங்கமரபு, கலைமரபு, அடியார்கள் வாயிலாக அன்னதானம் வழங்கும் மரபு, சைவசமய அறப்பணிகள், சைவசமயம் சார்ந்த நூல்களை அடியவர்களின் நலன்கருதிக் காலத்திற்குக் காலம் அங்குள்ள கல்விமான்களால் ஆன்மீகப் பணிகளாக வெளியிடும் மரபும் தொடர்ந்து நிழுவதை இன்றும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அந்த வகையில் இணுவில்

சைவத்திருநெறிக்கழகத்தினரும், இணுவில் சிவகாமி அறநெறிப் பாடசாலைப் பொறுப்பாளரும் சைவசமய சமூக சேவையாளருமான ஓய்வுபெற்ற கிராமசேவை அலுவலர் அன்பர் திரு.மூ.சிவலிங்கம் அவர்கள் காலத்தின் தேவை கருதி ஆன்மிகப் பணிகளில் செயலாற்றி வருவது போற்றுதற்குரியது. அவர் இணுவில் சைவத்திருநெறிக் கழகத்தின் ஆதரவில் இயங்கும் அறநெறிப் பாடசாலையின் ஒவ்வொரு ஆண்டு நிறைவு விழாவிலும் நூல்களை வெளியீடு செய்து வருவது அவரது தீராத விருப்பமுடைய பணியாகும். அவரது முயற்சியில் தொகுத்த நூல் வரிசையில் “சீர்இணுவைத் திருவூர்” என்னும் நூல் பலராலும் பாராட்டப்பெற்ற நூலாகும். தற்போது இவ்வாண்டும் இணுவில் சைவத்திருநெறிக் கழகத்தின் ஆதரவில் சிவகாமி அம்மன் ஆலய அறநெறிப்பாடசாலையின் பத்தாவது ஆண்டு விழாவில் திரு.மூ.சிவலிங்கம் அவர்கள் “இறையருட் செல்வர்கள்” என்ற அரிய நூல் ஒன்றை வெளியீடு செய்துள்ளார். அந்நூலில் முப்பது இறைவனின் அனுபூதிமான்களான இறை அன்பினை மீளா இறைத்தொண்டின் வாயிலாக உலகுக்கு உணர்த்திய பெருமக்களின் நன்னெறிச் செயற்பாடுகளை வாழ்க்கை வரலாறாகத் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார். இந்நூலை வாசிக்கும்போது மாணவர்களும், ஏனைய பெரியோர்களும் வாசித்தறிந்து விளங்கும் வண்ணம் எளிய தமிழ் நடையில் சிறிய வாக்கிய அமைப்பு நடையிலே எழுதியுள்ளமை சிறப்புடையதாகும்.

இந்நூல் ஒவ்வொரு சைவத் தமிழ் மக்களும் கற்றுணர வேண்டிய நூலாகும் என்பதையும் உணர்த்தி, இவர்களது பணிகள் மென்மேலும் பெருக திருவருள் புரியுமாறு அருள்மிகு இணுவில் சிவகாமி அம்மையாரின் திருவடிக்களைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்” என்பதை எமது குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்வோம்”.

செ.குடீபநாதன்

கோட்டக் கல்விப்பணிப்பாளர்,
உடுவில் கல்விக்கோட்டம்.

-: iii :-

இணுவில் மத்திய கல்லூரி முதல்வர்

திரு.அ.சதானந்தன் அவர்களின் வாழ்த்துச்செய்தி

இணுவில் சிவகாமி அறநெறிப்பாடசாலை தனது பத்தாவது ஆண்டு நிறைவு விழாக் காணும் இவ்வேளையில் திரு.மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் தமது இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகத்தின் ஆறாவது வெளியீடாக “இறையருட் செல்வர்கள்” என்னும் நூலை வெளியிடுவதும் அவரின் பெருமுயற்சி போற்றத் தக்கதாகும். இந்த நூல் வெளிவர எனது வாழ்த்தினைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

மனித விழுமியங்கள் எப்பொழுதும் வளர்க்கப்பட வேண்டும். எமது சமய நாயன்மார்கள், சமயப் பேராசான்கள் பற்றிய கதைகள் கூறும் ஆத்மிகத்தைப் பெறக்கூடிய ஆன்மிகக் கல்வி அற்புதமானது. இக்கல்வி மனித மேம்பாட்டுக் கல்விக்கு அடிப்படையானது. ஆன்மிகத்தையும், மனித விழுமியத்தையும் பேணவும், வளர்க்கவும் இந்நூல் பெரிதும் உதவக்கூடியதாகும்.

மனித விழுமியங்களில் உள்ள ஐந்து அம்சங்களான சத்தியம், தருமம், சாந்தி, பிரேமை, அகிம்சை ஆகியவற்றை இளைய சமுதாயம் பெற்றுக்கொள்ள இந்த நூல் வழிகாட்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும் மனித உருவாக்கத்துக்கு உதவும் கல்வியை வழங்குவதாக இந்நூல் வெளிவருவது பாராட்டுக்குரியதாகும். மனித விழுமியத்தை முழுமையாக அபிவிருத்தி செய்திட இந்நூல் சமூகத்திற்கு உதவும் வகையில் திரு.மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அவரது உயர்வான சிந்தனையை வெளிக்காட்டுகின்றது. அவரது பணி மேலும் சிறப்புற்று அமைய எல்லாம் வல்ல சிவாகாமி அம்பாளைப் பிரார்த்தித்து வாழ்த்துகிறேன்.

அ.சதானந்தன்

முதல்வர்,

யா/இணுவில் மத்திய கல்லூரி.

பண்டிதர்.ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் அணிந்துரை

சிறியன சிந்தியாமை உள்ளவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் போன்ற மணித்தொடர்கள், நீ எதை ஆராதிக்கிறாயோ அதுவாகி விடுகிறாய் என்ற மணி மொழி. இவற்றை அடிநாதமாகக் கொண்டதொரு பணியினை அன்னை சிவகாமி அருள்பெற்ற அயராத மூதாளர் திரு.மூ.சிவலிங்கம் அவர்கள் “இறையருட் செல்வர்கள்” என்னும் தமது நூலின் மூலம் நிறைவேற்றியுள்ளார்.

இறைமயமான மனநிலையில் நாம் ஆழ்ந்திருக்க உதவும் இறைநெறியாளர்கள் பற்றிய உயர்சிந்தனையில் ஈடுபடுத்தும் 30 மகான்கள் பற்றிய கட்டுரைகளை எழுதி நூலாக வழங்கும் அன்பர் தொடர்ந்தும் இத்தகைய ஆன்மிகப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வர அன்னை சிவகாமி ஆயுள், ஆரோக்கியம், அனைத்து வலிமைகளையும் வழங்க வேண்டி அமைகிறேன்.

ஸ்காபறோ,
கனடா.

அன்பன்

பண்டிதர்.ச.வே.பஞ்சாட்சரம்

வெளியீட்டுரை

எமது ஆன்மீக உணர்வு கூடிய இணுவில் கிராமத்தில் அறநெறிப் பாடசாலை வளரத் திருவருள் கைகூட்டியது. எமது பிள்ளைகளின் சமயக்கல்வி மேம்படும் நோக்கில் சமயநூல்களை வெளியிட உத்தேசித்தோம். இப்பணியினை எமது இணுவில் சைவத் திருமுறைக் கழகத்தின் ஆரம்பகால உறுப்பினரும், எம்மால் வழிநடாத்தப்படும் இணுவில் சிவகாமி அறநெறிப்பாடசாலைப் பொறுப்பாளரும், ஓய்வுபெற்ற கிராம அலுவலருமான திரு.மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் முன்னெடுத்துச் சென்றதால் சமய நூல் வெளியீடுகளை வருடா வருடம் வெளியிட்டோம்.

இவ்வெளியீட்டினால் எமது கழகத்துக்கு அவ்வப்போது கிடைத்த நிதி எமது அறநெறிப்பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு உதவியது. அந்தவகையில் எமது பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை மிகக் கோலா கலமாகக் கொண்டாடும் நோக்கில் ஆழ்ந்த சமயக்கருத்துக்கள் பொதிந்த முப்பது சான்றோர்களின் வரலாற்றினை “இறையருட் செல்வர்கள்” என்னும் பெயரில் எழுதி வெளியிடுகிறோம். இம் மலரினால் கிடைக்கும் பெருநிதியம் யாவும் அறநெறிக் கல்விக் காகவே பயன்படுத்தி வளர்ச்சிகாண முன்வந்துள்ளோம். இம்மலர் வெளியீட்டின் சிறப்புகள் யாவும் அறநெறிக்கல்வித்தாய்க்கு புகழ்பரப்ப இதனைக் காணிக்கையாக்குகிறோம்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

இணுவில்

சைவத்திருநெறிக் கழகத்தினர்

நூல் அறிமுகம்

தூய சைவசமயமும், முத்தமிழும் சிறப்புடன் வாழ்ந்திடும் இணுவில் திருவூர் மேலும் பல பெருமைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

இங்குள்ள எண்ணற்ற திருத்தலங்களிற் குடிகொண்டுள்ள தெய்வங்களின் இறையருள் நன்கு பிரகாசிக்கிறது. அன்றுதொட்டு இன்றுவரை இம்மண்ணிற் தோன்றிய சித்தர்கள், ஞானிகள், அருளாளர்கள், சமயசீலர்கள் போன்ற மகான்களின் குரு அருளும், இம்மண்ணின் திருப்பொலிவும் எம்மக்களைத் தூய சைவநெறியில் வாழ வகுத்துள்ளது. இதனால் இவ்வூர் சைவத்துக்கும், தமிழுக்கும் ஈடுணையற்ற விளைநிலைமாகத் திகழ்கிறது.

எம் மக்களும் தமது பாரம்பரிய முறைப்படி இறைநாட்டமும், மாறாத சமயபக்தியும், ஆசாரசீலமும் மிக்க பண்பாளராக, மெய்ச் சமயமாம், சைவசமயத்தைத் தூய சிந்தனையுடன் பேணி வருவதும் இறையருளாகும். இச்சூழலில் சமயத்தைப் பேணிவரும் மக்கள் தம் பிள்ளைகளையும் வாழையடி வாழையாக வளர்க்கவே விரும்புகின்றனர். தமது பிற்சந்ததியினரை நற்கல்வியிலும், தூய சமய நெறியிலும் தடம்பதிக்க வைக்கின்றனர். பெற்றோரின் சிறந்த வழிகாட்டலுடன் அயற்கோயில்களில் இடையறாது வணங்கவும், சமயக் கல்வியையைத் தமது பாடசாலைக் கல்வியுடன் இணைந்த வகையில் நெறிப்படுத்துகின்றனர். பிள்ளைகளும் சமயக்கல்வியை அவாவுடன் நாடி இன்புறுகின்றனர்.

இச்சிறார்கள் பாடசாலைக் கல்வியுடன் சமயக்கல்வியையும் நன்கு அணுகுவதற்காக இவ்வூரில் இணுவில் கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு என்றும் பெரும்பிரிவுகளில் அறநெறிப்பாடசாலைகள் இயங்குவதுடன் அரும்பணியாற்றி வருகின்றன. இச்சமயநெறி பட்டப் படிப்பு வரை தொடர்வதால் சமய நூல்கள் பலவற்றைத் தேடிக்கற்கின்றனர். இவர்களின் தேவைக்கேற்ப சமயக் கட்டுரைகள், வரலாறுகள் தேடி எடுப்பதில் சிரமமேற்படுகின்றது. இவர்களின்

-: vii :-

(சிறார்களின்) தேவைக்காக அன்னை சிவகாமியின் பேரருளால் இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகத்தின் வெளியீடாக இதற்கு முன் மூன்று சமயம் சார்ந்த நூல்களை வெளியிட்டோம்.

1997 இல் ஆரம்பித்த இணுவில் சிவகாமி அறநெறிப் பாடசாலையின் மாணவர்களின் தேவைக்கேற்ப பல பணிகளில் ஈடுபட்டேன். இதன்பேராக மெய்யடியார்கள் சிலரின் வரலாறுகளை எழுத்துருவில் வெளியிடுமாறு பலர் கோரியதனால் இப்புதிய ஆக்கத்தை நோக்கினேன். இறைவனுடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு பல அற்புதங்கள் புரிந்த முப்பது சான்றோர்களின் வரலாறுகளைத் தேர்வுசெய்தேன். இதனை நன்கு ஆய்வுசெய்யப் பல நூல்களை அணுக நேர்ந்தது. ஒரே கதை வெவ்வேறு உருவத்திற் தெரிந்தன. அவ்வகையான சிக்கல்களை நன்கு கற்றறிந்த முதியவர்களிடம் கேட்டறிந்தேன்.

உதாரணமாக ஓளவையார் என்ற பெயரில் பலர் பல காலங்களில் வாழ்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. ஓர் அறிஞரின் ஆலோசனையின் பேரில் அதிசிறப்புடைய நூல்களையே தழுவ முனைந்தேன். ஓளவையார் பாடல்கள், அதன் சிறப்புக்கள் “வினோத ரசமஞ்சரி” என்னும் நூலிற் திறம்பட இருந்தன. அதேபோல அரிச்சந்திரன் வரலாற்றில் இறுதியில் வெவ்வேறு கருத்துக்கள் வந்தன. வியாசமுனிவர் அருளிய “தேவிபாகவதம்” என்னும் நூல் சிறப்பாக உதவியது. இவ்வகையில் எனது கருத்துக்களைச் சிறந்த சமயவல்லுநர்கள் பலரின் ஆலோசனைகளுடன் நிறைவுசெய்ய முடிந்தது. இவற்றை நன்கு கற்கும் எவரும் தமது சமய அறிவை விருத்திசெய்ய உதவுமென அறிஞர்கள் உற்சாகமுட்டினர். என் சமயப்பணியும் இணுவில் சைவத்திருநெறிக்கழகத்தின் ஆறாவது வெளியீடாக அமைந்தது. “இறையருட் செல்வர்கள்” என்னும் இப்புராணக்கதைகள் யாவரும் இலகுவில் படித்தறியும் வண்ணம் எழுதத் தூண்டிய அன்னை சிவகாமியின் பேரருள் துணை செய்யும்.

என்னை இப்பணியில் ஈடுபடுத்தி, எடுத்த கருமங்களுக்கு நல்லாசியும், நல்லாதரவும் தந்து, வழிநடத்திச் சிவகாமி அறநெறிப்

பாடசாலையை வளரச்செய்து மனநிறைவுடன் இம்மலருக்கான பிரார்த்தனை உரையையும் தந்தவர் உலக சமயப் பொதுச்சொத்தான எம்மரின் புரவலர் செஞ்சொற்செல்வர் ஆறு.திருமுருகன் அவர்கள். அவர்களுக்கு எமது நன்றிகள். உடுவில் கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளரும், சிறந்த சைவசமய ஆசாரசீலரும், எமது ஆன்மிகப் பணிக்கு உற்சாகமூட்டுவதுடன் இப்புனித மண்ணின் பெருமை நோக்கி இங்கு வசிக்கும் திரு.செ.குபேரநாதன் அவர்கள் இம்மலருக்கான வாழ்த்துரை தந்து அலங்கரித்துள்ளார். அவருக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகள். இணுவில் மத்திய கல்லூரியினை வளர்த்தெடுக்கவேனவே வந்து, எமது மலரின் நோக்கமறிந்து நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துச் செய்தியையும் தந்துதவிய கல்லூரி முதல்வர் திரு.அ.சதானந்தன் அவர்கள் எமது நன்றிக்குரியவர். எனது உறவினரும், நண்பருமான பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாரம் அவர்கள் தற்போது கனடாவில் வசிக்கின்ற போதும் இம்மலருக்கான அணிந்துரையை அன்புடன் வழங்கி அரவணைத்துள்ளார். இவருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இன்றைய சீரற்ற நாட்டுநிலைமையில் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில் இம்மலரை கணனி வடிவமைப்புச் செய்து, யாவற்றையும் தாமே மேற்கொண்டு குறுகிய காலத்தில் மலருருவில் வெளித்தந்த இணுவில் - சண்சைன் கிரபிக்ஸ் நிர்வாகி திரு.வே.செந்தில்வேல் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். இப்புராண நூலுக்கான புராதன நடராஜர் சிலையை உயிரோவியமாக இந்நூலின் முகப்பு அட்டையில் வடிவமைத்துத் தந்த Dream Station நிறுவனத்தினருக்கும் நன்றிகள். இம்மலர் திறம்பட அமையவேண்டிய பல ஆலோசனைகளையும் ஆக்கபூர்வமான செயலுடன் மலரினை ஒப்புநோக்கிய எனது மகன் திரு.சி.சரவணபவனுக்கும் நன்றிகள்.

எம்மையெல்லாம் ஆட்டுவித்து, ஆன்மிகப் பணியில் இணைத்து, இதனால் பலனடையும் மக்களின் எண்ணத்தைப் புனிதப் படுத்தும் எங்கள் குலதெய்வமான அன்னை சிவகாமியின் திருப் பொற்பாதங்களில் “இறையருட் செல்வர்கள்” என்னும் இம்மலரினைப் பக்தியுடன் காணிக்கையாகச் சூட்டுவதில் மகிழ்வடைகின்றேன்.

ஆன்மிகச் சிந்தனையுடன்

ஞ.சிவலிங்கம்

நம்பியாண்டார் நம்பி

“கரும்பும் இளநீரும் காரெள்ளந் தேனும்
விரும்பு மவல்பலவும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு”

- வரதபண்டிதர் -

நீர்வளமும் நிலவளமும் சிறந்தோங்க, பொருள் வளமும், இயற்கை வனப்பு, கல்வியுடன் கலைகளும் பிரகாசிக்கவும், திருத்தலங்கள் சூழ அமைந்து அருள்சுரக்கும் சோழவள நாட்டின் நனிசிறந்தது நாரையூர் என்னும் புனித பூமியாகும். இங்கு குடிகொண்டு யாவரையும் இனிதே வாழ அருள்பாலிப்பவர் பொள்ளாப்பிள்ளையார். உளியால் செதுக்கப்படாது சுயம்புவாகத் தாமே தோன்றியதால் பொள்ளாப்பிள்ளையார் என வழங்கப்பட்டது. பொள்ளாப்பிள்ளையார் என்னும் பதம் பிற்காலத்தில் மருவி பொல்லாப்பிள்ளையார் என அழைக்கப்படுகிறது.

இப்பிள்ளையாரின் பூசைக்கடமைகளை நியமம் தவறாது உள்ளன்போடு வழிபட்டு ஆராதனை செய்தவர் ஓர் ஆதிசைவ குலத்தவராவார். இவர் முன்செய்த நற்பயன் காரணமாக இவரின் மகனாக வந்தவதரித்துச் சைவ உலகுக்கே சமயம் வளர ஆணிவேராக அமைந்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி என்னும் இறைபக்தர். இவரை இவரது பெற்றோர் ஆசை அருமையாக அரவணைத்து அல்லும் பகலும் அயராது கண்ணெனப் போற்றி வளர்த்தனர். நம்பிக்குத் தமது குல ஆசாராப்படி மதவைபவங்களையுஞ் செய்தனர். உரிய வயதில் உபநயனஞ்செய்து பெருமையடைந்தனர். ஐந்து வயதில் பள்ளிப் படிப்பை ஏற்ற நம்பி கிரமமாகக் கல்வியில் கண்ணும் கருத்துமாகவும், தமது வேதம் ஓதும் நியதியையும் பெற்றிருந்தார்.

இவரது தந்தையார் பொள்ளாப்பிள்ளையாரின் பூசை செய்ய வீட்டிலிருந்து இறைவனுக்கு எடுத்துச்செல்லும் திருவமுது திரும்ப இறையருட்செல்வர்கள்

வீட்டுக்கு எடுத்து வராததை நோக்கினார். தந்தையார் பயபக்தியுடன் காலையில் பிள்ளையாருக்குப் பசிதீர்க்கவே திருவமுது வைப்பர் எனத் தமது பிஞ்சுப் பராயத்தில் எண்ணினார். இவரது தந்தையார் ஒரு நாள் அவசிய தேவை காரணமாக அயலூர் செல்ல வேண்டியதால் நம்பியையே பிள்ளையாரின் காலைப் பூசையைச் செய்யுமாறு கூறிவிட்டுச் சென்றார். “தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை” என நம்பி உணர்ந்தார். அன்று காலை தமது குல ஆசாரப்படி வீட்டிலிருந்து புறப்படுமபோது பிள்ளையாரின் திருவமுதினையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கருவறையில் உரிய இடத்தில் வைத்தார். கருவறையைச் சுத்தஞ்செய்த பின் திருவமுதினைப் படைத்தார். பின் தமது பூசைக் கருமங்களை எல்லாம் நிறைவுசெய்தார். இறைவன், தம் தந்தையார் வைக்கும் திருவமுதை உண்பதாக இருந்த நம்பியின் எண்ணக்கரு சற்றுத் தடுமாறியது. வைத்த திருவமுதை ஏன் பிள்ளையார் உண்ணவில்லை. தன் விதிமுறையில் ஏதேனும் குறைகள் இருந்தனவோ? இதனால் தந்தை தன்மீது கோபிப்பாரோ? எனச் சிந்தித்து அழுதார். அழுதவர் எம்பெருமானே என்னால் படைக்கப்பட்ட திருவமுதினை ஏன் ஏற்கவில்லை? இதனால் தந்தை என் பூசை முறையில் குறை குற்றம் ஏற்பட்டதாக எண்ணித் தண்டிப்பாரே! இத்திருவமுதை ஏற்று உண்ணாவிட்டால் என் உயிரை மாய்ப்பேன் என்று கூறியபடி கருவறைச் சுவரில் தன் தலையை மோதினார்.

அப்போது சுயம்புவாகத் தோன்றித் தன் அடியவர்கள் மீது வற்றாத கருணையுள்ள கணபதியார் தன் கடமையாகத் தம்மை நாடிவந்து உள்ளன்போடு பூசித்த வஞ்சனையில்லாப் பிஞ்சுப் பாலகளை வருந்தவிடுவாரா? கருணையுடன் “நம்பி பொறு” என்று கூறி நம்பியின் முன்னே திருவமுது முழுவதையும் பிள்ளையார் உண்டார். பிள்ளையார் திருவமுதை உண்டதால் நம்பி மகிழ்ந்தார். இன்று திருக்கோயிலில் பொள்ளாப்பிள்ளையாருக்கு பூசை செய்யப் போய் நேரம் தவறியதால் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லையே என எண்ணி அழுதார். அப்போது பிள்ளையார்தான் நம்பிக்குப் பாடஞ்சொல்லித் தருவதாகத் திருவுளம் கொண்டார். நம்பிக்கு தன் ஞானத்தை ஊட்டினார்.

நம்பி வீடு சென்றதும் பிள்ளையார் நேரில் வந்து திருவமுது உண்ட செய்தியைப் பெற்றோருக்குத் தெரிவித்தார். பெற்றோர் இறையருட்செல்வர்கள்

நம்பியின் கூற்றை நம்பவில்லை. மறுநாட்காலை நம்பி பூசைக்குச் செல்லும்போது தந்தையாரும் நம்பிக்குத் தெரியாது பின்தொடர்ந்தார். மறைவிலிருந்து கண் இமைக்காமல் நிகழ்வினை அவதானித்தார். பூசையின்போது படைக்கப்பட்ட திருவமுதைப் பிள்ளையார் உண்ட காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டதும் தந்தை புளகாங்கிதமடைந்தார். தான் இவ்வளவு காலமும் தூய பணிசெய்தும் தமக்குத் தோற்றாத பிள்ளையார் தன் மகனுக்குக் காட்சி தந்து பாலகனின் பக்தியைப் பாராட்டி, திருவமுதினை உண்டதால் தன் மகன் நம்பியாண்டார் நம்பியின் பெருமையால் உள்ளம் பூரித்த நிலையில் வீடு சென்றார். தன் மனைவியிடம் தான் கண்ட காட்சியை உள்ளப்பூரிப்புடன் கூறிப் பரவசமடைந்தார். தம் மகனின் தெய்வீக அனுபவத்தை எண்ணிய பெற்றோர் பெருமகிழ்வடைந்தனர்.

நம்பியாண்டார் நம்பி தொடர்ந்து பொள்ளாப் பிள்ளையாரிடம் குறுகிய காலத்தில் கற்றுமுடித்தார். ஞானக்கொழுந்தாகிய கணபதியின் ஞானச்சுடர் நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு ஞானதீபமாக உள்ளத்தில் பதிந்தது. நம்பி நனிசிறந்த நற்புலவரானார். ஞான தேசிகரான நம்பி தன் ஞான அறிவுக்கு வித்திட்ட ஞானகுருவான பொள்ளாப் பிள்ளையார் மீது தன் கன்னி முயற்சியாகத் திருவிரட்டை மணிமாலையைப் பாடி எம்பெருமானின் திருப்பாத மலரில் சார்த்தி இன்புற்றார். அவர் இயற்றிய முதல் நூலின் முதற்பாடல் இதுவாகும்.

“என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்தத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான் - புன்னை
விரகமகிழ் சோலை வியல்நாரை யர்முக்கண்
அரகமகிழ் அத்திமுகத்தான்”

நம்பியாண்டார் நம்பி செய்யும் அற்புதங்கள் பாரெங்கும் பரவியது. இச்செய்தி திருவாரூரிலிருந்து ஆட்சிசெய்த சோழ மன்னனான இராஜ இராஜசோழனுக்கும் எட்டியது. அரச அரண்மனைக்கு வந்த சிவனடியார்கள் தேவாரங்களை ஓதிய வண்ணம் வந்தனர். இப்பாடல்கள் முழுமுதற் கட்டவுளாம் சிவபெருமானின் பக்தியை ஏற்படுத்தும் இனிய தமிழிசையாக இறையருட்செல்வர்கள்

அமைந்திருந்தது. இப்பாடல்கள் எங்கிருந்து வந்தன எனப் பலவாறு மன்னன் ஆராய்ந்தும் அறிய முடியவில்லை. எனவே பொள்ளாப்பிள்ளையாரிடம் கேட்டறியத் தீர்மானித்தான்.

பிள்ளையாருக்குப் படைப்பதற்காக அவரின் பிரியமான இருபத்தொரு உணவு வகைகளும் அடங்கலாக முக்கனிகள், கரும்பு, இளநீர் யாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு நால்வகைச் சேனைகளும், மந்திரி, பிரதானிகளும் புடைசூழ நாரையூரை வந்தடைந்தனர். நாரையூரில் நம்பியாண்டார் நம்பியைக் கண்டு வணங்கியதும் தாம் விநாயகருக்காகக் கொண்டு வந்தவற்றை எம் பெருமானுக்கு படைக்குமாறு வேண்டினார். நம்பியும் மனமிசைந்து மன்னரின் படையல் பொருட்களை எடுத்து முறைப்படி சுத்தஞ்செய்து அவற்றை உள்ளன்போடு படைத்தார். பிள்ளையாரும் தமக்குப் புனிதமாகப் படைத்தவற்றை பூரண விருப்பத்தோடு உண்டருளினார். இதை நேரிற் கண்டதும் மன்னர் பெருமகிழ்வடைந்தார். பின்னர் நம்பியை வணங்கித் தேவாரத் திருமுறைகள் இருக்கும் இடத்தினைப் பிள்ளையாரிடம் கேட்டறியுமாறு வேண்டினார். நம்பியும் மன்னரின் ஆவலைப் பூர்த்திசெய்யுமாறு விநாயகரிடம் விநயமாக வேண்டினார். நம்பியின் வேண்டுகலை ஏற்ற விநாயகர் தேவாரத் திருமுறைகள் யாவும் தில்லைக் கனகசபையின் மேற்குத் திசையிலுள்ள அறையினுள் பூட்டப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவித்தார். மேலும் திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றையும் பிள்ளையார் நம்பிக்கு எடுத்துரைத்தார். இதனால் திருத்தொண்டர்கள் அனைவரதும் சகல விபரங்களையும் நம்பி கேட்டறிந்தார். அறிந்ததும் அவற்றின் விளக்கங்களை ஒன்றுதிரட்டித் “திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி” என்னும் நூலை இயற்றினார். அந்த நூலின் முதற்பாடல் பின்வருமாறு,

“பொன்னி வடகரைசேர் நாரை யூற்றி புழைக்கைமுக
மன்ன னறபத்தழுவர் பதிதேம் மரபுசியல்
பன்னஅத் தொண்டக் தொகைவகை பல்குமந் தாதிதனைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதந் தணைதணையே”

இவ்வாறான எல்லாச் செய்திகளையும் திரட்டிய பின் சோழமன்னர் நம்பியாண்டார் நம்பியுடன் சிதம்பரத்துக்குச் சென்றார். அங்கு சென்ற இருவரும் அங்குள்ள தீர்த்தக் குளத்தில் நீராடி அங்கு சிவபூசை செய்து மகிழ்ந்து, கனகசபையில் ஆடற்பிரானைக் கண்டு வணங்கினார். நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகளைத் தேடி எடுப்பதற்குத் தில்லை நடராஜப்பெருமானின் அருள்வேண்டி “கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம்” என்னும் நூலைப் பாடினார்.

பின்னர் தில்லைவாழ் அந்தணர்களைக் கண்டு தேவாரத் திருமுறைகளைத் தேடி எடுக்கவேண்டுமென நம்பி வேண்டினார். அன்று இத்திருமுறைகள் அறையினுள் வைத்து வேதத்தினால் பூட்டப்பட்டது. பாடியவர்கள் வந்து பெறட்டும் என்ற நியதி இருப்பதாக அந்தணர்கள் அறுதியாகக் கூறினர். அப்போது நம்பியாண்டார் நம்பியும் இராஜராஜசோழ மன்னனும் சிவபெருமானுக்குச் சிறப்பான பூசை செய்தனர். பின்னர் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரதும் திருவுருவச் சிலைகளை எழுந்தருளச் செய்து கோயிலை வீதிவலம் வந்து பூட்டிய அறை வாசலில் நின்று அனுமதி கோரினர். அப்போது அந்தணர்கள் நம்பியை நோக்கி இவை பாடியவர்களின் திருவுருவச் சிலைகள்தானே எனக்கூறி மறுத்தனர். அதற்கு நம்பியும் மன்னனும் இதன் பாதுகாவலரான நடராஜப்பெருமானும் சிலை வடிவில் இருப்பதால் பாடிய மூவரது சிலைகளையும் உரியவர்களாக ஏற்று அறையைத் திறக்குமாறு வேண்டினர். அரசரின் செயலை மெச்சிய அந்தணர்கள் அறையைத் திறக்க அனுமதித்தனர்.

பின்னர் அக்கதவு திறக்கப்பட்டது. இராஜராஜசோழ மன்னனும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் இறைவனை வணங்கிக் கொண்டு அறையினுட் சென்றனர். அங்கே ஏடுகள் யாவும் கறையான் புற்று மண்ணால் மூடப்பட்டிருந்தன. பெரும்பாலானவை கறையான் அரித்தும் அழிந்தும் காணப்பட்டன. அவற்றுட் பழுதில்லாதவற்றைத் தேடி எடுத்துச் சுத்தம் செய்து மீட்டனர். அழிந்தவையையிட்டு மிகவும் வருந்தினர். அப்போது நடராஜப் பெருமான் “இக்காலத்துக்குத் தேவையானவற்றை விடுத்து ஏனையவைகளை கறையான் புற்று மண்ணால் மூடச்செய்தோம்” என்று அசரீரியாகத் தெரிவித்தார். அசரீரி கேட்டதும் கவலை நீங்கிய மன்னர் கிடைத்த தேவாரத் திருமுறைப் பதிகங்களை திருமுறைகளாக வகுக்கும்படி நம்பியாண்டார் நம்பியிடம் வேண்டினார். நம்பி பொள்ளாப்பிள்ளையாரின் திருவருள் ஞானசக்தியும் மன்னரின் நம்பிக்கையும் கைகூடத் தமது புலமையால் கிடைத்த பாடல்களை அவற்றின் எண்ணிக்கைப்படி, திருஞானசம்பந்தர் பாடிய 4159 பாடல்கள் கொண்ட 384 பதிகங்களை முறையே முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருமுறைகளாக வகுத்தார். திருநாவுக்கரசர் பாடிய 3045 பாடல்கள் கொண்ட 313 பதிகங்களை முறையே நான்காம், ஐந்தாம், ஆறாம் திருமுறைகளாக வகுத்தார். நிறைவாக சுந்தரர் பாடிய 1026 பாடல்கள் கொண்ட 100 பதிகங்களை ஏழாவது திருமுறையாகவும் வகுத்தார்.

இத்தேவாரங்களின் பண்களைச் சரியாக அறியாத நிலையில் திருஎருக்கத்தம்புலியூருக்குச் சென்றனர். அங்கு சிவபெருமானின் திருக்கோயிலை வலம்வந்து இறைவனை வணங்கி எம்பெருமானே! இத்தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குரிய பண் அடைவை அருளிச் செய்ய வேண்டுமென வேண்டினர். இது கேட்டதும் இறைவன் “திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் மரபிலுதித்த ஒரு பெண்ணிடம் பண்களை அருளிச்செய்தோம்” என்று அசரீரியாக அருளிச்செய்தார். மன்னர் குறிப்பிட்ட அப்பெண்ணை வரவழைத்து அவள் மூலம் பண்களைக் கேட்டுப் பரவசமடைந்தார். அப்போது “இப்பெண்ணைக் கனகசபைக்கு அழைத்துச் சென்று பாடல்களுக்குரிய பண் அடைவினைப் பெறக்கடவீ” என மீண்டும் அசரீரி கேட்டது. உரிய நற்காலம் வரும்போது யாவும் நல்லபடி நடந்தேறும் என்று எண்ணிப் பாடல்களுக்கேற்ற பண் அடைவுகள் வகுக்கப்பட்டன. அரசன் யாவற்றையும் செப்பேடுகளில் பதிப்பித்துத் திருவாரூர் தியாகேசர் சந்நிதியில் அடைக்கலமாக வைத்துப் பேணிப் பாதுகாத்தார்.

இத் திருமுறைகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 103000 ஆகும். தற்போது கிடைத்துள்ள பதிகங்கள் 797 (பாடல்கள் ஏழு திருமுறை களிலும் 8230) இவை மட்டும் செப்பேடுகளிற் பதிக்கப்பட்டவைகளாகும். இவ்வேழு திருமுறைகளும் அடங்கன்முறை எனப்படும்.

நம்பியாண்டார் நம்பி உள்ளும் புறமும் தூயவனாகப் பொள்ளாப்பிள்ளையாரைச் சிக்கெனப் பிடித்தவர். விநாயகரின் பேரருள் பெற்று அவரிடம் ஞானக்கல்வியைப் பேறாக அடைந்தவர் முற்றவப் பயனாக அழிந்து செல்லும் நிலை கொண்ட தேவாரத் திருப்பதிகங் களைச் சோழமன்னனின் பெருமுயற்சியுடன் இறையருள் வேண்டி அவனருளாலே அவன் தாழ் வணங்கித் தேடி எடுத்தவற்றை ஏழு திருமுறைகளாக வகுத்தவர். இவர் தமக்கு இறைவன் அளித்த புலமையால் ஏழு நூல்களையும் ஆக்கித் தந்துள்ளார். இவ்வுலகில் செயற்கரியன செய்து சைவ உலகில் அழியாப் புகழ்பெற்று சிவானுபூதிச் செல்வராக வாழ்ந்து சிவபதம் கலந்தார்.

“ஆடுகின்றாரடி தில்லையிலே”
 “பொள்ளாப்பிள்ளையார் பதம் போற்றி”

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

பல வளங்களும் நிறைந்த சோழநாட்டில் சீரும், சிறப்பும் தெய்வீகமும் மிகுந்த இடம் சீர்காழிப்பதியாகும். இப்பதி ஊழிக் காலத்தில் தோணிபோல் மிதந்ததால் தோணிபுரம் எனவும், திருக் கழுமலம் எனவும் பன்னிரு சிறப்புப் பெயர் கொண்ட நன்னாடாகும். இச்சிற்பான திருநாட்டில் வேதியர்குல் மகன் சிவபாதவிருதயர் தன் மனையாள் பகவதியாருடன் இல்லறமாம் நல்லறத்தில் இணைந்து வாழ்ந்தார்.

இவர்கள் இருவரும் சிறந்த சிவபக்தர்கள் இடையறாத இறையன்புடன் வாழ்ந்தனர். இக்காலத்தில் சமணமதமும், புத்த மதமும் மேலோங்கவும் சைவமதம் நலிவுற்றும் இருந்தது. சிவபக்தரான சிவபாதவிருதயர் சைவம் மேலோங்கச் செய்யத் தமக்கொரு ஆண் மகவு வேண்டித் தவமிருந்தார். இறைவன் திருவருளால் இவர்களுக்கு ஒரு திருவாதிரை நன்னாளில் ஓர் ஆண்மகவு கிடைத்தது.

வழமைபோல ஒரு நாள் சிவபாதவிருதயர் தோணிபுரம் சென்று தோணியப்பரை வணங்கச் செல்ல ஆயத்தமானார். அப்போது மூன்று வயது நிரம்பிய இவரது பிள்ளையும் அவருடன் செல்ல எண்ணித் தந்தையைத் தொடர்ந்தது. தந்தை மறுத்தும் பிள்ளையின் மன உறுதி கண்டு அழைத்துச் சென்றார். ஆலயத்தின் முன்னேயுள்ள திருக்குளத்தின் கரையில் பிள்ளையை இருத்திவிட்டுத் தந்தை நீராடக் குளத்தில் இறங்கி மூழ்கினார். தந்தை நீரில் மூழ்கியபோது அவரைக் காணாத பிள்ளை திருக்கோயிலின் கோபுரத்தை நோக்கி “அம்மே அப்பா” என அழுதது. முற்பிறப்பின் தொடர்புடைய ஒருவர் அழுததால் மனமுருகிய தோணியப்பர் இடப வாகனத்தில் உமையவளுடன் அழுத பிள்ளையை அணுகினார். இறைவனின் ஆணைப்படி உமையவள் திருவமுதாம் தனது திருமுலைப்பாலைப் பொற் கிண்ணத்திற் சுரந்து கொடுத்தார். ”அழுத பிள்ளை பால்சூடிக்கும்” என்றாற்போல அப்பிள்ளை உலகமாதா தந்த இறையருட்செல்வர்கள்

சிவஞானம் கலந்த பாலை உண்டது. இறைவன் இறைவியால் ஆட்கொள்ளப்பட்டதால் “ஆளுடையபிள்ளை” யெனவும், சிவஞானம் கலந்த பால் உண்ட சம்பந்தம் ஏற்பட்டதால் “ஞானசம்பந்தர்” எனவும் அழைக்கப்படலானார்.

நீராடிய பின் பிள்ளையிடம் வந்த தந்தை பிள்ளையின் வாயில் பால் வடிந்திருந்ததைக் கண்டு உனக்குப் பால் கொடுத்தது யாரென ஒரு தடியெடுத்து அதட்டினார். அப்பிள்ளை கோயிலின் கோபுரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி “தோடுடைய செவியன்” என்னும் பாடலைப்பாடி அவரே என்னை ஆட்கொண்டார் எனக் கூறியது. பின்னர் இறைவன் கோயிலுட் சென்றதை அவதானித்ததால் அப்பிள்ளையும் கோயிலுட் சென்றது. தந்தையும் கோயிலுட்சென்று வணங்கினார். சிறுவன் மூன்று வயதில் பாடல் பாடியது அருகில் நின்றவர்கள் மூலம் ஊரெங்கும் பரவியது. சிவபாதவிருதயர் தன் மகனைத் தோளில் சுமந்துகொண்டு தமது இல்லம் ஏகினார். மக்கள் கூடி வியந்து பிள்ளையை வணங்கினர்.

மறுநாள் ஆளுடையபிள்ளை திருக்கோலக்கா சிவத்தலம் சென்று கையினால் கொட்டி பாடல் பாடினார். இறைவன் பிள்ளையின்பால் இரங்கித் திருவைந்தெழுத்துப் பதித்த பொற்றாளம் வழங்கினார். இவ்விறைவன் மீதும் பாடல்கள் பாடினார். பின்னர் ஆளுடையபிள்ளையின் தாயார் அவதரித்த ஊரான திருநனிபள்ளி தலம் சென்று தங்கி வேறு பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்தார்.

சீகாழியில் இவரைத் தரிசிக்க வந்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் இவரை வந்து வணங்கினார். இருவரும் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்க யாழ்ப்பாணர் யாழ் வாசித்தார். சம்பந்தர் பல அடியார்களுடன் தில்லைக்குச் சென்று ஆடியபாதனைக் கண்டு வழிபட்டுப் பதிகங்கள் பாடினார். இப்பாடல்களில் தில்லைவாழ் அந்தணர்களையும் பாடினார். பின்னர் திருவெருக்கத்தம்புலியூர் சென்று வழிபட்டு நடந்து சென்றே திருவரத்துறை சேர்ந்தார். இங்கு இறைவனால் முத்துச்சிவிகை. முத்துக்குடை, முத்துச்சின்னம் சம்பந்தருக்கு வழங்கப்பட்டது. தொடர்ந்து பல திருத்தலங்களை வணங்கிய பின் சீகாழி வந்தடைந்தார். இங்கு தாயார் உட்பட பல பெண்கள் மகரதோரணம் கட்டி கும்பங்கள் வைத்து வரவேற்றனர்.

உரிய வயது வர சம்பந்தருக்குப் பூணூல் அணியப்பட்டது. வேத மந்திரங்களில் உள்ள ஐயங்களைத் தனது ஞானத்தினால் வேதியருக்கு உணர்த்தினார். இப்பிள்ளையாரின் தெய்வீக மகிமையறிய அப்பர் சுவாமிகள் இவரை நாடிவந்து ஒருவரையொருவர் கட்டித்தழுவி இறைஞானத்தில் மூழ்கி இருவரும் சீகாழியில் தங்கினர். அப்பர் வேறு தலங்களுக்குச் சென்றார். சம்பந்தர். திருப்பாச்சிலாச்சிரமத்தில் தீராத முயலகன் நோயால் சிக்குண்ட கொல்லிமழவன் மகளான கன்னிப்பெண்ணை இறைவன் மீது பாடிக்குணப்படுத்தினார். கொங்கு நாட்டில் கூடவந்த அடியார்களின் பனிச்சுரநோயையும் பதிகம்பாடிக்குணப்படுத்தினார். அங்கிருந்து திருப்பட்டினஸ்வரஞ் செல்லும் போது இவருக்குச் சிவபூதம் வந்து முத்துப்பந்தல் பிடித்தது. பின்னர் திருவாவடுதுறையில் இவரது தந்தையார் வேள்விசெய்ய நிதி வேண்டினார். இறைவன் அருளால் ஒரு பூதம் வந்து பலிபீடத்தில் உள்ள அள்ளக் குறையாத ஆயிரம் பொன்னுள்ள முடிச்சை வைத்தது. இறைவன் அருளைவேண்டி அப் பொன்முடிச்சைத் தந்தையிடம் தந்து வேள்விசெய்ய வைத்தார்.

தருமபுரஞ் சென்று “மாதர் மடப்பிடி” எனும் பாடல் பாட பாணரினால் யாழில் இசை அமையாதது கண்ட பாணர் யாழை உடைக்க முயன்றார் அப்போது சம்பந்தர் இறைவன் புகழ்க்கொண்ட இசை எவ்வாறு இதனுள் அடங்கும் என்று கூறித்தடுத்தார். தொடர்ந்து பல தலங்கள் சென்றார். பின் திருச்செங்காட்டங்குடி சென்று சிறுத்தொண்டரின் சிவப்பணியை வியந்து பதிகம் பாடிச் சில காலம் அங்கு தங்கித் திருமருகல் தலத்தை அடைந்தார். அப்பதியில் கன்னிப் பெண்ணுடன் வந்து இரவு தங்கிய வணிகன் ஒருவன் பாம்பு தீண்டி இறந்தான். கன்னியானவள் கதறி அழுதபோது சம்பந்தர் இறைவன் மீது பாடவும் வணிகன் உயிர்பெற்றான். இவ்விரவருக்கும் அப்பதியில் திருஞானசம்பந்தர் திருமணஞ் செய்து வைத்தார்.

திருப்புகலாரிற்கு வந்தபோது எதிரில் கண்ட முருக நாயனாரின் சிவதொண்டையும் பாராட்டினார். இங்குவந்த நாவுக்கரசருடன் திருவாரூர் பற்றிய சிறப்புகளை அறிந்தபின் திருவாரூர் சென்றார். அங்கு கோயிலை வணங்கி வலம்வந்து திருமுன்றலில் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தார். தொடர்ந்து திருக்கடவூரில் குங்கிலியக்கலய நாயனாரால்

வரவேற்கப்பட்டு இருவரும் இறை உணர்வுடன் பேசிமகிழ்ந்தனர். திருவீழிமிழலையில் அப்பரும் சம்பந்தரும் தங்கியிருந்தபோது ஏற்பட்ட பஞ்சத்தை இறைவனிடம் இருவரும் படிக்காசு பெற்று பசியைப் போக்கினர். இவர்களிருவரும் திருமறைக்காடு சென்றனர். அப்பதியில் ஆலயக்கதவு வேதத்தினால் பூட்டப்பட்டிருந்தது. இதனால் மக்கள் சிரமப்பட்டபோது, அப்பர் பதிகம் பாடிக்கதவைத்திறக்கச் செய்தார். தொடர்ந்து சம்பந்தர் பாடல் பாடியதும் கதவு மூடப்பட்டது.

திருமறைக்காட்டில் இருவரும் இருந்தபோது பாண்டிமாதேவியான மங்கையர்க்கரசி சம்பந்தரை மதுரைக்கு வருமாறு அழைத்திருந்தார். மதுரை செல்லவேண்டாமென அப்பர் தடுத்தபோது அடியார்களுக்கு ஏதும் தீங்கு வராது என்று “வேயுறு தோழிபங்கன்” என்னும் பதிகம்பாடினார். பின்னர் இறைவன் அருட்துணையுடன் பாண்டி நாடு சென்றார் நாவுக்கரசர் உடன் வர இருந்ததை சம்பந்தர் தடுத்துத் தானேசென்றார்.

மதுரைக்குச் சம்பந்தர் செல்லும்போது அரசனையும் கூடுதலான மக்களையும் கவர்ந்திருந்த சமண மதத்தினருக்கு அபசகுனமும் பாண்டிமாதேவிக்கும் மந்திரி குலச்சிறையாருக்கும் சுபசகுனமும் தோன்றின.

பாண்டிமாதேவியும் மந்திரியும் ஞானசம்பந்தரின் வருகைக்காகக் கோயிலையும் சூழலையும் அலங்கரித்துக் கோயிலில் குலச்சிறையார் சம்பந்தரை வரவேற்றார். மேலும் பாண்டிமாதேவியும் நேரிற்கண்டு தரிசிக்க இருப்பதையும் தெரிவித்தார். சம்பந்தர் பாண்டிமாதேவிக்கும் குலச்சிறையாருக்கும் இறைவன் அருள் உண்டாகட்டும் என வாழ்த்தினார். பின்னர் ஆலவாய் சென்ற சம்பந்தர் “மங்கையர்க்கரசி” என்று தொடரும் பாடலை இறைவன் முன் பாடி மகிழ்ந்தார். மங்கையர்க்கரசியார் சம்பந்தரை வணங்கி ஆசிபெற்றார். குலச்சிறையார் தமது மன்னன் சமண சமயப்படுகுழியில் ஆழ்ந்ததை எடுத்துரைத்தார். அநேக மக்களும் சமண மதத்தில் மாறியதாகவும் தெரிவித்தார். சம்பந்தரை ஞானதேசிகர் மடத்தில் தங்கவைத்து வேண்டிய உபசாரங்களை செய்தனர்.

இதையறிந்த சமணர்கள் மன்னனிடஞ் சென்று சம்பந்தர் அங்குவந்ததையும் தம்முடன் வாதிட்டுத்தமக்கு ஊறுவிளைவிக்க இருப்பதையும் தெரிவித்தனர். இதனால் சம்பந்தரை ஊரைவிட்டு வெளியேற்றுமாறு வேண்டினர் அப்போது அரசனின் உதவியுடன் சம்பந்தர் தங்கியுள்ள இடத்துக்குச் சமணர்கள் மந்திரத்தால் தீ மூட்டினர். தீ மூளவில்லை பின் தாமே மடத்துக்குத் தீ வைத்தனர். அடியார்கள் தீயை அணைத்தபின் சம்பந்தருக்குத் தெரிவித்தனர் இதையறிந்த சம்பந்தர் பெரிதும் வருத்தமுற்று “செய்யனே” என்று தொடங்கும் பதிகத்தில் “மெல்லவே சென்று பாண்டியர்க்கென்ப” பாடினார் இதனால் தீயின் வெம்மை பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோயாகியது.

மருத்துவராலும் நோய் குணமாகவில்லை. சமணர்கள் மயிற் பீலியால் தடவ நோய் கூடியது அவர்கள் அகற்றப்பட்டனர். சம்பந்தர் அரசனிடம் அழைக்கப்பட்டார். “மந்திரமாவது நீறு” என்ற தொடரில் திருநீற்றுப் பதிகம் பாடிப் பாண்டியனின் வெப்புநோயையும் அவனின் கூனிய முதுகின் கூனையும் மாற்றினார். அரசனும் மதம் மாறியதால் பட்ட கஷ்டங்கள் தீர்வும், மதம் மாறிய மக்களும் சைவத்தைத் தழுவினர் சமணர் மேலும் வருத்துவதன் பேரில் அனல் புனல்வாதம் செய்ய முற்பட்டு தோற்றதால் அரசனால் கழுவேற்றப்பட்டனர். பாண்டிமாதேவியும் குலச்சிறையாரும் மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு சம்பந்தர் பல தலங்களைத் தரிசித்து பாடல்கள் பாடினார்.

இராமேஸ்வரம் வந்தபோது இலங்கையின் திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆகிய தலங்களைப்பாடி மகிழ்ந்தார்.

காவிரி நீர் பெருக்கெடுத்ததால் ஆற்றில் ஓடக்காரர் ஓடம் ஓட்டாது ஓடத்தை விட்டுச் சென்றனர். திருக்கொள்ளம்புத்தூர் இறைவனை வணங்கச் சென்ற சம்பந்தர் அடியவர்களுடன் படகிலேறி ஓடக்காரன் இல்லாது பதிகம்பாடி ஓடத்தை ஓடச்செய்தார். போதிமங்கை என்ற ஊரில் புத்த பிக்குகளுடன் வாதிட்டு வாதாடிய புத்தநந்தியின் தலையை இடி இடிக்கச் செய்து புத்த மதத்தினரை சைவ சமயத்துக்கு மாற்றினார். ஓர் அடியாரின் பனை மரங்கள்

எல்லாம் ஆண் பனைகளாயின அவரின் வேண்டுதலுக்காகப் பதிகம் பாடி யாவற்றையும் பெண் பனைகளாக்கினார்.

மயிலையில் வாழ்ந்த சிவநேசர் என்பவர் தனது கன்னி மகளையும் பெருநிதியையும் சம்பந்தருக்கு வழங்க இருந்தார். அவரது மகள் பூம்பாவை அரவு தீண்டி இறந்தாள். என்பையும் சாம்பலையும் ஒரு குடத்தில் இட்டுப் பூசித்து வந்தார். அவர் சம்பந்தரிடம் விபரம் கூறியதும் சம்பந்தர் “மட்டிட்டபுன்னையும்” என்ற பதிகம் பாடினார் பூம்பாவை குடம் உடையவும் வெளிவந்தாள். வெளிவந்ததும் சம்பந்தப்பெருமானை வணங்கி நின்றவளைத் திருமணம் செய்யுமாறு சிவநேசர் வேண்டினார். சம்பந்தர் இறைவன் அருளால் தான் உயிர்ப்பித்ததன் காரணமாக திருமணஞ்செய்ய மறுத்து மேலும் பல திருத்தலங்களை வணங்கிச் சீர்காழி வந்தடைந்தார்.

இவருக்கு திருமண வயது வந்ததால் பெற்றோர் திருநல்லூரிலுள்ள நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற வேதியரின் மகளை வேதமுறைப்படி திருமணஞ் செய்து வைத்தனர். திருமணம் வெகு சிறப்பாக இனிது நடைபெற்றது. அதன் பின் பெருமணம் என்னும் திருக்கோயில் சென்று மனைவியுடன் உட்கோயிலுக்குள் சென்றார். தம்முடன் வந்த யாவரும் பற்று நீங்கி முத்திபெறவேண்டுமென எண்ணினார். “நல்லூர் பெருமணம்” எனத் தொடங்கிய பதிகம்பாடினார். அப்போது இறைவன் நீயும் திருமணத்துக்கு வந்த அனைவரும் என் சோதியுள் புகுங்கள் என அருளினார். அப்போது இறைவன் சோதிலிங்கமாகக் காட்சிதந்தார். இதனுள் ஒரு வாயில் இருந்தது அதன் வழியே அங்குவந்தவர்கள் யாவரும் சோதியினுட் கலந்தார். திருஞானசம்பந்தர் தன் மனைவியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு “காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” என்னும் தேவாரத்தைப் பாடிக்கொண்டு சோதியை வலம் வந்து சோதியினுட் கலந்தார். யாவரும் இறைவனுடன் கலந்ததும் சோதியானது மறைந்தது பெருமணக்கோயில் தோன்றியது.

இவர் பாடிய தெய்வீகப் பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளில் மூன்றாக அமைந்துள்ளன. சமயகுரவர் நால்வரில் குறைந்த வயதும்

தெய்வீக ஞானமும், உடையவராதலால் முதல்வராக ஆனவர். சிவதொண்டு மூலம் கணிக்கப்பட்ட 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராகவும் போற்றப்படுகிறார்.

இவரது தேவாரங்கள் பக்திச் சுவையும் எளிய நடையும் கொண்ட மழலை மொழியாகும். இவர் சோதியிற் கலந்த திருநாள் வைகாசி மாதத்து மூல நட்சத்திரமாகும். இவ்வாறு சிவதொண்டு புரிந்த ஆளுடையபிள்ளையான திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனாரின் (சுவாமிகளின்) குருபூசைத்தினத்தை சைவப் பெருமக்கள் தமது நன்றிக் கடனாக ஆண்டுதோறும் பேணிவருவது ஒரு சிறப்பாகும்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாடியருளிய முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருமுறைகளுக்கும் “திருக்கடைக் காப்பு” என பெயர் வழங்கி வருகிறது. மொத்தப் பதிகங்கள் 384, பாடல்கள் 4159 ஆகும்.

“மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

”பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல் போற்றி”

சமயத் தலைமைக் கோயில்

சைவசமயத்தில் கோயில் என்றால் அது சிதம்பரத்தையே குறிக்கும். வைஷ்ணவ சமயத்தில் கோயில் என்பது ஸ்ரீரங்கத்தையே குறிக்கும். இவ்விதரம் சைவர்களும் வைஷ்ணவர்களும் தத்தம் தலைமைத் தலத்தைக் கோயில் என்றே வழங்குகிறார்கள். கோயில் என்பது எல்லாக் கோயில்களுக்கும் பொதுப் பெயராக இருந்தாலும், தில்லைக்கும் ஸ்ரீரங்கத்துக்கும் அதன் தலைமை பற்றிச் சிறப்பாக வழங்கப்படுகிறது. சிதம்பரத்தின் புராணம் ஒன்று “கோயில் புராணம்” என்றும், திருவரங்கக் கலம்பகம் “கோயில் கலம்பகம்” என்றும் வழங்கப்படுவதே இதற்குச் சான்றாகும்.

திருநாவுக்கரசு ஈவாயிகள்

இயற்கை வளங்கள் பல நிறைந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டின் சிறப்புடைய ஊர் திருவாழூர். இவ்வூரில் வேளாண் மரபில் குறுக்கையர் குடியிற்தோன்றிய புகழனார் என்பவர் இல்லறச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தார். அவர் தம் மனையாள் மாதினியார் இல்லஞ் சிறந்திட வாழ்ந்து, ஆன்மிக உலகுக்குப்பெருமை தேடி வித்திட்டவர்.

இவர்களின் இல்லறச் சிறப்பில் “திலகவதியார்” என்னும் நங்கையும், மருணிக்கியார் என்னும் நம்பியும் அவதரித்தனர். மருணிக்கியார் பெற்றோரால் நன்கு ஈர்க்கப்பட்டதால் நன்குபேணி அன்புடன் அரவணைக்கப்பட்டார். உரிய காலத்தில் சமயச் சடங்குகள் செய்து இளமையிலேயே கல்வியை நாடச் செய்தனர். பெற்றோரின் ஆசை நிறைவடையும் வண்ணம் மருணிக்கியார் பலகலைகளையும் நன்கு கற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கினார்.

இக்காலத்தில் திலகவதியார், பன்னிரண்டு வயதை அடைந்து அழகுப் பதுமையாகக் காட்சிதந்தாள். பெற்றோர் தம் மகளுக்குத் திருமணஞ் செய்து வைக்கத் தீர்மானித்தனர். இதே காலத்தில் சிறப்பான வேளாண் குடியில் பிறந்து விவசாயத்தொழில் மூலம் அதிக பொருளீட்டியும் அரசபோர் வீரனாகவும், மிக்க அழகும், சிவபக்தியும் மிக்கவரான கலிப்பகையார் என்பவர் திலகவதியாரை மணம்பேசிமுடிக்க எண்ணினார். அவ்வூர் அறிஞர்கள் சிலரைப் புகழனாரிடம் அவரது மகளைப்பெண்கேட்க அனுப்பினான். வந்த பெரியார்கள் கலிப்பகையாரின் குலம், தொழில், பண்புகள், பொருளீட்டல் முதலிய சிறப்புகளைக் கூறி திலகவதியாருக்கு ஏற்ற மணமகன் இவனே என உரைத்தனர். பெரியார்களின் கூற்றை நன்கு பரிசீலித்த புகழனார் தமது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார். இதனால் கலிப்பகையார், திலகவதியார் ஆகியோரின் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

நாட்டில் ஏற்பட்ட யுத்த நெருக்கடி காரணமாகக் கலிப்பகையார் போர் முனைக்கு அனுப்பப்பட்டார் போர் முனையில் கலிப்பகையார் வீரச்சாவடைந்தார். கலிப்பகையாரின் மறைவினாற் பலரும் எதிர்பார்த்தபடி புனிதவதியார் விதவைக்கோலம் பூண்டார். சிறிது காலத்தில் புகழனார் மனைவி மாதினியார் ஆகியவர்களும் ஒருவர் பின் மற்றவராக இயற்கையெய்தினர். கலிப்பகையாரின் மறைவினால் மனத் தடுமாற்றங்கொண்ட புனிதவதியார் தனது கணவன் சென்ற பாதையிற் தானும் செல்ல எண்ணினார். இதையறிந்த மருணிக்கியார் பெற்றோரை இழந்த நிலையில் தன் ஒரே ஆதரவான திலகவதியாரும் இறப்பதற்கு முன் தானே இறக்கப்போவதாகக் கூறினார். செய்வதறியாத நிலையிலுள்ள திலகவதியார் தன்தம்பியின் எதிர்கால நன்மைகருதித் தான் உயிர்வாழ்வதை உறுதிப்படுத்தினார். இதனால் இருவரும் அமைதிகண்டனர். திலகவதியார் தமது பெரும்பொழுதைச் சிவநெறியில் வாழ்ந்து சிவப்பணியை முன்னெடுத்து இன்புற்றிருந்தார்.

காலங்கள் கடந்தன மருணிக்கியார் உலக நிலையாமையை எண்ணி மறுமைக்குதவும் நற்பணிகளில் தன்னை அர்ப்பணித்தார். தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தல், அறச்சாலைகள் நிறுவுதல், குளங்கள் தோண்டுதல், சோலைகள் அமைத்தல் போன்ற நற்செயல்களுடன் தம்மை நாடிவந்து உதவிகோருபவர்களை ஆதரித்தல் போன்ற அறவாழ்வை மேற்கொண்டார்.

நிலையற்ற வாழ்வை எண்ணித்துறவுபூண்டு சமய ஆய்வில் இணைந்தார். கொல்லாமை விரதம் பூனும் சமணமதமே மேலான நெறியென எண்ணி இருள் சூழ்ந்ததும் பொய்மை நிறைந்ததுமான சமணசமயத்தைக் கைக்கொண்டார். சமணப்பள்ளியில் சமணகுருமாரை அண்டியதும் சமணநூல்கள் பல கற்று, விவாதங்களிலும் போதிய பயிற்சிபெற்றுத் தமது புலமையை முன் நிறுத்தினார். இவரது சிறப்பை மதித்த சமணர்கள் இவரைத் தமது தலைவராக்கி “தருமசேனர்” எனப் பெயர் சூட்டிப் பெருமைப் படுத்தினர். சமண சமயத்தில் புகழ்பரப்பி நன்கு பிரகாசித்து இருக்கும் போது தனது சைவசமயத்தையோ யாருமற்ற நிலையில் தன் வாழ்வுக்காக உயிர் வாழ்ந்த தெய்வத்துக்கொப்பான சகோதரி திலகவதியாரையோ சற்றும் சிந்திக்காது பரசமய இருளில் மூழ்கியிருந்தார்.

திலகவதியார் தனது தேர்வான சிவப்பணியில் கூடிய நாட்டம் கொண்டார். தனது தம்பி மருணிக்கியார் சமயம் மறந்து உற்றார் உறவுகளை விட்டுப் பெற்றோரல் சூட்டப்பட்ட திருநாமம் கழைந்து இருளில் மூழ்கியதைத் திலகவதியார் ஒருபொருட்டாக எண்ணவில்லை. நிச்சயிக்கப்பட்ட கணவன், பெற்றோர் மரணித்தும் உடன் பிறந்த தம்பியும் பிரிந்து சென்றதால் சித்தத்தைச் சிவன்பால்வைத்து தன் உறவினரையும் மறந்து திருவதிகையிலுள்ள திருவீட்டானேஸ்வரைத் தஞ்சமெனச் சென்றடைந்தார். இறைவனருளாற் துறவிகளிலும் மேலான சிவசிந்தனையும் அவரைச் சிவத்தொண்டில் இணைத்தது. இறையருள் நுகரும் மாதரசியானார். உள்ளத்தில் சிவன் குடிகொண்டதால் அவருக்கு அகிலமே ஆலயமாக, ஆலகால விசம் அருந்திய அண்ணலில் அருள் பொலியும் ஆலயப் பணியில் தன்னை அப்பணித்தார். அப்பன் சந்நிதானத்தில் அவன் திருவடிகளை வணங்கி அப்பதியிலுள்ள திருமடத்தில் தங்கலானார். தன்னைச் சிவசின்னங்களால் அலங்கரித்தார். பிரம்மோற்சவ காலத்திற் துயிலெழுந்து உடற் சுத்திசெய்தார். திருக்கோயிலையும் சுற்றுச்சூழலையும் கூட்டிப் பெருக்கினார். சுத்தமான பசஞ்சாணி கொண்டு கோயிற் தரையைமெழுகிக் கோலமிட்டார் கோயில் நந்தவனத்தில் தேன் சொட்டும் நறுமலரெடுத்து மாலைகள் தொடுத்து இறைவனுக்குச் சார்த்தி மகிழ்ந்தார் பலர்போற்றும் உத்தமமான சிவப்பணியில் இன்புற்று வாழ்ந்த திலகவதியார் பெண்ணானவள் பேதை என்பதால் பேதலித்தார்.

தன்தம்பி தம்குல தெய்வமான சிவத்தையும் சைவத்தையும் விட்டுப் பாழும் சமயத்தில் மூழ்கியதால் அவனையும் தம்முடன் சிவப்பணியில் ஈடுபடுத்தும்படி இறைவனிடம் விண்ணப்பித்தார். ஒரு பெண் சிவசிந்தனையில் துறவுபுண்டு, புலர்வதன் முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேற்றி வழிபட்ட மெய்யடியாரின் கடமையை (இவரது இக்கடமைகள் பின்னர் சைவத்தில் இணைந்திருந்து தேவாரத்தில் புகுத்திய திருநாவுக்கரசரின் வாக்காக உதித்தது) இறைவன் ஏற்று அவரது விண்ணப்பத்தைச் செயற்படச் செய்தார். அன்றிரவு திலகவதியாரின் கனவிற் தோன்றிய இறைவன் “உன்தம்பி முற்பிறவியில் முனிவராகத் தவஞ்செய்தான். சிலதவறுகள் செய்த காரணத்தால் இப்பிறவியில் அத்தவறுகளை அனுபவிக்கிறான். இறையருட்செல்வர்கள்

அவனுக்கு குலை (நோய்) கொடுத்து ஆட்கொள்வோம்” என்கூறி மறைந்தருளினார்.

இறைவனின் தடுத்தாட்கொள்ளும் சக்தியால் தருமசேனருக்கு “குலைநோய்” பற்றிக்கொண்டது. அவர் மிகவும் வருந்தினார். சமணர்கள் தமது சமய முறைப்படி சிகிச்சைமேற்கொண்டும் மயிற்பீலிகொண்டு தடவியும் நோயைக் குணப்படுத்த முயன்றனர். இதனால் தருமசேனரின் வயிற்றிலும் குடலிலும் வருத்தியதே தவிர நோய் குறையவில்லை. நோயினால் துவண்டார் செய்வதறியாத தனது நிலையைப்பற்றி ஒரு ஒற்றர் . மூலம் திலகவதியாருக்குத் தெரிவித்தார். அவர் சமணப்பள்ளிக்குத் தான் வரமுடியாதெனத் தெரிவித்தார். இறைவன் திருவருள் அவரை உறுத்தவும் தானே தன்சகோதரியை நாடிச் சென்றார். திருவதிகை வீரட்டானத் திருக்கோயில் மடத்தில் தங்கியிருந்த திலகவதியாரின் காலில் விழுந்து வணங்கினார். தன்தம்பி தன்னைத் தேடிவந்தது இறைவனின் சோதனை என அறிந்து நோய்கண்ட இடத்தில் திருநீறிட்டார். நோயின் கொடுமை சற்றுக்குறைந்திருந்தது. தன்தம்பியைத் திலகவதியார் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். இதனால் சிவபிரானை வேண்டிப் பாடல் பாடும் அருள்பெற்றார். தனது நோய்முற்றாகக் குணமடைய வேண்டி இறைவன் மீது “கூற்றாயினவாறு விலக்ககலீர்” என்னும் தேவாரத்தை மருணிக்கியார் முதன் முதலாகப் பாடினார். பாடல் பாடியதும் அவரது கொடிய குலைநோய் நீங்கியது.

“நீ அரியபதிகம் பாடினாய் அதனால் உனக்கு நாவுக்கரசு என்ற பெயர் வழங்குவதாக” என்று இறைவன் அருளினார். இவர் தனது சீவிய காலத்தின் பெரும்பகுதியைத் தனது மதியினத்தால் சமண சமயத்தில் இருந்து இருளாற் சூழப்பட்டதையும் அதன் விளைவாற் கொடிய குலை நோயால் அவதியுற்றதையும் உணர்ந்தார். பின் தன்னைக்குணப்படுத்திய இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வதே தன் முக்கிய பணியெனச் செயற்பட முனைந்தார். திருக்கோயில்களில் உளவாரப்பணி செய்து இன்புற்றார்.

நாவுக்கரசரின் சிவப்பணியின் சிறப்பை அறிந்து பொறாமை கொண்ட சமணர்கள் பல்லவ மன்னனுக்கு வஞ்சனை மிகுந்த இறையருட்செல்வர்கள்

தூர்ப்போதனைசெய்து மன்னனுக்குக் கடும்சீற்றத்தை மூட்டினர். இதனால் மன்னன் தனது அமைச்சர் மூலம் நாவுக்கரசரைத் தன்னிடம் வருமாறு தூது அனுப்பினான். அமைச்சர் நாவுக்கரசரிடஞ் சென்று அரசு கட்டளையைத் தெரிவித்தார். அதைக்கேட்ட நாவுக்கரசர் “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” என்ற பாடலைப் பாடி அரசனிடஞ் செல்ல மறுத்தார். பின் இறைவன் அருள் தமக்கு இருப்பதால் எதற்கும் அஞ்சாமல் இறைவனை வணங்கிவிட்டு மன்னனிடஞ் சென்றார்.

சினமுற்றிருந்த மன்னன் சமண முனிவரின் ஆலோசனைப்படி நாவுக்கரசரைச் சுண்ணாம்பு அறையில் அடைத்து விட்டான். அவர்கள் சுண்ணாம்பின் கடுமையான வெப்பத்தில் இறந்திருப்பார் என எண்ணினார். நாவுக்கரசர் “மாசில் வீணையும்” என்ற திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். நீற்றறை குளிர்ந்த சோலையாகக் காட்சிதந்தது. மேலும் வீணையொலியும் வெளிவர இறைதியானத்தில் இருந்தார். ஏழு நாட்களின் பின் அறையைத் திறந்து பார்த்தவர்கள் அவரைப் பார்த்து அதிசயித்தனர். நாவுக்கரசர் ஏதோ மந்திர வலிமையால் உயிர்தப்பினார். இவருக்கு நஞ்சூட்டி யானையால் மிதிக்கச் செய்து கொல்லுமாறு அரசன் கட்டளையிட்டான். அரசு கட்டளைப்படி நாவுக்கரசருக்கு நஞ்சூட்டப்பட்டது. இவருடைய இறைவன் ஆலகால விஷத்தை உண்டவராதலால் இறைவனின் மெய்யடியாரையும் நஞ்சு பாதிக்கவில்லை. அரசனின் யானை ஒன்றை ஏவி அவரின் எதிரே விட்டனர். எதிரில் வந்த யானையை நோக்கி “சுண்ணவெண் சந்தனச்சாந்தும்” என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். எதிரில் வந்த யானை நாவுக்கரசரை வணங்கிவிட்டுத் தன்னை ஏவியவரைக் கொன்றது. இதனால் சமணர்கள் அச்சமடைந்தனர். பின்னரும் அவர்களின் ஏவலினால் அரசன் அவரைக் கல்லில் கட்டி கடலில் போடும்படி கட்டளையிட்டான். ஏவலாளர்கள் பெரியகல்லொன்றில் பெரியகயிற்றினால் நாவுக்கரசரைக்கட்டிக் கடலில் தள்ளிவிட்டனர். நாவுக்கரசர் இறைவனை வேண்டி “சொற்றுணைவேதியன்” என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். பெரிய பாறைக்கல்லானது தெப்பமாக மிதந்து அவரைக் கரைசேர்த்தது.

நாவுக்கரசரின் சைவசமயப் பற்றினையும் இறைவனைப் பாடி எந்தத் தீங்கினையும் விலக்கி முன்னேறிய பெருமையையும் உணர்ந்து நாவுக்கரசரைத் தேடிச் சென்று திருவதிகை வீரட்டானத்தில் அவரைப்பணிந்து சைவ மதத்தைச் சார்ந்தான் பல்லவ மன்னன். இதனால் சமணர்களின் கொட்டம் அடங்கியது. பல்லவ மன்னன் நாவுக்கரசரை வணங்கித் தன் குற்றங்களை மன்னிக்குமாறு கோரினான் சமணப் பள்ளிகளை இடித்துத்தள்ளி அதன் கற்களை எடுத்துச் சென்று திருவதிகையில் சிவபிரானுக்கு “குணபரவீச்சரம்” என்னும் கோயிலைக் கட்டுவித்தான்.

நாவுக்கரசர் பல தலங்கள் சென்று தரிசித்த பின் “திருத்தூங்கான மாடம்” என்னும் பதியில் இறைவனை வணங்கி நான் இதுவரை சமண சமயத்துடன் கூடிய கறை கொண்ட உடலுடன் இருந்தேன் இதனால் என் சிந்தை கறையினால் நிறைந்திருந்தது. இறைவன் திருவடியை வணங்கவும் சிவப்பணி செய்யவும் தூய உடலும், பரிசுத்தமான உள்ளமும் இருப்பது அவசியம். என்றும் தன்னைத் தூய்மை நிலைக்கு விடுவிப்பதற்கான சூலமும், காணாயும் கூடிய சிவ முத்திரையைப் பொறிக்குமாறு வேண்டினார். ஒரு சிவ பூதம் வந்து யாரும் அறியாமல் நாவுக்கரசரின் தோளில் சூலம், காளை ஆகிய சிவசின்னங்களைப் பொறித்துச் சென்றது.

திருநாவுக்கரசர் பல திருத்தலங்கள் சென்று உளமார வணங்கியும் பதிகங்கள் பாடியும் இன்புற்ற பின் தில்லைச் சிதம்பரம்சென்று உளவாரப்பணியாற்றினார். திருஞானசம்பந்தர் ஞானப்பாலுண்டு இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டது பற்றி அறிந்ததும், தமது அடியார்கள் புடைசூழச் சீகாழியை அடைந்தார். ஞானசம்பந்தரைக் கண்டதும் ஆரத்தமுவி இருவரும் இனிமையுடன் சிவ இன்பத்தில் மூழ்கினர். அன்பு மேலிட்ட ஞானக் குழந்தை வயதில் முதியவரான திருநாவுக்கரசரை நோக்கி “அப்பரே” என்றார். திருநாவுக்கரசரும் இவர் சிறு பாலனாகவே இறைவனால் ஞானப்பால் ஊட்டப்பட்டவர் என்பதால், சிவமாகவும், தான் இருள்கூழ்ந்த பரசமயத்தில் மூழ்கி முதியவரான பின்பே இறைவனின் அடியவரானார் என்பதை உணரவும் செய்யலாம். இவ்வாறு அன்பினால் சிவத்தை நேரில் கண்டு அனுபவித்த நிலையில் அங்கு சில காலம் தங்கினர்.

பின்னர் அப்பர் திருவுலா செல்லும் பாதையில் "திருச்சந்தி முற்றத்தை" அடைந்து இறைவனை வணங்கித் தன் தலையில் இறைவனின் திருவடியைச் சூட்டுமாறு வேண்டினார். இறைவன் அப்பரை நல்லூருக்கு வருமாறு அழைத்தார். நல்லூர் சென்றதும் தலையில் இறைவன் தன் திருவடி சூட்டினாரென அவர் தம்பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திங்களூர் அப்பூதியடிகள் சிவபக்தி மேலிட்ட திருநாவுக்கரசரைத் தன் சிந்தையிலிருத்தித் தனது மகன், கிணறு, குளம் முதலியவற்றிற்கு திருநாவுக்கரசு எனப்பெயரிட்டு மகிழ்ந்திருப்பதை அறிந்தார். இதனால் அவரின் இல்லம் ஏகிய அப்பர் தன்னை அறிமுகஞ் செய்து இன்புற்றார். அப்பூதியடிகளாரின் வீட்டில் அமுதுண்ணச் சம்மதித்தார். அப்பருக்கு உணவுபரிமாற வாழைக்குடுத்து அரியச் சென்ற பிள்ளையை அரவு தீண்டியது. அக்காயத்துடன் வீட்டுக்கு ஓடிவந்த சிறுவன் இலையைக் கொடுத்ததும் விஷம் தலைக்கேறி விழுந்து இறந்துவிட்டான். இதையறிந்த அப்பர் அப்பிள்ளையின் சடலத்தை அவ்வூர்க் கோயிலிற் சேர்ப்பித்து இறைவன் மீது "ஒன்று கொலாம்" என்றுதொடரும் பதிகம் பாடியதும் சிறுவன் உயிர் பெற்றொழுந்து இறைவனையும், அப்பரையும், பெற்றோரையும் வணங்கி நின்றான். பின்னர் அப்பர் அப்பூதி அடிகளின் இல்லத்தில் திருவமுதுண்டு சில காலம் தங்கிய பின் அங்கிருந்து விடைபெற்றார்.

திருஞானசம்பந்தர் திருப்புகலூரில் தங்கியிருப்பதை அறிந்த அப்பர் அங்குசென்று திருவாரூர் திருவாதிரை விழாவின் சிறப்புப் பற்றி "முத்து விதனாம்" என்னும் பதிகத்தின் மூலம் விளக்கினார். பின்னர் திருப்புகலூரில் சம்பந்தருடன், சிறுத்தொண்டர், திருநீலகண்ட நாயனாரையும் நேரிற்கண்டு அங்குதங்கி யாவரும் சிவ இன்பத்தில் மூழ்கிப் பரவசமடைந்தனர். பின்னர் திருக்கடவூர் சென்று அப்பரும் சம்பந்தரும் குங்கிலியக்கலய நாயனாரினால் உபசரிக்கப்பட்டனர். இங்கிருந்து இருவரும் திருவீழிமிழலையை அடைந்தனர். அப்போது மழை இன்றிப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு வறுமை தாண்டவமாடியது அப்பரும் சம்பந்தரும் இறைவனை வேண்டினார். இறைவன் இருவருக்கும் கனவில் தோன்றி தினமும் படிக்காசு வைப்பதாகவும் அதன் மூலம் வாடிய இறையருட்செல்வர்கள்

அடியார்களுக்கு உணவளிக்குமாறு தெரிவித்தார். இதன்படி இருவரும் தம்பணியை மேற்கொண்டதும் பெருமழைபெய்து வளம் பெருகியது, பஞ்சமும் வறுமையும் நீங்கியது.

அப்பர், சம்பந்தரின் திருவுலா வேதாரணியத்தை அடைந்த பொழுது, வேதத்தினால் கதவு அடைக்கப்பட்ட ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபட இருந்த துன்பத்தைக்கண்டனர். இதனால் இருவரும் இறைவனைவேண்டினர் அப்பர் பதிகம்பாடக் கதவுதிறந்தது. யாவரும் திருக்கோயிலினுள் சென்று வணங்கியபின் சம்பந்தர் பதிகம்பாடத் திருக்கதவு தானே மூடிக்கொண்டது. நாவுக்கரசர் திருப்பழையாறை என்னும் திருத்தலம் சென்றார். அங்கு சமணர்கள் சிவலிங்கத்தை மறைத்துத் தமது கோயிலாக வழிபட்டனர். இதனால் வேதனையுற்ற அப்பர் உண்ணா நோன்பிருந்தார். இறைவனின் வேண்டுகலின் பேரில் மன்னன் சமணர்களை வெளியேற்றினான். மன்னன் பழையாறை வடதழியை முன்போல சிவாலயமாக்கினான். நாவுக்கரசர் “தலையின் மயிரைப் பறித்துண்ணும்” என்ற பாடலைப் பாடினார்.

பின் அப்பர் திருப்பைஞ்ஞீலி நோக்கிச் சென்றார். திருக்கோயிலண்மையிற் சென்றதும் அவருக்குப் பசியும், தாகமும் ஏற்பட்டது. அப்போது இறைவன் ஒரு முதிய வேதியராக வந்து அப்பருக்கு கட்டுச் சோறுகொடுத்து உண்ண வைத்து மறைந்தருளினார். இறைவனின் திருவருளை மெச்சிய அப்பர் இறைவன் மீது பதிகம் பாடினார். பின் திருக்காளத்தியை அடைந்தார் அங்கிருந்து திருக்கயிலை செல்ல எண்ணினார் தம்முடன் கூடவந்த அடியார்களை நீக்கிவிட்டுத் தனியாகவே கயிலைக்குப் புறப்பட்டார்.

அப்பர் பெருங்காடுகளில் காய்கனி, கிழங்குகளைப் பறித்துண்டு இரவுபகலாக ஓய்வின்றி நடந்தார். இதனால் அவரது கால்கள் தேய்ந்து நடக்கமுடியவில்லை. இரத்தம் வடிந்தது தன்கைகளை ஊன்றியும் சென்றார். கைகளும் தேய்ந்து ஊனமுற்றன. மார்பினால் ஊர்ந்துசென்றார். மார்பும் தேய்ந்து இரத்தம் வடிந்தது. ஆனால் அவரது மனம் மட்டும் தளரவில்லை. அசைவற்றுக் கிடந்தவேளை அவ்விடத்தில் இறைவனால் ஒரு குளிர்ந்த தடாகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஒரு முனிவர் வடிவில் வந்து தோன்றிய இறைவன் அப்பரை நோக்கி “இக்கோலத்தில் இங்கு வந்ததேன்”

என்றார். தான் கயிலை செல்வதாகத் தெரிவித்தார் அப்பர். கயிலைக்குச் செல்வது அரிது திரும்பிச்செல்வது மேல் என இறைவன் கூறியதும், அப்பர் கயிலையில் இறைவனைக் கண்டு வணங்கினால் அன்றி இந்த ஊன் உடம்புடன் மீளவும் செல்லேன் என்று உறுதியாகக் கூறினார். முனிவர் மறைந்தார். அசரீரியாக “நாவுக்கரசரே எழுந்திரு” என்றதும் அவரின் தேய்ந்த அங்கமெல்லாம் பூரணவளர்ச்சி கண்டது. “இப்பொய்கையில் மூழ்கின் திருவையாற்றில் எழுந்திருப்பாய் அங்கு நாம் கயிலையில் வீற்றிருக்கும் காட்சி தருவோம்” என்று மேலும் அசரீரிகேட்டது. இறைவனின் சொற்படி நாவுக்கரசர் பொய்கையில் மூழ்கித் திருவையாற்றிலுள்ள திருக்குளத்தில் எழுந்தார். இறைவனின் கயிலைத் திருக்காட்சியைக் கண்டின்புற்ற நாவுக்கரசர் “மாதர்பிறைக்கண்ணியானை” என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார்.

திருப்பூந்திருத்தியில் அடியார்கள் தங்குவதற்காக ஒரு மடத்தை நிறுவி அங்கு சில காலம் தங்கினார். அப்போது சம்பந்தர் பல்லக்கில் உலாவரும் போது அடியவர்களுடன் ஒருவராக பல்லக்கைச் சுமந்து வந்தார். அப்பர் எங்குற்றார் எனச் சம்பந்தர் கேட்டதும் “பல்லக்குச் சுமந்துகொண்டு அடியேன் இங்குற்றேன்” என நாவுக்கரசர் கூறக்கேட்டதும் சம்பந்தர் மனம் பதைபதைத்துப் பல்லக்கிலிருந்து கீழே இறங்கினார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கினர் . பின்னர் இருவரும் ஆலயஞ் சென்று ஆண்டவனை அன்புடன் வணங்கினர். அங்கிருந்து விடைபெற்ற அப்பர் மதுரைக்குச் சென்று மங்கையர்க்கரசியார், பாண்டியன். குலச்சிறையார் ஆகியோரை வணங்கிவிட்டுக் கோயிலில் சென்று உழவார்ப்பணி செய்தார். அவரது பணியில் புல்பூண்டுகளைச் சுத்தஞ்செய்து வரும்போது பொன்னும் மணியும் நிறைந்திருக்க இறைவன் அருளினார். ஓடும் செம்பொன்னும் ஓக்கநோக்கினார் அப்பர் இதனால் அவற்றை உளவாரத்தினால் எடுத்துக் குளத்தில் வீசினார்.

அப்பர் பெருமான் பெண்ணாசை அற்றவர் என்பதனை உலகறியச்செய்ய எண்ணிய இறைவன் தேவலோக அரம்பை முதலான பெண்களை அவர் முன் சென்று ஆடிப்பாடி இன்பமூட்டச் செய்தார். இதனால் மனம் பேதலிக்காத அப்பர் “உங்களால் எனக்கு ஆகக்கூடியது ஏதும் இல்லை. திருவாரூர் அம்மானுக்கே ஆளானேன் வீணே அலைய வேண்டாமென்றார். பின்னர் பூம்புகலூரில் தங்கி

இருந்தார் அங்கு இறைவனை வணங்கி பல விருத்தங்களையும் பாடியபின் “எண்ணுகேன்” என்ற தொடரில் திருத்தாண்டகம் தொடங்கி “புண்ணியா உன்னடிக் கே போதுகின்றேன்” என்று ஓதிய திருநாவுக்கரசர் சிவானந்த ஞானவடிவைப் பெற்று சிவபெருமானின் சேவடியில் மீளாது அமர்ந்தார் அப்போது வானவர் பூமழை பொழிந்தனர் ஐவகைத்துந்துபிகள் முழங்கின யாவரும் மகிழ்ந்து இன்புற்றனர்.

மருணீக்கியார் என்ற இயற் பெயரில் பல கலைகள் கற்றதனால் சமய ஆராய்சியில் புகுந்து பெற்றோரின் மறைவால் தன் குலதெய்வத்தையும் சைவ சமயத்தையும் விட்டுச் சமணமதத்தின் இருளால் (மாயை) சூழ்ந்த காலம் நீங்கலாக சிவனடியாராக திகழ்ந்த காலம் குறைவானது சமயகுரவர் நால்வரில் மூவர் வேதியர் இவர்கள் 16, 18, 32 வயதில் இறைவனுடன் கலந்தவர்கள் இவர் தள்ளாத வயதிலும் சிவப்பணி (உடல் வருத்தி உளவாரப்பணி) செய்தார் ஏனைய நாயன்மாரின் குறுகிய கால சிவப்பணியின் கால எல்லையில் பணியாற்றினார் இவரை சமயகுரவராக வித்திட்டுத் திசை திருப்பிய இவரது சகோதரி “திலகவதியார்” என்றும் சைவ சமய உலகினால் போற்றப்படவேண்டியவர். தன் தம்பியை பரசமயத்திலிருந்து விடுவித்து சிவப்பணியிலிணைப்பதற்காகத் தான் முதலில் துறவுபூண்டு சிவப்பணியிலீடுபட்டுத் தான் வணங்கும் இறைவன் மூலம் நீண்டகாலத்தின் பின் சைவசமயத்தில் இணையச் செய்தவர். வயது முதிர்ந்து 81வருடங்கள் வாழ்ந்து இறைபணியாற்றியவர். சமயகுரவர் நால்வரில் இறைவனால் நாவுக்கரசு என்று நாமஞ் சூட்டப்பட்டவர். இளம் பாலகனான சம்பந்தர் (சமயகுரவர்) இவரை அப்பர் என அழைத்தார் சிறந்த துணிவான பணிவான சிவனடியாராவர் திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடிய திருமுறைகள் (4 ஆம், 5 ஆம், 6 ஆம்) தேவாரம் எனப் பெயர் வழங்கி வருகிறது. இம் மூன்று திருமுறைகளிலும் மொத்தப்பதிகங்கள் 313 பாடல்கள், 3045 இவர் முத்திப்பேறடைந்த திதி சித்திரைச் சதயம் சைவ உலகில் யாவராலும் வருடா வருடம் இத்திதியைப் பக்திபூர்வமாகக் கொண்டாடப்படுவது சைவசமயத்துக்கு ஏற்படும் சிறப்பாகும்.

“ஆழிமிசைக்கன் மீதப்பில் அணைந்த பிரான் அடிபோற்றி”

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

சைவசமயத்தின் அதியுயர் பீடமாகிய இமயமலையில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரமன் பாரெங்கும் பரவி அணுவுக்குள் அணுவாய் அண்டகோடி ஆன்மாக்களுக்கும் அருள்பாலிக்கும் அண்ணலாய் அலங்கரிக்கிறார். அன்னை அருட்சக்தியும் அவர்தம் அருள் சுரக்கும் கந்தனும் கணபதியும் உடன் அமர, அமரர்களும் முனிவர்களும் அன்புடன் பணிசெய்கின்றனர். அவரவர் கர்மவினைப்படி ஏற்ற பலன்களை அனுபவிக்க ஆணையிட்டு அருள் பாலிக்கிறார்.

ஆன்மாக்களின் சேமத்துக்காகத் தாமே சடாமுடி தரித்துக் கண்முடி ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருக்கிறார். பஞ்சபூதங்களும் அண்டசரர்களும் இவருள் அடக்கம். சகல நிகழ்வுகளும் இவரது நினைவலைகளில் பதிவாகின்றன. இருகண்களும் மூடிய நிலையில் இருந்தபோதும், கனல் கக்கும் மூன்றாவது கண்ணான நெற்றிக் கண்ணையும் அமைத்துள்ளார். மாறான செயல்களை எவர் செய்தாலும் நெற்றிக்கண்ணால் சுட்டுப் பொசுக்கிவிடுவார். ஆனால் விளைவுகளுக்கேற்ப ஆழ்ந்த அனுதாபமும், அன்பும் காட்டி அரவணைக்கிறார். இவையாவும் நாம் சமய வாயிலாக அறிந்தவைகளாகும்.

இம்மையில் நற்பணி செய்து முத்தியடைந்தோரும் அவரவர் ஆற்றலுக்கேற்ப, தூய அன்புடனும் பக்தியுடனும் அரும்பணியாற்றுகின்றனர். எம்பெருமானின் திருவடி பூசைக்கான மலர் கொய்து தரும் அரும்பணியிலமர்ந்தவர் ஆலாலசுந்தரர். இவர் அதிகாலையில் எழுந்து தமது இதயசக்தியாகத் தேவ நந்தவனத்தில் நறுமலர்கொய்து இறைவனுக்கு மாலையிட்டு நல்லாசிபெற்றவர். ஆலாலசுந்தரர் அரும்பணிசெய்த போதும் அவனியிற்சென்று அவதரிக்கும் அவல நிலை அழைத்துச் செல்ல அன்று மலர்பறிக்கச் சென்றார். அதேசமயம் இறைவனின் இடம்பாகத்தமர்ந்த உமாதேவியாரின் கருங்கூந்தலை அலங்கரிக்கும் தேன்சொட்டும்

நறுமணம் வீசும் நன்மலர் பறிக்கும் சேடியர்களான அநிந்திதை கமலினி ஆகியோரும் நந்தவனத்தில் அழகுப்பதுமைகளாகக் காட்சியளித்தனர்.

மலர் பறிக்க வந்த மூவரிடமும் மலரிலும் மெல்லிய காதல் அரும்பியது. ஆலாலசுந்தரர் மையல்கொண்டதை அகக்கண்ணால் அவதானித்த அண்ணல் சுந்தரரைநோக்கி "நீவிர் மண்ணிற் பிறக்கவேண்டுமென்ப" பணித்தார். பெரியோர் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசுதல் குற்றம் என்பது நியதி, என உணர்ந்த ஆலாலசுந்தரர் இறைவனைப் பணிந்து, தான் மண்ணில் பிறந்தாலும் உலகியலில் சிக்காமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென இறைஞ்சினார். இறைவனும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றருளினார். (இவையாவும் விண்ணில் நடந்தவை இனி மண்ணுக்கு வருவோம்.)

திருநிறைந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே சைவமும் தமிழும் பலவளமும் நிறைந்தது திருநாவலூர். இத்திருவூரில் பரம்பரையாக இறைதொண்டாற்றும் சைவவேதியர் குலத்தில் அவதரித்த சடையனாரும் அவர் தம் பதிவிரதை இசைஞானியாரும் (இவர்கள் இருவரும் செய்த நற்றவம் காரணமாக 63 நாயன்மார் பட்டியலில் அலங்கரிக்கின்றனர்) இல்லறத்தில் நல்லற வாழ்வு வாழ்ந்தனர். சடையனார் இசைஞானியார் செய்த முற்தவப்பயனாக இவர்களின் அருட் பெருஞ்செல்வமாக வந்துதித்தவர் நம்பியாரூரர். இவரின் அவதாரம் சைவம் விளங்கி மேன்மையுறும் பொற்கால வித்தாக அமைந்தது.

நம்பியாரூரர் நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியும் இறைவனருளால் வளர்ச்சியுறும் காலத்தில், அலங்கார அணிகலன்கள் அணியப்பட்டு வீதியில் சிறு தேர் உருட்டிச் சென்றார். அப்போது வீதிவழியே வீதியுலாவந்த அவ்வூர் அரசன் நரசிம்ம முனையர் அவ்விடத்தில் தேர் உருட்டிச் சென்ற சிறுவனின் அழகும் குறுநடையும் கண்டு வியந்தான். சிறுவனின் பெற்றோரை அணுகித் தன் வளர்ப்பு மகனாக நம்பியாரூரரை ஏற்றுக்கொண்டு தன் அரண்மனையை அடைந்தான். அரச தம்பதியர் தமது மனம் கவர்ந்த நம்பியாரூரரின் அழகையும் குறு நடையையும் கண்டு மெச்சித் தமது சிந்தையில் இருத்திக் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்து வந்தனர்.

நம்பியாரூரர் அரச அரண்மனையில் வாழ்ந்தாலும் தமது ஆதிசைவ மரபு முறைப்படி ஒழுகிவந்தார். உரிய வயதில் பூணூல் தரிக்கப்பட்டார். அவ்வவ்வயதுக்கேற்ற மதச்சடங்குகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நற்கல்வியும் பலகலைகளும் கற்றுத்தேறினார். இவரது திருமணமாகும் வயதுவந்ததும் இவரது தந்தை சடையனார் பெண்பார்க்க முற்பட்டார். தமது குலத்தவரின் புத்தூரைச்சேர்ந்த சடங்கவிச்சிவாச்சாரியரின் மகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார். யாவரும் ஏற்றுக்கொண்டபடி ஒரு சப நன்னாளில் திருமணம் நிகழ ஏற்பாடாகி இருந்தது. அரசன் நரசிம்ம முனையரின் செல்வச் சிறப்புடன் திருமணம் ஏற்பாடானது. திருமணத்தன்று மணமகன் சுற்றஞ்சூழ்ச் சிறந்த ஆடை அணிகளுடன் மணமாலை அணிந்த கோலத்தில் குதிரையில் வந்திறங்கப் பெண் வீட்டார் யாவரையும் வரவேற்று உபசரித்து மணமகனை மணமேடைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். யாவரும் வியப்புறும் வண்ணம் நம்பியாரூரர் மிக்க கவர்ச்சியாக மணமேடையில் வந்தமர்ந்தார். இதேநேரம் ஒரு விபரீதம் நோந்தது.

முற்பிறவியில் சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொள்வதாக வாக்கு வழங்கிய இறைவன் ஒரு வயோதிப வேதியரின் உருவில் மணமேடைக்கு வந்தார். மணமகனை நோக்கி “நீ என் அடிமை இத்திருமணம் நடக்கக்கூடாது நீ என்னுடன் வா” என்று வாதாடினார். திருமண நிகழ்வுக்காக அங்கு வந்து குழுமியவர்கள் அதிசயித்தனர் இந்த நம்பியாரூரரின் பாட்டன் தன் சந்ததி சந்ததியாகத் தனக்கு அடிமை என எழுதிக்கொடுத்த ஓலையைக் காட்டினார் வேதியர். வேதியரின் கூற்றில் நம்பியாரூரருக்கு சீற்றம் மேலிட வேதியர் வைத்திருந்த அடிமை ஓலையைப் பறித்துக் கிழித்து எறிந்தார். இதனால் வேதியர் நகைத்தார். இப்பொழுது கிழிக்கப்பட்டது நகல் பிரதி ஓலை என்றும் மூல ஓலை தன்னிடம் இருப்பதாகவும் கூறினார். அதுகேட்ட நம்பியாரூரர் ஒரு அந்தணர் வேறொரு அந்தணருக்கு அடிமை என்பது விந்தையானது என்று கூறிக்கோபம் மேலிட வேதியரை நோக்கி “நீர் பித்தரோ” என்றார். அப்போது வேதியர் “நான் பித்தரோ பேயரோ எப்படியாகினும் ஆகுக. ஆனால் நீ எனக்கு அடிமைசெய்ய வரவேண்டும்” என்றார்.

சபையிலிருந்து பெரியோர்கள் வேதியரை நோக்கி உமது இருப்பிடம் எது என்று வினாவினர். தமது இருப்பிடம் திருவெண்ணெய் நல்லூர் என வேதியர் பகன்றார். அப்படியாயின் இந்த வழக்கைத் திருவெண்ணெய் நல்லூர் சபையில் விசாரணை செய்வது நல்லதெனக் கூறி யாவரும் திருவெண்ணெய் நல்லூருக்குச் சென்றனர். அங்கு நம்பியாரூரின் பாட்டன் எழுதிய வேறு பிரதிகளைப் பார்வையிட்டு அடிமை ஓலையில் எழுதிய எழுத்தும் சரியானதெனக் கண்டறிந்தனர். இதனால் நம்பியாரூர் வேதியருக்கு அடிமையென உறுதிப்படுத்தினர்.

வேதியர் தமது இல்லத்தைக் காட்டுவதாகக் கூறித் “திருவருட்துறை” என்ற கோயிலினுட் சென்றார். அவரைப் பின் தொடர்ந்தோர் எவரும் அறியாது வேதியர் மறைந்தருளினார். அப்போது சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் காட்சியளித்துத் தாம் நம்பியாரூரைத் தடுத்தாட் கொண்டதாகவும் கூறினார். இக்குரல் கேட்டதும் நம்பியாரூர் மெய்சிலிரக்க கண்ணீர்மல்க தன் மெய்மறந்து காணப்பட்டார். தன்னுடன் வழக்குரைத்ததால் “வன்றொண்டர்” என்ற நாமம் உரித்தாகட்டும் என இறைவன் கூறித் தன்னைப் பாட்டினால் அர்ச்சிக்குமாறு அருளினார். அது கேட்ட நம்பியாரூர் கருணைப் பெருங்கடலாகிய இறைவனை நான் எப்படிப் பாடத்தொடங்குவது என்று தயங்கினார். அப்போது இறைவன் “நீ என்னை மணப்பந்தலில் வைத்துப் பித்தன் என்று ஏசினாய் எனவே பித்தா என்று பாடுக” என்றார் உடனே நம்பியாரூர் “பித்தா பிறை சூடிப் பெருமானே” என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தை முதன் முதல் பாடினார்.

இறைவனின் அருள்பெற்ற சுந்தரர் பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கிப் பதிகங்கள் பாடினார். பின்னர் திருவதிகை திருவீரட்டானத் தலத்துக்கு வந்து ஒரு மடத்தில் தங்கினார். அன்று இரவு அவர் உறங்கும்போது இறைவன் ஒரு வயோதிபரான வடிவில் சுந்தரரின் அருகில் படுத்திருந்து தமது திருவடியை அவரது தலைமேற் சூட்டினார். இதனால் வெறுப்புற்ற சுந்தரர் வேறு பக்கம் தலைவைத்து படுத்தார் அவரும் சுந்தரரின் பக்கத்தில் படுத்திருந்து

மீண்டும் அவரின் தலை மீது தமது திருவடியை இறைவன் சூட்டினார். வயோதிபரின் செயலால் சீற்றமடைந்த சுந்தரர் “இவ்வாறு செய்யும் நீ யார்” என்றார் இறைவன் சுந்தரரை நோக்கி “என்னை நீ இன்னும் அறிந்து கொள்ளவில்லையோ” என்றார் அப்போதுதான் சுந்தரர் உண்மை நிலையை அறிந்து தன்னைத்தானே உணர்ந்து மெய்யுருகி இறைவனை வணங்கி “தம்மாளை அறியாத சாதியார் உளரே” என்று தொடங்கும் பாடல் பாடி இன்புற்றார்.

44

பின் இறைவனின் கருணை அழைத்துச்செல்ல தில்லைக் கூத்தனின் பெருமனையாகிய சிதம்பரஞ்சென்று அங்குள்ள பல சிறப்புக்களையும் கண்ணார்க்கண்டு இன்புற்றார். தில்லைக் கூத்தனின் ஆடல்பாடல் ஒலியும் சலங்கை ஒலியும், தில்லை வாழ் அந்தணரின் வேத ஒலியும் கேட்டு மேலும் பரவசமடைந்து இறைவன் மீது பதிகங்கள் பாடினார். சுந்தரரை நோக்கித்திருவாருக்கு வருமாறு இறைவன் அழைத்தார். சுந்தரர் திருவாரூர் சென்று இறைவனை வணங்கியதும் இறைவன் அசரீரியாக நீ இன்று முதல் என் தோழன் என்றருளினார். இதனால் சுந்தரர் “தம்பிரான் தோழர்” என அழைக்கப்பட்டார்.

கயிலையில் உமையவளுக்கு மலர் பறித்துக் கொடுத்தபோது சுந்தருடன் மையல்கொண்ட கமலினி இறைவன் திருவுளப்படி திருவாரூரில் கணிகையர் குடியிற்பிறந்து “பரவை” என்ற பெயர் கொண்டு பேரழகுடன் வளர்ந்து பருவமங்கையானாள்.

பரவையார் வழமைபோல திருவாரூர் சிவத்தலஞ்சென்ற போது சுந்தரரும் எதிரில் வந்தார். இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் முன்வினைப்பயனாக மையல் கொண்டனர். அன்று இருவரும் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் விசாரணை மூலம் குலம், கோத்திரம் மற்றும் ஏனைய மேலதிக விபரங்களை அறிந்ததும் இவர்களின் பந்தம் மேலும் இறுகியது. இறைவன் இவர்கள் இருவருக்கும் கனவில் தோன்றி உங்கள் திருமணம் இனிது நிறைவேறும் என்று கூறினார். அதேபோல அவ்வூர் அடியார்களின் கனவிலும் தோன்றிச் சுந்தரருக்கும் பரவையாருக்கும் திருமணத்தை முடித்து வைக்கும்படி கூறியருளினார். திருமணம் இனிது நிறைவேறியது.

திருமணத் தம்பதிகளின் இல்லற வாழ்க்கை வெகுசிறப்பாகவும் தமது குல விதிமுறைகளுக்கமையவும் நல்லறவாழ்வாக வாழ இறையருள் கிட்டியது. ஒரு நாள் நம்பியாரூரர் இறைவனை வணங்கத் திருத்தலம் வந்தார். வரும்போது தேவாசிரிய மண்டபத்தில் சிவனடியார்கள் சிலர் குழுமியிருந்தார்கள் நியதிப்படி இறைவனே சிவனடியார்களின் உள்ளத்தில் ஓடுங்கி இருப்பதால் சிவனடியார்கள் உயர்ந்த நிலையில் மதிக்கப்படுகிறார்கள். இறைவனை வணங்கச் செல்லும் தூயசிந்தனையாளர் சிவனடியார்களை வணங்கிய பின்பே கோயினுட் செல்லவேண்டும். நம்பியாரூரர் கூடியிருந்த அடியார்களை வணங்காது செல்லும்போது அடியார் கூட்டத்திலிருந்த விறன்மிண்ட நாயனார் சினந்து அடியார்களை வணங்காது செல்லும் நம்பியாரூரர் நமக்குப் புறம்பு அவனை ஆட்கொண்ட சிவபெருமானும் நமக்குப் புறம்பு என்றார். இதைக்கேட்டதும் நம்பியாரூரர் இத்திருக்கூட்டத்தில் என்னையும் ஒருவனாக்கி அடியார்க்கு அடியவனாக்கும் நாள் எதுவோ என்று பரமன் தாள் பணிந்தார். அப்போது இறைவன் “என் அடியார்களை நீதியாற் பணிந்து பாமாலை பாடுவாயாக” என்றருளினார். முதலில் எதை எப்படிப்பாடுவது எனத் தயங்கிய நம்பியாரூரருக்கு “தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என அடி எடுத்துக் கொடுத்தார். இதனால் உள்ளம் மகிழ்ந்த சுந்தரர் திருத்தொண்டர் தொகையைப் பாடினார். இப்படித் திருத்தொண்டர் தொகையைப்பாடியதும் அடியார்கள் யாவரும் இன்புற்றனர். சுந்தரர் அடியார்களுள் ஒருவராக இருந்து தியாகேஸ்வரப் பெருமாளை வழிபட்டுச் சில காலம் அங்கேயே தங்கி இருந்தார்.

குண்டையூரில் வேளாண்குடிப் பிறந்த குண்டையூர்க்கிளார் என்னும் சிவபக்தர் சுந்தரர் மீது கொண்டிருந்த பக்தியால் சுந்தரரின் தேவைக்கேற்பச் செந்நெல்லும் பருப்பும் பிறபொருட்களும் அவர்களின் மனையில் வழங்கி வந்தார். ஒரு சமயம் வானம்பொய்த்தது விளைச்சல் பாதிக்கப்பட்டது குண்டையூர்க்கிளாரின் பணியும் குன்றியது. இதனால் குண்டையூர்க்கிளார் மனம் நொந்து இரவுமுழுவதும் உண்ணாது இறைவனைத் தொழுதவண்ணம் வேதனையிலிருந்தார். இறைவன் அவரது கனவில் தோன்றி

சுந்தருக்காக வேண்டியதைத் தருவோம் என்று கூறியருளினார். இறைவன் குபேரனிடம் குண்டையூர் முழுவதும் நெல்லை மலையாகக்குவிக்குமாறு வேண்ட மலைபோன்ற நெற்குவியல்கள் அவ்வூரை நிறைத்தன. அதேபோல சுந்தரருக்கும் எடுத்தியம்பினார்.

இறைவன் கருணையால் சுந்தரர் குண்டையூர் சென்று பார்த்தார். பெருமலை போலக் குவிந்திருக்கும் நெல்லைத் தன் இல்லம் சேர்க்க ஆள் இல்லையே என்று அவ்வூர் குடிகொண்டுள்ள கோளிலியெம் பெருமானிடம் “நீளநினைந்தடியேன்” என்ற பதிகம் பாடி விண்ணப்பித்தார். இன்றிரவு திருவாரூர் நிறைய இந்த நெல்மலை சிவ பூதகணங்களால் எடுத்துவரப்படும் என்று அசரீரி மூலம் கூறியருளினார். இறைவன் அருளால் திருவாரூர் நெல்லால் நிறைக்கப்பட்டது.

ஒரு சமயம் பங்குனி உத்தரப்பெருவிழாக்காண வரும் சிவனடியார்களை ஆதரித்து உபசரிக்கப் பரவையாருக்கு பொன் வேண்டியதால் நம்பியாரூரர் திருப்புகலூர் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்தார். உடன் கிடைக்காததால் வருத்தத்துடன் அன்றிரவு அக்கோயிலின் வாசலில் தலையணையாகச் செங்கல்லை அடுக்கி வைத்து அதன் மீது உறங்கினார். காலையில் எழுந்து பார்த்தபோது செங்கற்கள் பொற்கற்களாக இருக்கக் கண்டார். அப்போது இறைவனை வணங்கித் “தம்மையே புகழ்ந்து” என்று தொடரும் பதிகம் பாடிவிட்டு அப்பொற்கற்களைப் பரவையாரிடம் அடியவர்கள் மூலம் அனுப்பினார். தொடர்ந்து பல தலங்களுக்குச் சென்று பதிகங்கள் பாடி வரும்போது ஒரு இரவு ஆழம் பொழியை சென்று வணங்கி அங்கு துயில்கொண்டார். இறைவன் அவர் கனவில் தோன்றி “மழ்பாடியின் கண்வர மறந்தனையோ” என்று கூறித் தமது இளமைக்கோலத்தில் காட்சிதந்தார். நம்பியாரூரர் காலையில் எழுந்து மழ்பாடியையடைந்தார். அங்கு இறைவன் மீது “பொன்னார் மேனியனே” என்ற பதிகத்தை உள்ளம் உருகிப்பாடினார்.

சுந்தரரின் திருவுலா திருமுதுகுன்றம் சென்ற போது இறைவனிடம் தமக்குப் பொன்வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார்.

இறைவன் இவருக்குப் பன்னிராயிரம் பொன்னைத்தந்தார். இப் பணம் திருவாரூரில் பெறுவதற்கு அருளுமாறு வேண்டினார். இறைவன் மணிமுத்தா நதியில் இட்டுத் திருவாரூர் கமலாலயஞ் சென்று அங்குள்ள திருக்குளத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுமாறு தெரிவித்தார். இறைவன் அருளியவாறு அப்பணத்தை மணிமுத்தா நதியில் போட்டார். மேலும் பல தலங்களைத்தரிசித்தபின் திருவாரூர் சென்றடைந்தார். தமது இல்லத்தில் பரவையாரையும் அழைத்துக்கொண்டு திருவாரூர் கமலாலயக் குளத்தில் தேடிப் பொன்னைப் பெற்றார். பரவையாரை அடியார்களின் உதவியுடன் தமது இல்லத்துக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

தொடர்ந்து பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்த வண்ணம் "திருக்குருகாவூர்" என்னும் தலத்தை நோக்கி நடந்துசெல்லும் போது உடன் சென்ற அடியார்கள் உட்பட யாவரும் பசியாலும் தாகத்தாலும் பாதிக்கப்பட்டனர். இதை அறிந்த இறைவன் தாகத்துக்கான தண்ணீரும், பசிக்கான கட்டுச்சோறும் நிழலுக்காக ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தலுமமைத்து நம்பியாரூரின் வருகைக்காக ஒரு முதிய வேதியரான வேடத்தில் காத்திருந்தார். அப்போது அடியார்களுடன் எதிரில் வந்த நம்பியாரூரர் பந்தலுக்குட்சென்று வேதியரைநோக்கி "சிவாயநம" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவருகில் அமர்ந்தார். வேதியர் கட்டுச்சோற்றைக் கொடுத்து உண்ணுமாறு வேண்டினார். நம்பியாரூரர் உணவு தந்தவர் வேதியரானதால் மறுப்பின்றி அதனை வாங்கி அடியவர்களுக்கும் வழங்கித் தானும் உண்டார். எல்லோருக்கும் அள்ளி அள்ளிக்கொடுத்தாலும் அன்னம் குறையாது பெருகியே காணப்பட்டது. யாவரும் தாராளமாக உண்டபின் அவர்களுக்குப் பருகக் குளிர்ந்த நீரும் கொடுத்து மகிழ்ந்தார் வேதியர். யாவரும் தாகமும் பசியும் மாறிய நிலையில் உணவு உண்ட மயக்கத்தில் துயின்றனர். எவரும் அறியாது வேதியரான இறைவன் பந்தலுடன் மறைந்தருளினார். துயில் எழுந்த நம்பியாரூரர் வேதியரைக் காணாது திகைத்துத் தம்மை ஆதரித்தது இறைவனே என உணர்ந்து "இத்தனையா மாற்றம்" என்ற தொடரில் பதிகம் பாடி இறைவனை வணங்கினார்.

நம்பியாரூரர் தமது திருவுலாவில் தொடர்ந்து பல தலங்களை வணங்கியும், பதிகம்பாடியும் தலங்களில் தங்கியும் பவனிவந்தார். கால் நடையில் ஓர் மதியவேளையாக திருஆலக்கோயில் என்னும் திருத்தலம் சென்றபோது யாவரும் பசியால் வருந்தினர். அப்போது கையில் வெற்றுத்திருவோடு தாங்கிய ஏழையான வேதியர் வடிவில் வந்த இறைவன் சுந்தரரைநோக்கி நீவிர் பசித்திருப்பதால் இவ்வயலிலுள்ள அந்தணர்கள் இல்லங்களில் அன்னப்பிச்சை எடுத்துவந்து தருகிறேன் என்று கூறிச் சென்றார். போதிய சோறு கறிகளை நிறைய எடுத்துவந்து அமுதுசெய்யத்தந்தார் இவற்றை யெல்லாம் பசிதீர் உண்ட சுந்தரரும் அடியார்களும் வேதியரின் தூய பண்பையும் பணியையும் கண்டு மெச்சினர். யாவரும் உண்ட மயக்கம் தீர்முன் வேதியரான இறைவன் மறைந்தருளினார். இதையறிந்த சுந்தரர் வந்தவர் இறைவனே என்றும் தமக்காக வீடுகள் தோறும் வெய்யிலில் அலைந்து திரிந்து பிச்சை எடுத்து வந்து தமக்கு நல்லருள் புரிந்து தம்மை ஆதரித்ததை எண்ணி உள்ளமுருகி “முதுவாயோரி” என்று தொடங்கும் பாடல் பாடி மகிழ்ந்தார்.

இக்காலத்தில் ஞாயிறு என்னும் ஊரில் வேளாண்குடிப் பிறந்த ஞாயிறுகிளார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். இவரின் நற்றவத்தினால் கயிலையில் சுந்தரருடன் மையல்கொண்ட அனிந்ததை என்பவர் இம்மண்ணில் இவர்களின் மகளாகப் பிறந்து சங்கிலி என்னும் பெயருடன் இனிது வாழ்ந்தாள். பருவகாலம் வந்ததும் ஞாயிறுகிளார் மகளின் விருப்பமறியாமல் ஒரு திருமணம் பேசி வந்தார். வந்தவரைத்தான் மணப்பதில்லையெனவும் ஒரு சிவனடியாரையே தான் மணப்பதாகவும் சங்கிலியார் உறுதியாகக் கூறினார். மேலும் தான் திருவெற்றியூர் சென்று இறைவனுக்குப் பணிசெய்யப் போவதாகவும் கூறினார். மகளின் நிலையறிந்த ஞாயிறுகிளார் திருவெற்றியூரில் ஆலயச் சூழலில் ஒரு கன்னிமாடம் அமைத்துச் சேடியர்களையும் பணியாட்களையும் வேண்டிய நிதியையும் நிறைவாக வழங்கி அவரின் சித்தம்போல வாழ வகை செய்தார்.

சங்கிலியார் கயிலையில் சிறுமலர் கொய்து மாலைதொடுத்த பணியையே இங்கும் செய்யத் தலைப்பட்டார். கன்னிமாடத்தில் சேடியர்களுடன் சேர்ந்து திரை மறைவில் மாலை தொடுத்துத் தாமே இறைவனுக்கு அர்ப்பணிப்பார். இவர்களின் விதிவசப்படி சுந்தரரும் தமது திருவுலாவில் திருவெற்றியூர் வந்தடைந்தார். இறைவனை வணங்கச்சென்ற சுந்தரரும், மலர் மாலையை இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்க வந்த சங்கிலியாரும் ஒருவரை ஒருவர் நேரில் காண நேர்ந்தது. இருவரும் காதல் வசப்பட்டனர். இறைவன் துணைகொண்டு இவரை நான் அடைவேன் என்று கூறி இறைவனிடஞ் சென்றார் சுந்தரர். தனக்கு எப்படியாயினும் இந்தச்சங்கிலியாரைத் தந்தருள வேண்டுமென்று வணங்கியபின் அங்கு ஒரு புறத்தில் அமர்ந்தார் அப்போது இறைவன் அவர்முன் தோன்றி சங்கிலியாரை உனக்குத்தருகிறோம் கவலையை ஒழி என்று தெரிவித்தார். வன்றொண்டர் இறைவனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். இறைவன் அன்றிரவே சங்கிலியாரின் கனவில் தோன்றி எனது மெய்யடியாரான சுந்தரரை மணம் முடிப்பாயாக என்றார் சங்கிலியார் இறைவனைப் பணிந்து வணங்கி எம்பெருமானே சுந்தரர் திருவாரூரில் இன்புற்றிருப்பதும் இதற்கு ஏற்றவாறு இறைவன் திருவருள் கருணை புரியவேண்டும் என்றார்.

சுந்தரர் திருவாரூரில் இன்புற்றிருந்தபோதும் உன்னை விட்டகலேன் என சத்தியஞ்செய்து தருவான் என்று கூறி மறைந்தருளினார். இறைவன் நேராகச் சுந்தரரிடஞ்சென்று சங்கிலியாருக்குச் சத்தியஞ் செய்துகொடு திருமணம் நிறைவேறும் என்றார் .அப்போது சுந்தர் இறைவனை வணங்கித்தாம் சத்தியஞ் செய்யவரும் வேளை இறைவன் கோயிலைவிட்டு நீங்கி மகிழ்மரத்தடியில் வீற்றிருக்குமாறு வேண்டினார். இறைவனும் ஆகட்டும் என்றார். இதனால் சுந்தரர் அதிகாலையிலேயே சங்கிலியாரைக் கோயில் வாசலில் சந்திக்கக் காத்திருந்தார்.

இறைவன் மீண்டும் சங்கிலியாரிடஞ் சென்று சுந்தரர் சத்தியஞ்செய்ய முற்பட்டால் எதிரிலுள்ள மகிழ் மரத்தடியில் சத்தியஞ்செய்துதருமாறு கூறும்படி கூறிமறைந்தருளினார். சங்கிலியார்

இறைவனை வணங்கிவிட்டுத் தன் சேடியரிடம் நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தார். யாவரும் இறைவன் திருவருளை வியந்தனர்.

அதிகாலையில் சங்கிலியார் சேடியருடன் திருப்பள்ளியெழுச்சிப் பூசைக்கான மலர் சேவைக்காக கோயிலுக்கு வந்தனர். வந்திருந்த சுந்தரர் இறைவன் கட்டளைப்படி சத்தியஞ் செய்வது பற்றி அறியமுற்பட்டபோது நாணத்தினால் சங்கிலியார் கோயிலுட்சென்றார். சேடியர் சுந்தரரைநோக்கி எம்பெருமான் கோயிலில் சத்தியஞ் செய்வது தகாது எதிரில் உள்ள மகிழ்மரத்தடியில் சத்தியம் செய்து தரவேண்டும் என்றனர். இவர்களின் பேச்சை மறுத்தால் திருமணம் தடைப்படுமே என்றெண்ணிய சுந்தரர் அவர்களுடன் மகிழ்மரத்தடிக்குச் சென்றார். மகிழ்மரத்தை மும்முறை வலம்வந்து நான் இந்தத் திருவெற்றியூரை விட்டகலேன் எனச் சபதஞ்செய்தார். இதனால் யாவரும் இறைவனை வணங்கினார்.

அன்றிரவு இறைவன் அவ்வூர்ப் பெரியவர்களின் கனவில் தோன்றி வன்றொண்டருக்கும் சங்கிலியாருக்கும் திருமணத்தை உடன் நிறைவேற்றும்படி தெரிவித்தார். பெரியோர்கள் மறுநாள் இருவரதும் திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி முடித்தனர். சுந்தரரும் சங்கிலியாரும் இறைவனின் கருணையை எண்ணி வணங்கி மகிழ்ந்தனர். இறைவனின் இவ் இணைப்பினால் இருவரும் பல நாட்கள் இன்புற்றனர்.

சுந்தரர் சங்கிலியாரின் காதல் இன்பத்தில் அதிக நாட்கள் மூழ்கி இருந்ததன் பின் திருவாரூர் இறைவனைத் தரிசிப்பதற்காகச் செல்ல எண்ணித் திருவெற்றியூர் இறைவனிடம் வணங்கி விடைபெற்றார். ஊர் எல்லைதாண்டி முதலாம் அடிவைத்து இரண்டாம் அடி எடுக்க அவரது இருகண்களும் பார்வை கெட்டு மயங்கி விழுந்தார். தான்சத்தியம் தவறியதால் தமக்கு இடர்வந்ததென எண்ணி “அழுக்குமெய்கொடு” என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடினார். மேலும் இறைவனை வணங்கியபடி உடன் செல்வோரின் துணையுடன் திருவெண்பாக்கம் தலத்திற்குச் சென்றபோது இறைவன் ஒரு ஊன்றுகோலை வழங்கினார்.

சுந்தரர் பார்வையற்ற நிலையில் அடியவர்களின் உதவியுடன் திருக்கச்சிக்காமகோட்டத்து இறைவனை வணங்கி இறைவனைப் பார்ப்பதற்காக தனது கண்பார்வையைத் தரவேண்டினார். மனமிரங்கிய இறைவன் அவரின் இடது கண் பார்வையைக் கொடுத்துத் தமது திருக்கோலத்தையும் காட்டியருளினார். இதனால் மகிழ்ந்து ஆடிப்பாடி இன்புற்று “ஆலம் தானுகந்து அமுது தெய்தானை” என்னும் பதிகம் பாடினார். தொடர்ந்து பல தலங்களைக் கண்டுபாடிய பின் திருத்துருத்தி என்னும் தலத்தில் இறைவனை வணங்கி வடபாலுள்ள குளத்தில் மூழ்கித் தமது உடல் நோய்கள் தீர்ந்து ஒளிவீசும் உடலைப் பெற்றார். இவரது உலாவில் பலதலங்களை வணங்கியும் பாடியும் சென்று திருவாரூரை அடைந்தார். அங்கு தியாகேசப் பெருமானை வேண்டிப்பலவாறு பாடிப் பரவியதால் இறைவன் மனமிரங்கி வலதுகண் பார்வையையும் வழங்கினார். . .

திருவாரூரில் இறைவனின் திருக்கோயிலில் சுந்தரர் தங்கவும் தனக்குத் துரோகமாகத் திருவெற்றியூரில் சங்கிலியாரை மணந்து இற்புற்றதால் சீற்றத்துடன் பரவையார் பலவாறு தவித்தார். அவரது உறவினர் சினம் தவிர்க்குமாறு கேட்டும் பலனில்லை. சுந்தரரின் அன்பு அடியார்களும் முயற்சித்தும் பயனில்லை. வாழ்வியல் அறிவுடையோராலும் பரவையாரின் கோபம் தணிக்கப்படவில்லை. சுந்தரர் மனம் மிக வருந்தி எம்பெருமானை வேண்டி இறைவன் தன் தோழனுக்காகப் பரவையாரிடம் தூதாக நடந்துசென்றார். பரவையாரின் வீட்டு வாசலில் ஓர் சிவவேதியர் வடிவம்தாங்கிய இறைவன் கதவைத்திறக்குமாறு வேண்டினார். பரவையார் சுந்தரரின் அடாதசெயலினால் ஊண் உறக்கமின்றிக் கவலையுடன் இருந்ததால் திருத்தல அர்ச்சகரின் குரல் கேட்டுவந்து கதவைத்திறந்தார். வேதியரை நோக்கிய பரவையார் அவர் அங்குவந்த காரணம் வினவியதும் சுந்தரரை இங்கு அழைக்கவேண்டுமென வேதியர் தெரிவித்தார். தம்மைவிட்டுச் சென்றவர் பங்குனித்திங்களில் வருவதாக எண்ணினேன், திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாருடன் தொடர்புகொண்டார். வசந்த விழாவுக்கு வருவதாகக் கூறியவர் இங்கு வரமுடியாது

அவருக்காகத் தூதுவந்த உமது குலமதிப்புக்கு இவ்விடயம் தகாது என மறுத்தார் இறைவன் திரும்பினார்.

இறைவன் தமது தூதில் வெற்றியுடன் வருவாரென எதிர்பார்த்த சுந்தரர் ஏமாந்தார். இறைவன் முன்னிலையில் தன் பரிதாப நிலையை உணர்த்தி வருந்திய சுந்தரருக்காக இறைவன் இரண்டாவது தடவையாக உடன்புறப்பட்டு பரவையாரிடம் சென்றார். முன்னர் வேதியர் வடிவில் வந்தது இறைவனே என்றும் அவருக்குத்தான் மறுப்புத் தெரிவித்ததை எண்ணிவருந்தி இருந்தவேளை சிவபெருமான் தன் சிவ பூதகணங்கள், முனிவர்கள் புடைசூழ இயல்பான உருவிலே பரவையாரிடம் வந்தார். வந்ததும் அவர் பரமனைப் பணிந்து நடுநடுங்கி சித்தம் அறியாமையால் இறைவனை இரவிரவாக நடந்துதிரிய வைத்ததான செயலை எண்ணித் தமது பேதமையைவிட்டு வருந்தி இறைவன் சித்தப்படி இசைந்தார். இறைவன் இவற்றையெல்லாம் சுந்தரருக்குத் தெரிவித்து பரவையாரிடஞ் செல்லுமாறு கூறித் தமது கோயிலுட் சென்று மறைந்தார்.

இவரது காலத்தில் சேர நாட்டில் இளவரசராக இருந்த காலந்தொட்டே இறைவன் மீது நாட்டங்கொண்டு கோயில்களில் திருத்தொண்டுகள் செய்துவந்தவர் கழறிற்றறிவார் என்னும் சிவபக்தர். பின்னர் இவர் சேர நாட்டின் அரசராக வந்தபின்பும் சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும் சிவசின்னங்களையும் உயிரெனப் போற்றி வாழ்ந்தவர். திருவாரூரில் சிவபணியிற் பிரகாசித்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைக்கண்டு வணங்க ஆவலுடனிருந்தார். ஒரு நாள் சுந்தரரைக் காணவிரும்பித் தமது பணியாட்களுடன் திருவாரூருக்கு வந்தார். தன்னைத்தேடிச் சேரமான் என்பவர் வெகுதூரமிருந்து வருவதையறிந்த சுந்தரர் அவரைக்கான எதிர் சென்றழைத்து இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கட்டித்தழுவி இன்புற்றனர். பின் இருவரும் சுந்தரரின் இல்லம் ஏகினர். சேரமாளை சுந்தரர் நன்கு அரவணைத்து வேண்டிய பணிவிடைகளை செய்து சில நாட்கள் தங்கிய பின் திருத்தலங்களை வழிபடப் புறப்பட்டனர்.

இருவரும் பல சிவத்தலங்கள் சென்று வழிபட்டும், பதிகங்கள் பாடியும் பலதலங்களில் தங்கியும் இறை இன்பத்தில் மூழ்கினர்.

இவர்களது திருவுலாவில் மதுரைசென்று சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்து மதுரைப் பாண்டியனிடஞ் சென்றனர். அப்போது பாண்டிய மன்னனின் சம்பந்தியான சோழ மன்னனும் அங்கிருக்க சேர மன்னனுடன் சுந்தரரும் சென்றதால் தமிழ் நாட்டின் முவேந்தரும் சமயத்தொடர்பில் கூடிய நாட்டமுடன் பலதிருத்தலங்கள் சென்று வழிபட்டனர். மேலும் சேரரும் ஆரூரரும் பண்டிநாட்டுத் தலங்களைத் தரிசித்து வரும்போது இராமேஸ்வரத்திலும் வழிபட்டனர். இராமேஸ்வரத்தில் இருந்தே சுந்தரர் தமது மனக்கண்ணால் இலங்கையிலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரநாதரை வழிபட்டு “நத்தார்படை” என்னும் பதிகம் பாடினார்.

மேலும் திருவுலாவில் காவிரி நதியின் வடகரையிலுள்ள ஐயாறு என்னும் தலம் செல்ல எண்ணினார். குறுக்கே பாயும் காவிரியைத் தமக்கு அப்பால் செல்ல வழிவிடுமாறு இறைவன் திருவடிகளை நினைந்து “பரவும் பரிசு ஒன்றறியேன்” என்று தொடங்கும் பதிகம் பாடினார். இப்பாடலைக் கேட்டதும் ஐயாறு அப்பன் அவர்கள் மீதுள்ள பற்று மிகுதியால் “ஓலம்” என்று கரும் தொனியில் கூவியருளினார். உடனே காவிரி நதி பிரிந்து வழி காட்டியது சேரரும் ஆரூரரும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கித் தம்முடன் வந்தவர்களுடன் வடபால் சென்று ஐயாறு அப்பனை வணங்கி இன்புற்றனர். தொடர்ந்து பல தலங்களை வழிபட்டுச் சேரரின் இடஞ் சென்று அவரின் விருந்தாளியாகித் தங்கிய சுந்தரர் தம் இல்லம் ஏக முனைந்தார். சேரமான் பெருமான் அளவற்ற பொன் மணிகள் அடங்கிய பொருள் மலைகளைத் தமது அடியார்கள் மூலம் திருவாரூருக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

அடியார்கள் நிதியங்கள் சுமந்து வந்தபோது “திருமுருகன் பூண்டி” என்ற தலத்து இறைவன் தமது தோழரான சுந்தரருக்கு தாமே பொன் பொருள் கொடுக்க இருப்பதால் பிறரின்பொருள் ஆகாது என எண்ணித் தமது பூதகணங்களை வேடுவராகச் சென்று

அவற்றைக் கொள்ளையிட்டுவருமாறு ஏவவும் பூதகணங்களான வேடர்களினால் யாவும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு கோயில் வாசலில் மலைபோல குவிக்கப்பட்டன. பொருட்களைப் பறிகொடுத்த அடியார்கள் வந்து சுந்தரிடம் முறையிட்டனர். அப்போது சுந்தரர் திருமுருகன் பூண்டி இறைவனை வணங்கி “கொடுகு வெஞ்சிலை வடுகவேடுவர்” என்று தொடங்கும் பாடலைப்பாடினார். இறைவன் திருவருளால் குவித்து வைக்கப்பட்ட பொருட்களை அடியார்கள் மூலம் எடுத்துக்கொண்டு சுந்தரர் திருவாருரை அடைந்தார்.

இவ்வாறு பல அற்புதங்களை இறையருளால் செய்யும் சுந்தரர் சுந்தரரூபமாகச் சிறப்புடன் காணப்பட்டார். சேரமான் பெருமானைக் கண்டு இன்புறும் நோக்கில் தமது திருவுலாவை மேற்கொண்ட சுந்தரர் “திருப்பூங்கொளியூர்” என்னும் இடத்தில் வேதியர்கள் வாழும் சேரியில் ஒருவீட்டில் அழகை ஒலியும் எதிர் வீட்டில் மங்கல ஒலியும் கேட்க அங்குள்ளவர்களை இதன் காரணத்தை வினவினார். ஐந்து வயதுடைய இரு சிறுவர்கள் ஒரு மடுவில் நீராடியபோது ஒருவனை முதலை விழுங்கியது அச்சிறுவன் வீட்டில் அழகை ஒலியும் தப்பி வந்தசிறுவனுக்குப் பூணூல் உபநயனஞ் செய்யும் ஒலியும் கேட்பதாகக் கூறி விளக்கினார். அழகை ஒலிகேட்ட வீட்டுக்கு நேரே சென்ற சுந்தரர் பெற்றோருக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு முதலை விழுங்கிய மடுவுக்குச் சென்றார். அக்கரையில் நின்று “ஏற்றான் மறக்கேன்” என்று தொடங்கும் பதிகம்பாடி இறுதியில் “முதலைவாய்ப்பிள்ளை தரச் சொல்லுகாலனையே” என்று பாடி முடித்தார். இப்பதிகத்தின் நான்காம் பாடல் பாடி முடியுமுன்னே எமதர்மன் சிறுவன் உயிரை மடுவில் உள்ள முதலையின் வயிற்றில் தோன்றச்செய்து இரண்டு வருடகால வளர்ச்சியுடன் முதலையின் வாயில் பிள்ளையை வரச்செய்தான். முதலை பிள்ளையைக் கரையில் உமிழ்ந்தது. அன்பு மேலிட்ட தாயானவள் ஓடிச்சென்று பிள்ளையை எடுத்துவந்து கணவனுடன் மூவரும் சுந்தரரின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினர் இதுகண்ட தேவரும் அங்குள்ள அனைவரும் மகிழ்ந்து ஆரவாரஞ்செய்தனர். சுந்தரர் பிள்ளையை அழைத்து அவிநாசி இறைவனின் திருக்கோயில் சென்று வழிபட்டுப் பதிகம் பாடினார். அச்சிறுவனுக்கு மிகச் சிறப்பாக பூநூல் உபநயனஞ் செய்வித்த சுந்தரர் தமது திருவுலாவைத் தொடர்ந்தார்.

சுந்தரர் முதலையுண்ட பிள்ளையை மீட்ட செய்தியறிந்து அவரை நேரிற் காணச் சேரமான் பெருமான் வந்தார். இருவரும் தழுவி அன்புகொண்டாடினர். சேரர் ஆரூரைத் தன் யானை மீதேற்றி அழைத்துச் சென்று தமது சிங்காசனத்தில் இருத்தி உபசரித்து அன்பு பாராட்டினார். இருவரும் சிலகாலம் அங்கு தங்கியபின் பல தலங்கள் சென்று வணங்கினர். இறுதியில் சுந்தரர் தாம் கயிலையிலிருந்து வந்த காலம் வந்ததும் தனியேசென்று “திருவஞ்சைக்களத்தை” யடைந்து இறைவனை வணங்கி “ஆண்டவனே இவ்வுலகின் பாசத்தால் கட்டுண்ட என் மனை வாழ்க்கையை அறுத்து நின் திருவடியில் என்னைச் சேர்ப்பாயாக” எனவேண்டி “தலைக்குத்தலை மாலை” என்ற தொடரில் பதிகம் பாடினார்.

அப்போது கயிலையில் உமையவள், குமாரர்கள், தேவர்கள் புடை சூழ வீற்றிருந்த சிவபெருமான் பிரம்மா விஷ்ணு முதலான தேவர்களை நோக்கி ஒன்றிய சிந்தையுள்ள ஆரூரை வெள்ளை யானை மீது அழைத்து வருமாறு சொல்லியருளினார். சிவபிரானின் கட்டளைப்படி தேவர்கள் இறைவனை வணங்கிவிட்டு வெள்ளை யானையையும் உடன் கொண்டு மகோதை நகரிலுள்ள திருவஞ்சைக்களத்தை அடைந்தார்கள். சுந்தரரும் கோயிலை வலம்வந்து திருவாயிலுக்கு வந்தார். தேவர்கள் இறைவனின் கட்டளையைச் சுந்தரருக்குத் தெரிவித்தனர். சுந்தரரை வெள்ளை யானை மீது ஏற்றினார்கள் சுந்தரர் சேரமான் பெருமானை நினைந்துகொண்டு புறப்பட்டார். தேவர்களின் பஞ்சவாத்தியங்கள் முழங்கின சுந்தரர் கயிலை செல்வதை அறிந்த சேரமான்பெருமான் ஒரு குதிரை மீதேறிக் குதிரையின் காதில் திருவைந்தெழுத்தையும் சிவமந்திரத்தையும் ஓதினார். குதிரை விண்ணில்பாய்ந்து சென்று சுந்தரரை வலம் வந்து முன்னே சென்றது.

வெள்ளை யானை மீது சென்ற சுந்தரர் இறைவனை நினைந்து “தானெனை முன் படைதான்” என்னும் பதிகத்தைப் பாடிக்கொண்டே கயிலையை அடைந்தார். உடன் சென்ற சேரமான் பெருமான் தடைபட்டு வெளியே நிற்கச் சுந்தரர் இறைவனிடம்

மனமுருகி வணங்கி எழுந்தார். தன்னுடன் வந்த சேரர் தடைபட்டு வெளியே நிற்பதாகக் கூறினார். இறைவன் அவரை அழைத்து சிவ கணங்களுக்குத் தலைவர் ஆக்கினார். சுந்தரர் முன்போல ஆலால சுந்தரராகித் தன்பணிகளைக் கையாண்டார். பரவையார் சங்கிலியாரும் விதிப்படிவந்து முன்போல உமாதேவியின் ஏவல்செய்து மகிழ்ந்தனர். சுந்தரர் தான்பாடிய “தானெனை முன்படைதான்” என்ற பதிகத்தை வருணதேவன் மூலம் பூவுலகிற்கு அனுப்ப மக்கள் பயனடைந்தனர்.

சுந்தரர் மண்ணில் பிறந்து 18 வருடங்கள் வாழ்ந்து ஆடிச் சுவாதியன்று கயிலை சேர்ந்தார். இந்தத் திதியில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் குருபூசைத் தினத்தைச் சைவமக்கள் தவறாது விழாவெடுத்து வணங்கிவருகின்றனர். சமயகுரவரில் ஒருவரான இவரின் வரலாறு சைவ மக்களின் வாழ்வில் என்றும் நிலைத்திருக்கிறது. சுந்தர மூர்த்திநாயனார் பாடியருளியவை பன்னிரு திருமுறைகளில் ஏழாம் திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவரின் திருமுறைக்குத் “திருப்பாட்டு” என்னும் பெயர் வழங்கிவருகிறது. இத்திருமுறையில் வருகின்ற பதிகங்கள் 100 - பாடல்கள் 1026 ஆகும்.

“வாழி திருநாவலூர் வன்றொண்டர் பதம்போற்றி”

மிகப் பெரிய கோயில் விளக்கு

இந்தியக் கோயில் விளக்குகளில் பெரிய விளக்கு செட்டி குளங்கரதேவி கோயிலில் உள்ள ஆலு விளக்காகும்.

1500 கிலோ எடையுடன் “கன்மெட்டல்” என்ற உலோகத்தில் சுமார் பதினொரு அடி உயரத்தில் பதினான்று சுற்றுக் கிளைகளுடன் ஆலமரம் போல் அமைக்கப்பட்ட விளக்கு இதுவாகும். இந்த விளக்கில் ஆயிரம் திரிகள் இட்டுத் தீபம் ஏற்றலாலம். 1988 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் தான் முதன்முறையாக இந்தப் பெரிய விளக்கு முழுவதுமாக ஏற்றப் பட்டது.

மாணிக்கவாசக ஈவாயிகள்

உத்தரகோசமங்கை திருத்தல வரலாற்றில் மாணிக்கவாசகரின் முற்பிறப்பின் விபரத்தையும், திருவாசகம் அருளப்பட்ட தோற்றம் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அண்டமெல்லாம் வியாபித்திருக்கும் எல்லாம்வல்ல கருணைக் கடலாம் இறைவன் உத்தரகோசமங்கை திருத்தலத்தில் அமைந்துள்ள இலவந்திகை மரத்தடியில் எழுந்தருளி இருந்தார். அச்குழலில் ஆயிரம் முனிவர்கள் தவம் புரிந்து வந்தபோது எம் பெருமான் அவர்களுக்கு வேதாகமப் பொருளை உபதேசித்து வந்தார்.

அதேநேரம் இலங்கை அரசன் இராவணனின் மனைவி மண்டோதரி தனது பக்திமேலீட்டினால் உள்ளன்போடு சிவனை இடையறாது பூசித்து வந்தாள். சிவபக்தி மேலிட்ட அவள் எம்பெருமான் தமது பூரணமான பொலிவுடன் காட்சி தருவாரென உறுதியுடன் பூசித்தாள். தனது பக்தையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்று வதற்காகத் தான் இலங்கை சென்றுவரவிருப்பதாக முனிவர்களுக்குக் கூறிய இறைவன் இலங்கை செல்லச் சித்தமானார். அப்போது முனிவர்கள் இறைவனைப் பணிந்து இராவணன் ஓர் அசுரன் அங்கு செல்லுமிடத்தில் தீங்குகள் எழலாம் என ஐயமுற்றனர். அப்போது இறைவன் இராவணன் அரக்கனாக இருந்தாலும் சிறந்த சிவபக்தன். இருந்தும் இராவணன் என்னைத் தீண்டினால் இங்குள்ள கங்கையில் தீப்பிழம்பு தோன்றும் எனக் கூறினார். மேலும் தான் வரும்வரை ஆகமங்களைக் காப்பாற்றுமாறும் கேட்டுக்கொண்டார்.

இறைவன் மண்டோதரிக்குக் காட்சி கொடுத்தார். மண்டோதரி எம்பெருமானைப் பூசித்து வணங்கி நின்றாள். அவ்வேளையில் இராவணனும் மண்டோதரியிடம் வந்தான். ஒரு பெண் தனித்து நிற்குமிடத்து வேறொருவர் நிற்பதால் விபரீதங்கள் ஏற்படலாம் எனக் கருதிய இறைவன் ஓர் அழகிய ஆண் குழந்தையாக மாறினார்.

அங்கு வந்த இராவணன் இது யார் குழந்தை? என மனைவியிடம் வினவினான். ஓர் ரிஷிபத்தினி தன்னிடம் இப்பிள்ளையைச் சிறிது நேரம் விட்டுச் சென்றதாக மண்டோதரி கூறினாள். குழந்தையின் அழகில் மயங்கிய இராணவணன் அப்பிள்ளையை அன்போடு எடுத்துத் தன் மார்போடு அணைத்தான். இதே நேரம் ஓர் ரிஷிபத்தினி வடிவில் வந்த அகிலாண்டேஸ்வரி அப்பிள்ளையை வாங்கிச் சென்றாள்.

இராவணன் சிறுபிள்ளையைத் தூக்கிய நேரம் கங்கையில் தீப்பிழம்பு தோன்றியது. இதனால் இறைவனுக்கு ஏதோ தீங்கு நேர்ந்ததாக எண்ணிய முனிவர்கள் 999 பேர் அத்தீப்பிழம்பில் சங்கமமாகி மடிந்தனர். ஒரு முனிவர் மட்டும் இறைவனின் ஆணைப் படி ஆகமங்களைப் பாதுகாப்பதன் பேரில் தீப்பிழம்பில் சமங்கமமாகாமல் நின்றிருந்தார். இலங்கையிலிருந்து இறைவன் வந்தபோது 999 முனிவர்களும் மடிந்துபோக ஒருவர் மட்டும் ஆகமங்களைக் காவல் புரிந்த வண்ணம் கங்கைக் கரையில் நின்றார். யாவற்றையும் அறிந்த இறைவன் மடிந்துபோன 999 முனிவர்களையும் லிங்கங்களாக மாற்றித் தாமும் நடுவே லிங்கவடிவமாகி நின்றார். மக்கள் தம்மை சகஸ்ர லிங்கமாக வழிபடுவார்களெனக் கூறினார். மேலும் எஞ்சிய முனிவரை நோக்கி நீவிர் முத்திப்பேற்றையும் விரும்பாது எமது கட்டளைப்படி ஆகமங்களைக் காவல் புரிந்ததை மெச்சினேன். அடுத்த பிறவியில் பாண்டிய நாட்டில் மாணிக்கவாசகர் என்னும் பெயருடன் “திருவாசகம் பாடி இறுதியில் என்னால் தடுத்தாட்கொள்ளப்படுவீர்” என்றருளினார். அதன் பேறாகவே எமக்குத் திருவாசகத் தேனமுதம் கிடைத்தது. யாவும் இறைவன் அருளாகும். இனி மாணிக்கவாசகரின் வரலாறு தொடர்கிறது.

மாணிக்கவாசகர் வரலாறு

அன்று உத்தரகோசமங்கை திருத்தலத்தில் சிவபிரான் நடாத்திய திருவிளையாடலின் தொடர்பாக எமக்கு இப்பிறவியில் எம்பெருமானை நினைந்துருகிப்பாடி உய்யும் வண்ணம் திருவாசகத்தை அருளிய மணிவாசகரையும் தடுத்தருளிய இறைவனையும் போற்றுவோம்.

திருவையாற்றின் செழுமையில் அமைந்த திருவாரூரில் இறையருளால் வேதநெறியும், சிவாகமத்துறையும் பொலிவிக்க வேதியர் குலத்தில் ஒருவர் அவதரித்தார். அவருக்குப் பெற்றோர் திருவாதவூரர் எனப் பெயரிட்டனர். இறைவனருளால் இறைபணிக்கு எனப் பிறந்த திருவாதவூரின் பெற்றோர் அவர்களின் குல ஆசாரப்படி உரிய சடங்குகளையெல்லாம் செய்து வைத்தனர். மேலும் இவர் வேதாகமங்களையும் சகல கலைகளையும் உரிய விதிமுறைப்படி தமது பதினாறு வயதினிலேயே கற்றுணர்ந்தார். இவர் கல்வி மற்றும் கலைகளில் மிகச் சிறந்து காணப்பட்டார்.

இவரின் சிறப்பை உணர்ந்த அரிமர்த்தனபாண்டிய மன்னன் இவரைத் தன்னிடம் அழைத்தான். இவரின் தேகப்பொலிவையும் விவேகத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்து இவருக்கு வேண்டிய பல சீர்வரிசைகளும் செய்து அமைச்சர் பதவியையும் வழங்கிச் சிறப்பித்தான். தமது கடமையைப் பொறுப்பேற்ற திருவாதவூரர் தமது பணிக்கான படைக்கலப் பயிற்சியை விளக்கும் நூல்களையும் மனுநீதி சாத்திரங்களையும் நன்கு கற்றுத் தேறினார். இவரது கல்விச் சிறப்பினால் இவர் முதலமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் தமது பெருமுயற்சியால் பிறதேசத்து மன்னர்களுடன் நட்புறவு கொண்டு பாண்டிய நாட்டின் வளர்ச்சியில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தார்.

இவ்வாறு அரசியல் தத்துவங்களில் தலைசிறந்திருந்த போதும் இறைநாட்டத்தினால் மெய்ப்பொருள், பொய்ப்பொருள் ஆகியவற்றைப் பகுத்துணர்ந்தார். இம்மை, மறுமைக்கான இன்பங்களை விலக்கி வீடுபேற்றினை அடையும் வழிவகைகளையும் ஆராய்ந்தார். இதனால் இவர் இறையுணர்வால் கவரப்பட்டார். மெய்ப்பொருளை அறியும் வண்ணம் தக்க சான்றோரிடம் நேரிற்சென்ற தம் ஆன்மிகப் பசிக்கு உணவு தேடியபோதும் தம் அரசபணியையும் திறம்படச் செய்தார்.

ஒருநாள் வாதவூரர் பாண்டியனுடன் இருந்தபோது அரச குதிரைக் காப்பாளர் அரசனிடம் வந்து அரசகுதிரைகள் பல மடிந்தும், நோய்வாய்ப்பட்டும், முதுமையடைந்தும் போனதால் தேவைக்கேற்ப குதிரைகள் குறைந்துள்ளன என்றியம்பினான். அதுகேட்ட அரசன் திருவாதவூரரை நோக்கி அரச கருவூலத்தில் போதிய பணத்தை இறையருட்செல்வர்கள்

எடுத்துச்சென்று கடந்துறையில் வந்திறங்கும் குதிரைகளிற் சிறந்தனவாகத் தெரிவுசெய்து வாங்கிவருமாறு அனுப்பிவைத்தான். வாதவூரரும் பெருந்தொகைப் பணத்தை எடுத்து மூட்டையாகக் கட்டி ஒட்டகத்திலேற்றி அவைகளை முன்னே செல்ல விட்டார். திருவாதவூர் பொற்றாமரை வாவியில் நீராடியபின் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி இறைவா! இங்கு கொண்டு செல்லப்படும் பெருநிதியத்தைக் கோயிற் திருப்பணிக்கும், தேவீரைப் பணியும் அடியார்களுக்கும் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ப பணிந்தார். அதேசமயம் ஒரு அர்ச்சகர் வந்து திருவாதவூரருக்குத் திருநீறு கொடுத்தார். அது ஒரு நன்னிமித்தம் என மகிழ்ந்தார். பின்னர் இறைவனை வணங்கி விடைபெற்றுச் சிவிகையில் ஏறிச்சென்றார். சோமசுந்தரக்கடவுள் திருவாதவூரின் இருவினையொப்பையும் மலபாரிபாகத்தையும் நோக்கி ஞானகுருவாகச் சென்று வலிய ஆட்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டார்.

இறைவன் தன் பெருங்கருணையால் ஓர் அந்தணர் குலத்து ஞானகுருவாகத் திருமேனி கொண்டு திருப்பெருந்துறையில் ஓர் குருந்தை மரநிழலில் சற்குருவாகப் பல மாணவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். இதே சமயம் திருவாதவூரரும் தமது உதவியாக வந்த சேனைகளுடன் திருப்பெருந்துறையை வந்தடைந்தார். பிறவிக்கடலைக் கடந்து வந்தவர் கரைசேர்ந்தது போல ஞான குருவின் இடத்தை அண்மித்ததும் மகிழ்ச்சி பெருகியது. கைமலர்கள் தலைமேல் குவிந்தன. ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவிபோல பெருகியது. உள்ளம் உருகிச் சிவிகையை விட்டறங்கி நடந்து சென்றார். இறைவன் தன் மலங்களை அறுத்து ஆட்கொள்ளும் இடம் இதுவென எண்ணித் திருப்பெருந்துறையுட் புகுந்தார். அங்கு சென்றதும் புனித தீர்த்தத்தில் நீராடித் திருத்தலத்திருவாயிலை அடைந்து இறைவனைப் பணிந்து பாடிப் பரவசமடைந்து திருக்கோயிலை வலம் வந்தார். அப்போது முற்பிறவியில் முனிவர்கள் கூட்டத்தின் நடுவேயிருந்த எம்பெருமான் வீற்றிருந்த குருந்தமரம் நினைவில் வந்தது. திருப்பெருந் துறையில் ஞானகுருவானவர் குருந்தமர நிழலில் வீற்றிருந்து போதித்துக் கொண்டிருந்தார். வேதங்கள், சிவாகமங்கள், புராண இசை, பரசமயசாத்திரங்கள் எனப் பல்வேறு ஓதல் ஒலி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. மாணவர்கள் தமது கல்வியில் ஏற்படும் சந்தேகங்கள் தீர வினாவும் எழுப்பி விடை பகர்ந்தும் உரையாடியும் மகிழ்ந்தனர்.

இக்கூட்டத்தின் நடுவே கல்லாலமரத்தின் கீழ் யோகாசனத்தில் குருவின் வடிவினைத் திருவாதவூரர் கண்டார். கண்டதும் தனக்குக் காட்சி தருவது ஞானகுருவாகிய சிவபிரானே என உணர்ந்து தலைமேல் கூப்பிய கரங்களும் உருகிய உள்ளமும் அமையத் திருவாதவூரர் தோற்றமளித்தார். இறைவன் வாதவூரடிகளின் ஞான ஒழுக்கத்தையும் அன்பையும் கண்டார். மேலும் அவர் இறைவனுக்குத் தன் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தாரைவார்த்துக் கொடுத்தார். இறைவன் இதை ஏற்று மானசதீட்சை கொடுத்துச் சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசித்து மும்மலங்களையும் போக்கிப் பேரின்பம் அடையும் சிவவடிவாக்கினார்.

இதே நிலையில் தம்மை நெறிப்படுத்திய பரமாச்சாரியரையும் அவரின் உபதேச மந்திரத்தையும் எண்ணி மெஞ்ஞான வடிவில் தம்மை மறந்து, பாசத்தையும் மறந்து ஒன்றும் அறியாத நிலையில் அன்புமொழியினராய், உடல் உருகப் பரமகுருவைப் பணிந்து வணங்கினார். திருவாதவூரர் ஞானகுருவாகிய இறைவனைப் பலவாறாகத் துதித்து மணியான வார்த்தைகளால் பாமாலை புகழ்ந்து பாடி அர்ப்பணித்தார். பழுதிலாச் சொற்களாகிய மாணிக்கங்களை நெறிப்படுத்தி அன்பாகிய நூலினால் கோர்த்து பாமாலைகளைச் சார்த்துகின்ற திருவாதவூரருக்கு சிவகுருவாகிய சிவபெருமான் மனமுவந்து “மாணிக்கவாசகன்” என்னும் பெயரைச் சூட்டியருளினார். தமது பாடலில் மகிழ்ந்த பரமகுருவின் பாதங்களை வணங்கித் தமது கண்ணீரினால் திருமஞ்சன நீராட்டி, சொல்லாகிய பாமாலை சூட்டிப் பெறற்கரிய அமுதை இறைவனுக்கு நிவேதனஞ் செய்தார். மணிவாசகரது தித்திக்கும் தெள்ளமுதான மணிவாசகப் பாடல்களை நாம் கேட்டு இன்புறும் வண்ணம் திருப்பெருந்துறையிலிருந்து பாடுமாறு இறைவன் விண்ணப்பித்தார். மேலும் கையிலுள்ள பொன்னையும் பொருட்களையும் அன்பினாலான பக்தியென்னும் திருப்பணிக்குச் செலவிட்டு இன்புறவும் அருள்புரிந்தார். மாணிக்கவாசகரின் பக்தியின் நிலையை அரிமர்த்தனபாண்டியன் அறியும்படியும் முத்தியின்பத்தை அடையச்செய்யவும் இத்தலத்தில் பணியை ஏற்பாயாக! என்று திருவாய் மலர்ந்த இறைவன் அடியார்களுடன் அவ்விடத்திலிருந்து

மறைந்தருளினார். இறைவன் தன்னை விடுத்து அடியார்களுடன் மறைந்ததால் மாணிக்கவாசகர் மிகவும் வருந்தி அழுது புரண்டு அல்லற்பட்டார். மனமாற்றாமல் ஓடோடி வந்து திருவாயிலை அடைந்தார்.

திருத்தல வாசலில் காத்திருந்த அரச பரிசனங்களை நோக்கி எதிர்வரும் ஆடிமாதம் குதிரைக் கூட்டங்கள் யாவும் கடந்துறைக்கு வந்துசேரும் என்று பாண்டியருக்குச் சொல்லுங்கள் என்று வழியனுப்பினார். ஆனால் குதிரை வாங்க எடுத்துவந்த பெருநிதியை அவர் முன்பு சோமசுந்தரப்பெருமானிடம் வேண்டியது போலப் பக்தி மேலிட இறைவனின் பூசைகள், விழாக்கள், திருப்பணிகளுக்கும், அடியார்களுக்கும் வழங்கிவிட்டார்.

ஆடி மாதம் வரை பொறுத்திருந்த பாண்டியன் குதிரைகள் வரவில்லையே என்று ஓலை அனுப்பினான். ஓலையைக் கண்ட திருவாதவூரர் இறைவனிடம் தன் கடமையினால் வந்த செல்வத்தை இறைபணியில் விரயமாக்கியதால் இனி நான் செய்வன எவை என மனமுருகி விண்ணப்பித்தார். அப்போது அசரீரியாக வந்த இறைவனின் ஆணைப்படி குதிரைகள் வந்து சேரும் என அரசனுக்குத் திருமுகம் அனுப்பினார்.

அன்றிரவு மணிவாசகரின் கனவில் தோன்றிய ஞானகுரு வடிவில் வந்த இறைவன் சிறந்த குதிரைகள் வரும் அதனால் முன்சென்று தெரிவிக்குமாறு அருளினார். இறையருளின் பேரில் மாணிக்கவாசகர் மதுரையை அடைந்தார். பாண்டியனின் வினாவுக்காக அவர் தான் எடுத்துச் சென்ற பணத்துக்கும் வரும் குதிரைகளுக்கும் கணக்கில்லை. இதனால் பாண்டியன் “தூரகபதி” என அழைக்கப்படுவார் எனப் பணிந்து நயவுரை கூறினார். பின்னர் அவர் நீராடி எம்பெருமானை வணங்கிப் பாண்டியன் சினங்கொள்ளாதிருக்கக் குதிரைகள் வருவது எப்போது என இறைவனை வேண்டி மனமுருகிப் பாடிப் பணிந்தார். மாணிக்கவாசகரின் தீராத வேண்டுகலுக்காக “மெய்யன்புடையாய் அஞ்சற்க குதிரைகளும் கொண்டு வருகிறோம்” என அசரீரி வாக்குக் கேட்டது.

பாண்டியன் திருவாதவூரை அழைத்து இன்னும் குதிரைகள் வரவில்லையே என்றான். மூன்று நாட்களுக்குள் குதிரைகள் வந்து விடும். குதிரைகள் கட்டுவதற்கான லாயம், குதிரைகள் நீர் பருக நீர்த்தடாகம் யாவற்றையும் செப்பனிடுமாறு திருவாதவூர் கூறினார். மூன்று நாட்களாகியும் குதிரைகள் வராமையினால் அரசன் கோபங் கொண்டு அவரைத் தண்டித்துப் பணத்தை அறவிடும்படி கூறினான். அதுகேட்ட தண்டனை செலுத்துவோர் திருவாதவூரை அழைத்துச் சென்று தண்டித்துத் துன்புறுத்தினர். அவர் யாவற்றையும் இறைவனையே சாரட்டுமென நொந்து பேசாதிருந்தார். தண்டக்காரர் மேலும் சித்திரவதை செய்தபோது அதையும் இறைவனிடமே சேர்ச் சொல்லிப் பாரம்கொடுத்துப் பேசாமல் நின்றார். இரவு அவரைச் சிறையிலிட்டு மேலும் சித்திரவதை மூலம் துன்புறுத்தினர்.

விடியும்வேளை சோமசுந்தரரின் ஆலயப் பூசைகள், ஆராதனை களுடன், வேத ஒலியும் கேட்க மாணிக்கவாசகர் சிரமேற் கரம் குவித்துத் தன் அவல நிலையை எண்ணித்துதித்தார். உடனே திருவாதவூரைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க ஈசன் சித்தங்கொண்டார். நந்திதேவர் முதலிய கணநாதர்களை அழைத்து ஆவணி மாத மூல நட்சத்திரத்தன்று குதிரைகளைப் பாண்டிய நாட்டில் சேர்க்க வேண்டும். காட்டிலுள்ள நரிகளையெல்லாம் பிடித்து வருமாறு கூறி யாவற்றையும் பரிகளாக்கி நீவிர் குதிரை வீரர்களாக முன்செல்லுங்கள் எனக் கூறினார். இறைவன் வேதமாகிய குதிரை மீதேறி ஏனைய குதிரைகளின் நடுவே கம்பீரமாகக் குதிரைகளின் படைத் தலைவனாக எழுந்தருளினார்.

குதிரைகள் பாண்டிய நாட்டை அடைந்ததும் திருவாதவூர் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு நன்கு மதிக்கப்பட்டார். குதிரைகள் முறைப்படி தலைவனால் பாண்டியனிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டன. தலைவன் உட்பட வீரர்கள் அனைவரும் அரசனால் கௌரவிக்கப் பட்டனர். இறைவன் தமது குதிரையுடனும் ஏனைய சிவபூத கணங்களுடனும் மறைந்தருளினார். குதிரைகள் காப்பாளரினால் லாயத்தில் கட்டப்பட்டன. திருவாதவூருக்கும் பாண்டியன் சகல மரியாதைகளும் செய்ததும் தமது மாளிகையை அடைந்தான்.

நடுநிசியில் இறைவனால் வழங்கப்பட்ட குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாகிக் கட்டப்பட்ட கட்டுகளையும் அறுத்துக்கொண்டு லாயத்தில் ஏற்கனவே நின்ற குதிரைகளைக் கொண்டு அவற்றின் உடல்களைக் குதறிவிட்டு நாடு நகரமெங்கணும் உலாவின. காலையில் லாயக்காப்பாளன் குதிரை லாயத்தைப் பார்க்கச் சென்றான். அவன் நடந்தவற்றை அரசனிடஞ்சொல்ல அஞ்சினான். எப்படியும் அரசனுக்கு அறிவிக்காவிடின் அரசன் கோபமடையலாமென எண்ணி யாவற்றையும் அரசனுக்கு அறிவித்தான். அரசன் மிகுந்த கோபத்துடன் திருவாதவூருக்குத் தெரிவித்தான். தண்டனை வழங்குவோரை அழைத்து திருவாதவூருக்குக் கடுந்தண்டனை வழங்குமாறு பணித்தான்.

தண்டனை வழங்குவோர் திருவாதவூரைப் பற்றி இழுத்துச் சென்று துன்புறுத்திய பின் உச்சிவெயிலில் சூரியனைப் பார்க்கும்படி அசையாமல் நிற்கச் செய்து நெற்றியிலும் இருகைகளிலும் கல்லேற்றினார். இதனால் தாங்காத துன்ப மேலீட்டினால் திருவாதவூர் கீழே விழுந்தார். இறைவனை எண்ணித் துதித்தார். தம் பக்தனின் ஓலம் கேட்டதும் சிவபிரான் பாண்டியன் தெளிவடையும் வண்ணம் அவனுக்கு உணர்த்த எண்ணினார்.

சிவபிரான் வையை நதியை நோக்கி ஊழிக்காலக் கடலைப் போலப்பெருக்கெடுத்துப் பாயுமாறு அருளிச் செய்தார். வையை நதி பெருக்கெடுத்து நாடு நகரெங்கும் வெள்ளம் பாய்ந்தோடிப் பெரிய அவலநிலையை ஏற்படுத்தியது. தண்டனை செய்வோர் தத்தமது வீட்டில் வெள்ளத்தால் பாதிப்புறாமல் பாதுகாக்கத் திருவாதவூரை விடுத்துச் சென்றனர். திருவாதவூர் ஆலயத்துக்குச் சென்று சோமசுந்தரப் பெருமானை வணங்கினார். இறைவன் மீதுள்ள அன்பால் அழுது இசைத்தமிழால் இறைவனின் திருவடிகளைத் துதித்து வணங்கினார்.

வெள்ளத்தின் சீற்றத்தால் மதுரை நகர் சிக்கித்தவித்தது. இதுகண்ட பாண்டியன் தமது இதர அமைச்சர்களை உடன் அழைத்து வையை நதியின் இரு கரைகளையும் அணைகட்டும்படி பணித்தான். அமைச்சர்கள் நகரமக்கள் அனைவரையும் அழைத்து

ஒவ்வொருவருக்கும் குறிப்பிட்ட தூரத்திற்கு அணைகட்ட உத்தரவிட்டனர். குறிப்பிட்ட குடிமக்கள் தமக்கென அறிவிக்கப்பட்ட கரையைக் கட்டத் தொடங்கினர். ஒரு முலையில் வந்தி என்னும் மூதாட்டியின் பங்கு அடைக்கப்படாதிருந்தது. வந்தி என்பவள் தன்னந்தனியே பிட்டு விற்றே சீவிப்பவள். தனது பங்கை அடைப் பதற்குக் கூலியாட்கள் கிடைக்கவில்லையென இறைவனிடம் முறையிட்டாள்.

அப்பொழுது சோமசுந்தரக் கடவுள் வந்தியின் பிட்டைக் கூலியாக வாங்கி யாவரும் காணும்படி உண்டு அணைகட்டத் திருவுளம் கொண்டார். கூலியாளின் வேடத்தில் அழுக்கேறிய ஆடையும், சும்மாடும், கூடையும், மண்வெட்டியும் கொண்டு “கூலி கொடுத்து வேலைவாங்குவோர் உண்டோ?” என்று கேட்ட வண்ணம் தோன்றினார். இதுகண்ட வந்தி தனது பங்கில் அணைகட்டுமாறு கூறி உடன் பசிக்காக உலிர்ந்த பிட்டை உண்ணக் கொடுத்தாள். இறைவன் தன் விளையாடலை மக்களுக்குக் காண்பிப்பதன் பேரில் யாவரும் காணும்படியாக பிட்டை உண்டு மகிழ்ந்தார். வேலை கொள்ளும் அதிகாரிகளிடம் தான் வந்தியின் பங்குவேலை செய்ய வந்ததாகக் கூறிப் பதிவுசெய்தார்.

மண்ணை வெட்டிக் கூடையில் போட்டுத் தம் திருமுடி மீது வைப்பார். கூடிய பாரமென ஒரு பகுதியைக் கொட்டிய பின் மிகுதியை அணைகட்டுமிடத்தில் போடுவார். ஆடுவார், பாடுவார், படுத்துத் தூங்குவார். யாவும் அலட்சியமாகவே நடைபெற்றன. ஏனைய பகுதிகள் பூரணமாக அடைக்கப்பட்டன. வந்தியின் பங்கு மட்டும் அடைக்கப்படவில்லை. வேலை மேற்பார்வை அதிகாரிகள் வந்து கூலியாளை ஏன் வேலை முடியவில்லை என்றதும், ஏதும் பேசாதிருந்தார். அவர்கள் அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசன் வந்து பார்த்ததும் கடுஞ்சினங்கொண்டான். கூலியாளைப் பிடித்து அரசன் முன்னிலையில் விட்டனர். கோபமேலீட்டினால் பாண்டியன் கூலியாளாகிய எம்பெருமானின் முதுகில் பொற்பிரம்பினால் ஓங்கி அடித்தான். எம்பெருமான் கூடையோடு மண்ணைக் கொட்டினார்.

அரிமர்த்தனபாண்டியன் சிவபெருமானின் மீது அடித்த அடி அவன் மீதும், அவன் மனைவி மீதும், அரசகுமாரர்கள் மீதும், மந்திரி, பிரதானிகள் மீதும், நாட்டு மக்கள் மீதும், அங்குள்ள யானை குதிரை போன்ற மிருகங்கள் மீதும் பட்டது. மேலும் பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் தேவாதிதேவர்கள் மட்டுன்றி எல்லா உயிர்கள் மீதும் பட்டது.

சோமசுந்தரக்கடவுள் எல்லா உயிர்களும் தாமே என்றும் அன்பிற்குத் தாம் எளியவர் என்றும் யாவரும் அறியும் வண்ணம் செயல் வடிவில் காண்பிக்க எண்ணி ஒரு கூடையில் மண்ணை எடுத்து நீரின் வேகம் குறையக் கரையில் கொட்டி அணையாக்கித் தமது வேலையை நிறைவுசெய்து மறைந்தருளினார். அரசனின் ஏவலாளர் வந்தியின் இல்லஞ்சென்று வந்தியை அரசனிடம் வருமாறு அழைத்தனர். அவளும் என்ன நடந்ததோ? ஏது நடந்ததோ? எனப் பயந்து சோமசுந்தரக்கடவுளை நோக்கி விண்ணப்பித்தாள். பின்னர் வந்தி அங்கு சென்றாள். வந்தி தன் அன்பையே தேனாகக் கலந்து திருவமுது படைக்க ஏற்ற எம்பெருமான் திருவருளால் சிவலோகத்திலிருந்து சிவகணங்கள் தேவவிமானத்திலிருந்து இறங்கி வந்து “அன்னையே வருக” என்று அழைத்து விமானத்திலேற்றினர். தேவர்கள் பூமாரி பொழிய பண் இசை ஒலிக்க, வேத மந்திரங்கள் முழங்க தேவ துந்துபிகள் ஒலிக்க வந்தி சிவலோகம் சென்றடைந்தாள்.

அப்போது அணைகட்டி மறைந்த சோமசுந்தரர் விண்ணில் தோன்றி அங்கு கூடிநின்றோர் கேட்குமாறு பாண்டியன் மகிழ்வடைய அவனை நோக்கி அசரீரியாகக் கூறியது “செங்கோல் வழுவாத பாண்டியனே! உனது அரச செல்வமெல்லாம் தருமவழியில் தேடப்பட்டன. அவை புனிதத் தன்மையுடையவையாகையால் நமக்கும் நம் அடியார்க்கும் நன்மை பயக்க அப்பொருளைத் திருவாதவூரன் எடுத்துவந்து அன்புடன் வழங்கினான். அதன் மெய்ப் பொருளை அறியாத நீ அவனைத் துன்புறுத்தினாய். அதுகண்டு நாம் காட்டிலுள்ள நரிகளையே குதிரைகளாக்கித் தந்தோம். அவை அனைத்தும் அன்றிரவே நரிகளாக மாறி ஓடின. இதனால் நீ மறுநாள் அவனைத் தண்டனையாளர் மூலம் துன்பம் விளைவித்தாய். அதனால் நாம் பொறுக்காது வையையாற்றில் வெள்ளம் பெருகச்செய்தோம்.

வந்தியின் கூலியாளாக வந்து பிட்டு வாங்கி உண்டு பிரம்படியும் பட்டோம். வந்தியை எம்முலகை அடையுமாறு செய்தோம். இவ்வாறு திருவிளையாடல் செய்ததும் வாதவூரன் பொருட்டேயாம். இம் மறையவனின் தன்மையை நீ சிறிதும் அறியவில்லை. இவன் நம்மிடம் அன்பு வைத்தான். உனக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பத்தையே தேடித்தந்த உத்தமனாவான். அவன் பற்றறுத்தவன். அவனை அவன் வழிச் செல்லவிடுத்து உனது ஆயுட்காலம் வரை வேதங்கள் கூறுவது போல நீதியான ஆட்சியில் வற்றாத செல்வத்துடன் வாழ்வாயாக” என்று கூறியருளினார்.

இதுகேட்டதும் பாண்டியன் சிவயோகத்திலிருந்த திருவாதவூரை விழுந்து வணங்கித் தன் பிழை பொறுத்தருள வேண்டினான். மேலும் அவரை முன்போல முதலமைச்சராக இருக்குமாறு நயமாக வேண்டினான். திருவாதவூரர் இறைவன் திருவுளப்படி தில்லையில் பொன்னம்பலத்துக்குச் செல்வதாகக் கூறிப் பாண்டியனுக்கு ஆசிகூறி விட்டகன்றார். பின்னர் பாண்டிய நாட்டின் பிறதலங்களையும் வணங்கிய பின் திருவாரூர், திருவண்ணாமலை, கச்சி முதலிய தலங்களையும் வணங்கித் திருக்கழுக்குன்றத்தை அடைந்தார். அங்கு இறைவனைத் தழல் வடிவில் கண்டு தரிசித்தார். இறைவனின் காட்சியை வியந்து பாடல் பாடினார்.

பின்னர் தில்லையில் பொன்னம்பலத்துக் கூத்தனை வழிபட்ட பின் நகர்ப்புறத்தேயுள்ள காட்டில் தவமிருந்தார். இலங்கையிலிருந்து வந்த புத்ததூறவியுடன் வாதாடி சைவசமயத்தின் பெருமையை நிலை நாட்டினார். ஓர் ஊமைப்பெண்ணை இறைவன் அருளால் பேச வைத்தார். பின்னர் திருவாசகத்தில் பல பாடல்களை இயற்றினார்.

ஒருநாள் முதியவர் ஒருவர் மாணிக்கவாசகரிடம் வந்து அதுவரை பாடிய பாடல்களையெல்லாம் கூறக்கேட்டு ஓலையில் எழுதிக்கொண்டார். மேலும் மாணிக்கவாசகரைக் கோவை நூல் ஒன்று பாடும்படி கேட்க மாணிக்கவாசகரும் பாடினார். கோவை நூலில் உள்ள நானூறு பாடல்களையும் எழுதிக்கொண்ட முதியவர் மறைந்தருளினார்.

இதனால் வியப்புற்ற மாணிக்கவாசகர் தம்மிடம் வந்து இறைவனே பாடல்களை எழுதினார் என்று அறிந்தார். இறைவன் எழுதிய ஏட்டுச்சுவடிகளைப் பொன்னம்பலத்து வாசலில் வைத்து மறைந்தருளினார். அங்கு ஏட்டுச்சுவடிகளைக் கண்ட தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அதனை எடுத்துப் பாடல்களை ஒதி இறுதியில் “திருவாதவூரன் பாட அழகிய சிற்றம்பலமுடையான் எழுதியவை” என எழுதியிருப்பதைக் கண்டு மாணிக்கவாசகரை அணுகினார். அவரிடம் அப்பாடல்களின் பொருளை உரைக்குமாறு வேண்டினார். மாணிக்கவாசகர் பொன்னம்பலம் சென்று அங்கு விளங்கும் நடராசப் பெருமானைக் காட்டியதும் அங்கு எழுந்த பேரொளியிலே இரண்டறக் கலந்தார். தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

சைவசமயத்தை வளர்த்தெடுத்த சமயகுரவர் நால்வரில் மாணிக்கவாசகரின் சிறப்பு வேறானது. முற்பிறவியில் சிவபெருமானின் அன்புக் கட்டளைக்கமைவாக வேதியர் குலத்தில் பிறந்து பதினாறு வயதுக்குள் கல்வியையும் சகல கலைகளையும் கற்றுத்தேறிப் பாண்டிய நாட்டு முதலமைச்சரான போதும் தெய்வீக வலை இவரைக் கவர்ந்திழுத்தது. திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் நேரில் குருவாக வந்து இவரது மும்மலங்களையும் புறத்தேயுள்ள பெருமை, கௌரவம் ஆகியவற்றைத் தான் பயணித்த பொற்சிவிகையிலேயே விட்டுக் குருவிடம் முதன்மையான சீடனாக மெய்யுருகிப் பணிந்தார். மன்னனுக்குக் குதிரை வாங்கக் கருவூலத்தில் எடுத்த கணக்கில்லாத பெருநிதியத்தை இறைவனிடம் ஒப்படைத்தவர். சிவப்பணிக்காகப் பொருளையும் இவரையும் இறைவன் (குருவடிவில்) ஏற்று கண்ணால் பார்த்து மௌனமொழியில் உபதேசஞ்செய்து தமது திருக்கமலத் திருவடியை இவருக்குக் காட்டித் தடுத்தாட்கொண்டவர். (இறைவன் சமயகுரவர் நால்வரையும் தடுத்தாட்கொண்ட முறை ஒரே தன்மையது. திருஞானசம்பந்தருக்குப் பாலைக் கொடுத்தும், அப்பருக்குச் சூலைநோய் கொடுத்தும், சுந்தரருக்கு ஓலை கொடுத்தும், இவருக்கு காலை (கமலத்திருவடி காட்டி) கொடுத்தும் உய்வித்தார்.)

மாணிக்கவாசகர் முற்பிறவியிலேயே முத்தியடைந்திருக்கலாம். இறைவனின் கட்டளைப்படி வேதங்களைக் காப்பாற்றியதால் இறைவன் திருவருளால் இம்மையில் பிறந்து முறைப்படி குருவுபதேசம் பெற்று அகப்பற்று, புறப்பற்று நீக்கி இறையின்பத்தில் மிதந்தவர்.

திருவாசகத்தைப் பாடுவதற்காகவே மாணிக்கவாசகர் இப்பிறவி எடுத்தவர். திருவாசகம் படிப்பதற்கு நெஞ்சமுருகி துயர் பெருகி இறைவனை நினைந்து அழுதால்தான் இறையருள் பெறலாம் என்ற தகுதியை பாண்டியனின் தண்டனை மூலம் உணர்ந்தவர். “திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார்” என்ற சொற்றொடரிலிருந்து முத்திக்கு வித்தான பக்திமயமானது திருவாசகம்.

மாணிக்கவாசகர் 863 பாடல்கள் கொண்ட திருவாசகத்தையும் 400 பாடல்களைக் கொண்ட திருச்சிற்றும்பலக்கோவையார் என்னும் நூலையும் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்கள் கருணையுள்ளம் கொண்ட இறைவனின் கையால் எழுதப்பட்டவையாகும்.

“மாணிக்கவாசகர்” என்னும் சிறப்புப் பெயர் இறைவனால் வழங்கப்பட்டதாகும். மாணிக்கவாசகரின் திருப்பாடல்கள் 1263 பன்னிரு திருமுறைகளுள் எட்டாவது திருமுறையாக இடம்பெற்றுள்ளது. தமது கடமையை இனிது நிறைவுசெய்து அம்பலக்கூத்தனின் திருவடியாம் சுடரொளியில் இரண்டறக் கலந்தவர். இவர் ஆனி மாதம் மக நட்சத்திரத்தில் இறைவனுடன் கலந்த நாள் குருபூசை நாளாக இன்றும் சைவ மக்களால் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தைச் சுவைத்த வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“வான் கலந்த மாணிக்க வாசக! நின் வாசகத்தை
நான் கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன் கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து
ஊன் கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே ”

“ஊழிமலி திருவாத வூர்திருத்தாள் போற்றி”

கண்ணப்ப நாயனார்

பொத்தப்பி நாடு ஓங்கி உயர்ந்த மலைகளும், செழித்து வளர்ந்த காடுகளும் அணிசெய்யும் நாடாகும். இங்குள்ள உடுப்பூர் என்னும் கிராமம் சிறந்த வளங்களையும் மலைபடு திரவியங்கள் எங்கும் சிதறிக் கிடக்கும் அருங்காட்சியையும் தன்னகத்தே கொண்டது. இங்கு மலைகள் அரணாகவும் முதிர்ந்த யானைத் தந்தங்கள் வேலியாகவும் காட்சி தருகின்றன. இங்கு வாழும் குறவர் இன மக்கள் வேட்டைத் தொழிலையே தமது பிரதான தொழிலாக அமைத்துள்ளனர்.

இவர்களின் தலைவன் நாகன் என்பவன் சிறந்த பலசாலியாகவும், வில், வாள் பயிற்சியிலும் சிறந்து விளங்கியதுடன் தம் வேட்டுவ மக்களின் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் வாழ்ந்தான். இவன் தன் மனைவி தத்தை என்பவளுடன் இல்லறச் சிறப்புடன் மகிழ்ந்து வாழ்ந்த போதிலும், மழலைச் செல்வம் இல்லையே என்ற கவலையால் வாடினான். இவர்கள் அயலிலுள்ள முருகன் ஆலயம் சென்று தமது குறையை விண்ணப்பித்தனர். ஆலயக் காணிக்கையாக மயில் களையும், சேவல்களையும் கொடுத்து வளரவிட்டனர். முருகனின் பேரருளால் இவர்களுக்கு ஒரு ஆண்மகவு கிடைத்தது. யாவரும் மகிழ்வடைந்து இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.

நாகன் தம் மகனைத் தூக்கியபோது அப்பிள்ளை திண்மையாக இருந்ததால் திண்ணன் எனப் பெயர் சூட்டினான். வேடர்கோனின் செல்வப்புதல்வன் செவிலித்தாய் மூலம் கண்ணும் கருத்துமாக வளர்க்கப்பட்டான்.

பல சிறப்புடனும் வாழ்ந்த திண்ணன் பதினாறு வயது வந்ததும் நாகன் மகனுக்கு வில்வித்தை மற்றும் வேல் எறியும் பயிற்சி, வாட்போர்ப்பயிற்சி யாவற்றையும் சிறந்த பயிற்சியாளர் மூலம் தர முற்பட்டான். வில்வித்தையில் சிறந்தவர்களை அழைப்பித்து விற்பயிற்சி தொடங்குவதற்கான சுபநாளைத் தெரிவுசெய்தனர். நாடெங்கிலுமுள்ள மறவர்களுக்கெல்லாம் “வேடர்

தலைவன் நாகன் வேல்முருகன் அருளால் பெற்ற வீரச்செல்வன் திண்ணன் வில் ஏந்துகிறான்” என்ற செய்தியைப் பறையறிவித்தும், ஏவலாளர்கள் மூலம் நேரிலும் தெரிவித்தான். இத்தய்நிந்து மலை வாழ் மக்கள் யாவரும் வேண்டிய பல அன்பளிப்புகளுடன் க்டல்போல் வந்து சூழ்ந்தனர்.

நாகன் தமது வேடுவ மரப்புப்படி திண்ணனை மஞ்சள் நீராட்டி தெய்வ வழிபாடுகளைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றினான். திண்ணனுக்கு வில் ஏந்தும் விழா எடுப்போம் என்று கூறவும் விழாவுக்குரிய படைக்கலப் பொருட்களை வீரர்கள் ஏந்தி நின்றனர். சிவபெருமானுக்குரியதான வில் என்று சொல்லத்தக்க பெரியதோர் வில்லுக்கு வேடர்களின் மரப்புப்படி காப்புநூல் கட்டினார். வலிமையான புலி நரம்பினால் திண்ணனின் கையில் காப்புக் கட்டினார்.

மலை நெல், புல்லரிசி, தினை, மூங்கில் அரிசி ஆகியன வற்றைத் தனித்தனியே சோறாக்கி மலைபேரற் குவித்தனர். கிழங்கு வகைகள், தேன், மது இவற்றையும் நிரை நிரையாகச் சேர்த்தனர். பல்வேறு மிருகங்களின் இறைச்சி வகைகளைப் புதப்படுத்தி ஒருங்கே குவித்தனர். அங்கு வருகை தந்திருந்த யாவரும் அங்கு நிரை நிரையாகக் குவித்திருந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து உண்டு மகிழ்ந்தனர். சிலர் தேன் கலந்த இறைச்சியை உண்டனர். பின் வேண்டியளவு மதுவையும் அருந்தினர். இதனால் அறிவீ மயங்கியும் ஆங்காங்கே வீழ்ந்து காணப்பட்டனர். வில் ஏந்தும் விழாவுக்கான உபசரணை யாவும் முடிவடைந்தன. இக் களிப்புறு விழா தொடர்ந்து ஆறு நாட்கள் இனிது நடைபெற்று யாவரும் மகிழ்வடைந்தனர். ஏழாம் நாள் திண்ணன் காப்புக் கட்டித் தனது வில்லை வளைத்து நாண் பூட்டியதும் வில்லாசிரியரைப் பணிந்து வித்தைகளைக் கற்கத் தொடங்கினான். வில்வித்தை, வேல் எறிதல், வீட்போர் யாவற்றையும் இலகுவில் பயின்று நன்கு தேர்ச்சி பெற்றான்.

இதே காலத்தில் நாகன் முதுமை காரணமாகத் தான் தொடர்ந்து வேட்டைக்குச் செல்ல ஆர்வம் குன்றினான். தன் மகன் திண்ணனை வேடுவர் தலைவனாக்கி அவனை ஓத்த வயதுடைய திடகாத்திரமானவர்களையும், அனுபவமிக்க வேடுவர்களையும் ஒருங்கிணைத்து கன்னிவேட்டைக்கு அனுப்பினான். அக்கூட்டத்தில் திண்ணன் தலைமையில் பலசாலிகளான நாணன், காடன் ஆகியோர் இறையருட்செல்வர்கள்

அருகே சென்றனர். ஏவலாளர்கள் வில், வேல், வாள், வலைகள் ஏந்திச் சென்றனர். வேட்டை நாய்களையும் அதிகமாக அழைத்துச் சென்றனர். ஏனைய வேடுவ வீரர்கள் கருவிகள் மூலம் இசை எழுப்பியும், கைகளால் தட்டிச் சத்தம் உண்டாக்கியும் சென்றனர். இப்பேரொலி கேட்டு மிருகங்கள் மறைவிலிருந்து வெருண்டோடும் போது திண்ணன் பலவாறு அம்பெய்தும், வேல் எறிந்தும் பற்பல மிருகங்களைக் கொன்றுகொவித்தான். இவ்வாறு திண்ணனின் கன்னி வேட்டையானது வெகுசிறப்பாக அமையும் வேளையில் வேறொரு சம்பவமும் நடைபெற்றது.

இதேவேளை ஒரு கரிய பெரிய காட்டுப் பன்றியானது பேரிரைச்சலுடன் பாய்ந்து சென்றது. திண்ணன் இப்பன்றியைத் தூரத்திச் சென்றான். அவனுடன் பாதுகாவலரான காடனும் நாணனும் ஓடிச்சென்றனர். திண்ணனின் அம்புகள் பட்ட காயங்களுடன் நெடுந்தூரம் ஓடிய பன்றியானது களைப்புற்று ஓடமுடியாது சோர்வடைந்து ஓர் மரநிழலில் நின்றது. அதை நெருங்கிய திண்ணன் தன் உடைவாளினால் வெட்டி வீழ்த்தினான்.

நெடுந்தூரம் வேட்டையின் காரணமாக ஓடியவர்களுடன் கூட வந்த வேடுவர் சேனை வேறு திசையாகப் பிரிந்தது. திண்ணனும் காடன், நாணன் ஆகியோர் பசி மேலிடக் கொன்ற பன்றியை நெருப்பில் வாட்டி உண்ண முடிவுசெய்தனர். பருக நீர் வேண்டி நீர் நிலையைத் தேடிச் சிறிது தூரம் சென்றனர். செல்லும் பாதையில் திருக்காளத்தி மலை தென்பட்டது. இந்த மலையில் வேடர்கள் குடுமித்தேவர் என அழைக்கப்படும் திருக்காளத்திநாதரின் ஆலயமும் அமைந்திருந்தது. இதன் அண்மையில் சுத்தமான நீர் பாயும் பொன்முதலி ஆறும் தென்பட்டது. ஆற்றின் அண்மையில் கொன்ற பன்றியை எடுத்துவந்து தீயினால் வாட்டிப் பதம்செய்யும் வேலையைக் காடன் தொடர்ந்தான்.

முற்பிறப்பில் திண்ணன் செய்த வினைப்பயனாக வேடனாகப் பிறந்தாலும் திருக்காளத்திநாதர் அவனைத் தன்பால் ஈர்க்கச் சித்தங் கொண்டார். நாணனின் வழிகாட்டலுடன் திண்ணன் குடுமித்தேவர் என்று அழைக்கப்பட்ட திருக்காளத்திநாதரின் லிங்கத் திருமேனியைக் கண்ணுற்றான். காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்தாற்போல இறைவனால் ஈர்க்கப்பட்ட திண்ணன் லிங்கத் திருமேனியைக் கட்டித் தழுவினான். உடும்புப்பிடி போல நெடுநேரம் தழுவியபடியே இன்புற்றான். பின்

உச்சிமோந்து இறைவன் மீது பூசகரால் வைக்கப்பட்ட பூக்கள், பச்சிலைகளை அவதானித்தார். இலைகளும் பூசை வழிபாடுகளும் இறைவனுக்கு விருப்பமாகுமோ என்றார். அவ்வாறு தானும் பூசிக்க எண்ணினார். பக்திமேலீட்டினால் லிங்கத் திருமேனியை அணைத்த படியே “இவர் அடியேனுக்கு இங்கு அகப்பட்டார்! அச்சோ என்று தானே மகிழ்ந்து இன்புற்றார். அன்பு மேலிட மயங்கி விழுந்தும், தெளிந்து எழும்பியும் பலவாறு இறைவனை ஆரத்தமுவினார். இறைவனுக்குப் பசிக்குமென எண்ணினார்.

பின்னர் இறைவனை விட்டு அகல விரும்பாமலும் பசிக்கு உணவும் பூசைக்கு ஏற்பாடு செய்யும் விருப்பமும் மேலிட அகன்றார். தாம் வேட்டையாடிய இறைச்சியை நன்கு பதம் பண்ணி அவற்றில் சுவையானதைத் தன் வாயிலிட்டு மென்று திருப்தியானதை ஓர் இலைக் கலயத்தில் இட்டுக் கையிலெடுத்தார். நறுமலரினையும் பச்சிலைகளையும் தன் குடுமியில் வைத்தார். அபிசேகத்துக்காக பொன்முதலி ஆற்றுநீரை வாயில் மொண்டு கொண்டும் ஓடிவந்து காளத்திதிருநாதரிடம் வந்தார். லிங்கத் திருமேனியின் மீதிருந்த பச்சிலைகளையும் பூக்களையும் தனது செருப்புக்காலால் நீக்கிவிட்டார். தனது வாயில் மொண்டுவந்த நீரால் லிங்கத் திருமேனியில் அபிசேகஞ் செய்தார். இறைச்சியை இறைவன் முன் படைத்தார். பூக்களையும் பச்சிலைகளையும் திருமுன் சார்த்திவிட்டு தான் இறைவனுக்காற்றிய பணியில் இன்புற்றார். அவர் மீண்டும் எழுந்தார். இக்கொடிய காட்டில் பயங்கரமான மிருகங்களால் ஏதாவது தீங்கு நேரிடலாம் என்று சிந்தித்தார். இறைவனைத் தனியே விட்டுச்செல்லக் கூடாதென எண்ணினார்.

இருள் சூழவும் காளத்திநாதரின் இரக்கமுள்ள பாதுகாவலனாகக் கையில் அம்புபூட்டிய வில்லுடன் கண்ணுறங்காது நாற்புறமும் சுற்றிக் காவற்பணியில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். விடிந்ததும் இறைவனுக்குப் பசிக்கு உணவுக்காக வேட்டையாடச் சென்றுவிட்டார்.

காளத்திநாதருக்கு நாளாந்தப் பூசை செய்து வருபவர் ஆதிசைவரான சிவகோசரியார் என்னும் முனிவராவார். அவர் வழமை போல் இறைவனுக்கு அபிசேகத்துக்கான பொன்முதலியாற்று நீரும் சூடுவதற்கான நறுமலரும் பச்சிலைகளும் பிறபொருட்களுடனும் வந்தார். இறைவன் சந்நிதியிலிருந்த அருவெறுப்புட்டும் நிலையைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். இறைவனை எண்ணித் தனது நிலையை

உணர்ந்து வருந்தினார். இது யாரோ வேடர்கள் செய்த வேலையாகலாம் என்று மனம் தேறி அவ்விடத்தைச் சுத்தஞ்செய்து நீரால் பிராயச்சித்தஞ் செய்துவிட்டுத் தனது வழமையான பூசையைச் செய்து திரும்பிவிட்டார்.

வேட்டையாடச் சென்ற திண்ணணார் வழமைபோல் வேட்டையாடிய இறைச்சியைத் தீயில் வாட்டிப்பதமாக்கி வாயிலிட்டு மென்று சுவை பார்த்துவிட்டு இலைக் கலயத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, மலர்களையும் பச்சிலையையும் குடுமியில் இட்டுக்கொண்டும், அபிசேக நற்புனலை வாயில்மொண்டு கொண்டும் வந்து வழமைபோல காலால் லிங்கத் திருமேனியிலிட்டிருந்த பூக்களையகற்றி அபிசேகஞ் செய்து மலர்கூடி இறைச்சியையும் நிவேதனஞ் செய்தார். பின்னர் இரவு கண்ணயராது வில்லேந்திக் காவற்பணியில் ஈடுபட்டார்.

இப்படியே சிவகோசரியாரின் ஆசார பூசையும், திண்ணணாரின் வேட்டுவப் பூசையும் ஐந்து நாட்கள் நடைபெற்றன. ஐந்தாம் நாள் பூசையை முடித்ததும் காளத்திநாதரை உள்ளத்தால் நொந்து வணங்கிச் சுவாமி எமது ஆசார பூசையில் ஏதும் தவறு ஏற்பட்டதா? எமது சமய முறைக்கு ஒவ்வாத வேடர்கள் செய்யும் பூசையால் இத்திருக்கோயிலின் ஆசாரம் நீங்கி புனிதம் கெடுகிறதை ஏன் தடுக்கவில்லை? எனக் கூறி வணங்கிச் சென்றார் சிவகோசரியார்.

அன்றிரவு சிவகோசரியாரின் கனவில் தோன்றிய காளத்தி நாதர் “என் மீது கூடிய பக்தியுடையவன் வேடனான திண்ணன். அவனது அதிசிறந்த பக்தியை நாளை காலையில் வந்து உனது பூசை முடிந்ததும் மறைந்திருந்து அறிவாயாக” என்று சொல்லியருளினார். மறுநாட் காலை (ஆறாம் நாள்) சிவகோசரியார் தமது பணி நிறைவேறியதும் மறைந்திருந்து இறைவனின் திருவிளையாடலை அவதானித்தார்.

இறைவன் பசியிலிருப்பாரே எனப் பதைபதைத்து விரைவாக வரும்போது திண்ணன் சில தீய சகுனங்களைக் கண்டார். இதனால் ஏக்கமுற்ற திண்ணணார் தனித்திருக்கும் குடுமித்தேவருக்கு ஏதும் ஆபத்து நேர்ந்ததோ என எண்ணியபடி ஓடோடி வரும்போது

இறைவனின் வலது கண்ணிலிருந்து குருதி வடிந்தது. இதைக் கண்ணுற்றார். இறை பூசைக்கெனக் கொண்டு வந்த அபிசேக நீர், மலர்கள், இறைச்சி யாவும் சிதறிப் போகவும் வில், அம்பு என்பன கையிலிருந்து நழுவி விழவும் மனம் பதைபதைத்தார். நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு புலம்பினார். நான் இல்லாத சமயம் யாரோ என்னை அறியாமல் வந்து கெடுதி செய்தார்களோ அல்லது கொடிய மிருகங்கள் தீங்கு செய்தனவோ என்று எண்ணினார். உடன் எழுந்து வில்லில் அம்பைத் தொடுத்துக்கொண்டு நாற்றிசையும் நோக்கினார். இறைவன் கண்ணிலிருந்து வடிந்த குருதியைக் கையால் துடைத்தார். அது நிற்கவில்லை. மேலும் வில்லேந்தியபடி சுற்றும் முற்றும் ஓடிச் சென்று பார்த்தார். எவருமோ, மிருகங்களோ தென்படவில்லை. இதற்கு நான் என் செய்வேன் என விழுந்து புலம்பினார்.

வேட்கள் இவ்வாறு புண் ஏற்பட்டால் மூலிகை வைத்தியம் செய்வது நினைவுக்கு வந்தது. மலையடிவாரத்துக்கு ஓடிச்சென்று குறித்த மூலிகையை எடுத்துவந்து சாறு பிழிந்து கண்ணில் விட்டார். அதற்கும் குருதி நிற்கவில்லை. உடனே இரத்தத்துக்கு இரத்தம் என்று சொல்லியவாறு கூரிய அம்பெடுத்துத் தனது வலக்கண்ணைத் தோண்டி எடுத்து இறைவனின் வலக்கண் மீது அப்பினார். குருதி வடிவது நின்றது. இது கண்டு துள்ளிக்குதித்து பெருமகிழ்வடைந்தார். இறைவன் தன் அடியாரின் பக்தியை மேலும் அறியத் திருவுளம் கொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் இடது கண்ணிலிருந்து குருதி வடிந்தது. தேவர்களிலும் மேலான அன்புடைய திண்ணனார் “ஆ நான் கெட்டேன். இறைவனுக்கு ஊறு வந்தால் நான் பொறுக்க மாட்டேன். என்னிடம் இன்னும் ஒரு கண் இருக்கிறதே. அதையும் தோண்டி இறைவனுக்கு அப்பலாமே” என்று சிந்தித்தார். தனது இரண்டாவது கண்ணையும் தோண்டினால் இறைவனின் ஊறுபட்ட கண்ணை எப்படி பார்த்துக் கண்ணை அப்புவது என்று எண்ணினார். இறைவனின் ஊறுபட்ட கண்மீது தனது செருப்புக்காலை அடையாளமாக வைத்துக்கொண்டு கூரிய அம்பெடுத்துத் தனது இடக்கண்ணையும் தோண்ட முற்பட்டார். இதைக் கண்டதும் காளத்திநாதருக்கு தன் பக்தனின் தூய பக்தியை மேலும் சோதனை செய்ய விருப்பம் வரவில்லை. தனது லிங்கத்

திருமேனியிலிருந்து கையொன்று நீளவந்து அம்பேந்திய கண்ணப்பரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு “நில்லு கண்ணப்ப” என மூன்று முறை திருவாய் மலர்ந்து அவரைத் தடுத்தருளினார்.

வேடர் தலைவன் திண்ணனார் உள்ளன்புடன் படைத்த இறைச்சியமுதை விரும்பிப் புசித்த இறைவன் அவரது பூசையையும், வாயால் கொப்பளித்த புனித நீரையும் உளமார நேசித்ததுடன், தனது வலக்கண்ணை அம்பினால் தோண்டித் தமது கண் மீது ஒற்றியதையும் உளக்களிப்புடன் ஏற்றார். மேலும் பெருமகிழ்வுடன் உள்ளம் உருகப் பக்தி மேலிட இரண்டாவது கண்ணைத் தோண்ட முற்படவும் இறைவன் தாடுத்தாட்கொண்டதையும் மறைந்திருந்து பார்த்த சிவகோசரியார் வியந்தார். படிப்பறிவற்ற வேடன் இறைவன் மீது கொண்ட பேரன்பினால் தன் கண்களையே தானஞ் செய்யவும் ஏற்பாடு செய்த இறைவனின் திருவிளையாடலையும் எண்ணிக் காளத்தி நாதரை மீண்டும் வணங்கி மகிழ்ந்தார்.

தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். அன்று முதல் திண்ணனார் “கண்ணப்பர்” எனப் பெயர் கொண்டார். பன்னெடுங்காலம் தவஞ் செய்யும் முனிவர்களும் அடையமுடியாத காளத்திநாதரின் பேரருள் ஆறேநாட்களில் உள்ளம் நெகிழ்ந்து பூசித்துப் பக்திசெய்து பரவசமடைந்த கல்வியறிவே இல்லாத வேட்டுவப் பக்தியினை இறைவன் திருவுளம் கொண்டு உலகத்தோருக்குக் காண்பித்தார். மேலும் கண்ணப்பரை நோக்கி உன் அயராத தூய பக்தியை மெச்சினேன். “ஒப்புயர்வற்ற கண்ணப்ப! நீ எமது வலப்பாகத்தில் எப்பொழுதும் நிற்பாயாக” என்று திருவருள் பாலித்தார் திருக்காளத்தி நாதர். இதனினும் அதியுயர் பேறு வேறு யார் பெறுவார்?

இவ்வாறு பெருமை தேடியவரைச் சேக்கிழார் பெருமான் தனது “பெரியபுராணம்” என்னும் நூலில் அறுபத்து மூவர்களில் ஒருவராக “கண்ணப்பர்நாயனார்” எனக் குறிப்பிட்டதால் அவர் இன்றும் சிவநெறியில் வாழ்கிறார்.

“கலை மலிந்தசீர்நம்பி கண்ணப்பர்க்கு அடியேன்”

- சுந்தரர் -

சிறுத்தொண்ட நாயனார்

காவிரி நதி பாய்ந்தோடும் சோழவள நாட்டின் சிறுநகரான “திருச்செங்காட்டங்குடி” என்னும் ஊரில், காமனை எரித்த எம்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ளார். இவ்வூரில் மாமத்திரர் (மகாமத்திரர் என்னும் பெயர் மருவியுள்ளது) குலத்தவர் பரம்பரை வைத்தியராகவும் அரசர்களுக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களுக்குரிய ஆலோசகராகவும் இருந்து வந்தனர்.) இக்குலத்தில் பரஞ்சோதியார் என்பவர் வாழ்ந்தார்.

இவர் இறைவன் மீது மாறாத பத்தியுடையவர். உயிர் காத்தல் தொழிலை மேற்கொண்டவர். இவர் சிறுவயதில் நற்கல்வி கற்க வேண்டி ஆயுர்வேத மருத்துவ நூல்கள், பல வடமொழி நூல்கள், படைக்கலப் போர்க்கருவிகளின் தொழிற்கல்வி ஆகியவற்றில் நன்கு கற்றுத்தேறியவர். யானையேற்றும், குதிரையேற்றும் ஆகியவற்றிலும் போதிய பயிற்சி பெற்றிருந்தார். தமது மன அமைதி வேண்டிப் பல கலைகளையும் கற்றார். மனம் தெளிவுறச் சிவபிரானின் திருவடிகளை நாடுவதே மேலானதென உணர்ந்து சிவனடியார்களுக்கேற்ற தொண்டினை நாள்தோறும் செய்துவந்தார்.

சோழ மன்னனின் ஆலோசகராகவும், சேனாதிபதியாகவும் பணியேற்றார். அரசனின் வேண்டுகளின்படி யானைப்படையின் தளபதியாகி, வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று வெற்றிகளை ஈட்டினார். ஒருமுறை வடநாட்டுக்குச் சென்று, தம் படை மூலம் வெற்றி பெற்றுப் பல செல்வங்களையும் கவர்ந்து வந்து சோழ மன்னனிடம் ஒப்படைத்தார். இதனால் மகிழ்ந்த மன்னன் பரஞ்சோதியாரைப் பாராட்டினான்.

அவ்விடத்திலிருந்த அமைச்சர்கள் இவர் சிறந்த சிவனடியார் என்பதால் இவரை எதிர்க்க எவரும் முன்வரவில்லையென்றனர். பரஞ்சோதியார் பரம பக்தன் என்பதை அறிந்த அரசன் பதைபதைத்தான். ஒரு சிவனடியாரைப் போர்முனைக்கு அனுப்பியதன் கொடுஞ்செயலை மன்னிக்கும்படி பரஞ்சோதியாரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான். அதற்குப் பரஞ்சோதியார், தான் தன் கடமையைச் செய்ததாகவும் இறையருட்செல்வர்கள்

இதில் ஏதும் தீங்கில்லையே என்று கூறி அரசனை வணங்கினார். அரசன் தன் ஏவலின்படி கடமையாற்றியது போல், இத்தொழிலைச் செய்யாது சிவத்தொண்டினைச் செய்யுமாறு கூறிப் பல நிதிக்குவியல்களையும் வழங்கி மகிழ்வுடன் வழியனுப்பி வைத்தான்.

திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள கணபதீஸ்வரம் என்னும் சிவத் தலஞ்சென்று இறைவனை வணங்கிச் சிவனடியார்களுக்குச் செய்யும் திருத்தொண்டியைஞ் செய்து மகிழ்ந்தார். இக்காலத்தில் திருவெண்காட்டு நங்கை என்ற பெண்ணைத் திருமணம் முடித்து இல்லறமாம் நல்லறஞ் செய்து வாழ்ந்தார். பரஞ்சோதியார் தினமும் ஒரு சிவனடியாரையேனும் உபசரித்து அமுதாட்டிய பின்பேதான் உணவருந்தி வந்தார். வரும் சிவனடியார்களுக்கு உரிய முறையில் ஆதரித்து அறுசுவை அமுது அருந்தவைத்து மகிழ்வார். இதனால் பல அடியார்கள் தினமும் இவரை நாடிவந்து அமுதுண்டு செல்வர். தம்மை நாடிவரும் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டிய உபசரணைகள், தொண்டுகள் செய்து பணிவதனால் இவரை யாவரும் “சிறுத்தொண்டர்” என அழைத்தனர்.

இதே காலத்தில் கணபதீஸ்வரம் ஆலயத்தில் இவர் மெய்யடியார்களை உள்ளன்போடு ஆதரித்தது கண்டு மகிழ்ந்த இறைவன் இவர்களுக்கு ஓர் ஆண்மகவைப் பெற அருளினார். சிறுத்தொண்டரும் மனைவியும் தம் மகனுக்குச் சீராளதேவர் எனத் திருநாமஞ்சூட்டினர். வேண்டிய ஆடைகள் அணிகலன்கள் அணிவித்து மகிழ்ந்தனர். தமது குலமுறைப்படி வேண்டிய காலங்களுக்கேற்ற பூசைகள், விழாக்கள் சிறப்பாக நடாத்தி, வேண்டியபடி, தான தருமங்கள் செய்து மகிழ்ந்தனர். உரிய வயதில் பல கலைகளைப் பயிலப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பிவைத்தனர். இக்கால கட்டத்தில் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு வந்ததை அறிந்த சிறுத்தொண்டர் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துத் தமது இல்லமேகினார். சிறுத்தொண்டரின் பக்திநெறியை அறிந்த ஞானசம்பந்தர் சிலகாலம் அவருடன் தங்கியிருந்தார். சிறுத்தொண்டர் மீது கொண்ட அன்பு மேலீட்டினால் அவரது நற்பண்பை உணர்த்துவதன் பேரில் அவரைப் பற்றிப் பதிகங்களில் பாடியருளிப் பெருமை சேர்த்தார்.

சிறுத்தொண்டரின் திருத்தொண்டின் பெருமையை யாவருக்கும் உணர்த்தச் சிவபெருமான் சித்தங்கொண்டார். சிவபெருமான் பைரவச்சங்கமர் வடிவங்கொண்ட சிவனடியாரின் வேடந்தாங்கி நன்கு பசித்தவர்போல அவ்வூர் வீதிகளிலே சென்று தினமும் அடியார்களுக்கு அன்னம் அளிக்கும் சிறுத்தொண்டர் வீடு எதுவெனக் கேட்டுக் கொண்டே சென்றார். சிறுத்தொண்டரின் வீட்டுவாசலில் வந்ததும் இறைவன் அடியார்களுக்குத் தினமும் அமுது அளிக்கும் சிறுத்தொண்டர் இருக்கிறாரா? என வினவினார். அதுகேட்ட சிறுத்தொண்டரின் வீட்டுத் தாதியான சந்தனநங்கை வெளியே ஓடிவந்து அவ்வடியாரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி உபசாரவார்த்தைகள் பேசி எங்கள் நாயனார் அமுது செய்யும் அடியார்களைத் தேடி வெளியே சென்றுள்ளார். உடன் வந்துவிடுவார். சற்று அமர்ந்திருங்கள் என்று நயந்துரைத்தாள். அப்பெண்ணுடன் அடியார் ஒருவர் உரையாடுவதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சிறுத்தொண்டரின் மனைவி வணங்கியபடி ஓடிவந்து பைரவச்சங்கமரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி எனது நாயகரான சிறுத்தொண்டர் சிவனடியார்களுக்குத் தினமும் திருவமுது வழங்கும் நியதியுடையவர். இன்று எவரும் வராததால் அவர்களைத் தேடிச்சென்றுள்ளார். வீட்டினுள் வந்து இளைப்பாறுங்கள் அவர் சடுதியில் வந்துவிடுவார் என நயமாக அன்புடன் கூறினாள். இது கேட்டதும் அப்பெண்ணை ஏறிட்டுப் பார்த்தவர் ஆடவரில்லாத இடத்தில் நான் தங்குவதில்லை. நான் கணபதீஸ்வரத்தில் ஆத்தி மரநிழலில் தங்குவேன். சிறுத்தொண்டர் வந்ததும் அங்குவரச் சொல்லும்படி கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

சிறிது நேரத்தில் சிவனடியார் எவரையும் காணாது வாட்டத்துடன் வந்த சிறுத்தொண்டரை நோக்கிய அவரது மனைவி ஓர் சிவனடியார் வந்ததையும் அவரது முழு விபரங்களையும் கூறி உடன் அழைத்து வருமாறு பணிந்தாள். மனைவி கூறியதைக் கேட்ட சிறுத்தொண்டர் மனம் மிக மகிழ்ந்து ஓடிப்போய் கணபதீஸ்வரம் ஆலய ஆத்திமரத்தின் கீழிருந்த பைரவச்சங்கமரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கித் தமது இல்லத்துக்கு வந்து திருவமுது ஏற்கவருமாறு பணிவுடன் வேண்டினார். அதுகேட்ட சங்கமர் நீர்தான் அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கும் பெரிய சிறுத்தொண்டரோ? என வினவினார். அதுகேட்ட சிறுத்தொண்டர் திருநீறு அணிந்துள்ள

சிவனடியார்கள் முன்வந்து நிற்கவும் தகுதியற்றவன். சிவனடியார்களது பெருங் கருணையினால் சிறுத்தொண்டர் என அழைக்கப்படுகிறேன் என்று பணிவுடன் தொழுதார்.

பைரவச்சங்கமர் சிறுத்தொண்டரை நோக்கி உள்ளன்பு கொண்டவரே நான் ஆறுமாதத்துக்கு ஒருமுறை நரமாமிசம் உண்பது வழமை. இன்று அந்த நரமாமிசம் உண்ணும் காலமாகும். “எனக்குப் பிள்ளைகறிதான் வேண்டும்” என்று கூறியதுடன் அதன் விபரங்களையும் தெரிவிக்க முயன்றார். உயர்குடியிற் பிறந்த பெற்றோரின் ஒரே பிள்ளையாகவும் ஐந்து வயது நிரம்பியும் அங்கத்தில் ஒருவித பழுதுமில்லாதிருக்க வேண்டும். இப்பிள்ளையின் தாயார் பூரண சம்மதத்துடன் பிள்ளையைப் பிடிக்கத் தந்தையார் வாளால் உடலை அரியவேண்டும். அரிந்த மாமிசத்தைப் பெற்றோர் கறிசமைத்து எனக்கு அமுதுசெய்ய வேண்டும் என்ற நிபந்தனை விதித்தார். பைரவச்சங்கமர் கூறியவற்றை மிக விருப்பத்துடன் ஏற்ற சிறுத்தொண்டர் அதிவிரைவில் கறிசமைத்துவிட்டு வந்து அழைத்துச் செல்வதாகவும் கூறினார்.

சிறுத்தொண்டர் முகமலர்ச்சியுடன் வீட்டுக்கு வந்தார். அடியவரை அமுதுண்ணுவதற்காக அழைத்துவருவார் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்த திருவெண்காட்டு நங்கை கணவன் வந்ததும் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். பின் கணவனின் திருமுகத்தை நோக்கி அடியவர் எங்கே? என ஆவலுடன் கேட்டாள். சிறுத்தொண்டர் தமக்கு இட நிபந்தனைகளை விபரமாக மனைவிக்குக் கூறினார். தனது அன்பிலும் அறிவிலும் சிறந்த குணமுடைய மனைவியை நோக்கி விரைவில் பிள்ளைக்கறி சமைத்து முடிந்ததும் அடியவரை அழைத்து வந்து அமுது வழங்கவேண்டுமெனக் கூறிநின்றார்.

இதுகேட்டதும் மனைவியும் இன்முகத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு குறிப்பிட்ட ஒரு பிள்ளையை யாரிடமும் பணம் கொடுத்தும் வாங்கலாம். ஆனால் அதைக் கொண்டு கறிசமைக்க யார் முன் வருவார்கள்? எனத் தமது மனதைத் திடப்படுத்தினார். அடியவர் மனம் விரும்பி அமுதுண்ண வருவதால் பள்ளிக்கூடஞ் சென்ற தமது மகன் சீராளதேவரை அழைத்து வந்து கறிசமைக்க இருவரும் இறையருட்செல்வர்கள்

சித்தங்குளிர இணங்கினர். சிறுத்தொண்டர் பள்ளிக்குச்சென்று மகனை அழைத்து வந்தார். பெற்றோர் இருவரும் பிள்ளையை நறும்புனலினால் நீராட்டி மகனை நன்கு அலங்கரித்ததும் தாயார் கணவனிடம் மகனைக் கொடுத்தார். சிறுத்தொண்டர் பிள்ளையின் தலையில் பிடிக்க மனைவி பிள்ளையின் இருகால்களையும் தனது மடியில் இட்டு இடுக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு பிள்ளையின் இருகைகளையும் அசையாமல் பிடித்தாள். அப்போது பிள்ளை தான் அடியாரின் கறியமுதாகப் போவதாக எண்ணாமலும் பெற்றோர் தன்னுடன் விளையாடுகின்றனரென்றும் எண்ணிக் கலகலவெனச் சிரித்தான். அப்போது சிறுத்தொண்டர் ஒரு கையில் வாளெடுத்து மகவை அரிந்து பாத்திரத்தில் இட்டார்.

இக்கறிக்குத் தலை ஆகாது என எண்ணித் தாதியிடம் தலையைக் கொடுத்து வெளியேற்றுமாறு கூறியபின் அரிந்த மாமிசத்தை விரைவில் கறியாக்கவும், சிறுத்தொண்டர் அடியவரை அழைக்கச் சென்றார். ஆத்திமரத்தடிக்குச் சென்று அடியவரை வணங்கி உபசார வார்த்தைகள் கூறித் தமது இல்லத்துக்கு அழைத்து வந்தார். வேடதாரியான இறைவன் வந்ததும் அவரது பாதங்களைத் துலக்கி, பாதபூசை செய்து அமுதுண்ண இருக்க வைத்து உணவுடன் பிள்ளைக் கறியையும் படைத்தனர். அதே சமயம் தன்னுடன் பக்கத்தில் சிறுத்தொண்டரையும் இருத்தி உணவருந்துமாறு கூறினார். அடியவர் தமக்கெனத் தயாரித்த மாமிசத்தில் ஏதாவது தவறுதலாக விடவில்லையா என்றார். அப்போது இக்கறியில் தலை மட்டும் சேரவில்லை என்றார் திருவெண்காட்டுநங்கை. அதுகேட்ட அடியார் அதுகூட அவசியமானது அது எங்கே என்றார். இதேசமயம் தாதி தான் அத்தலையை வேறான கறியாக்கியதாகச் சொல்லி அதையும் அடியாருக்குப் பரிமாறினார்.

இவ்வளவு சிறப்புடன் நரமாமிசம் உண்ணவந்த அடியார் தான் உண்ணும்போது தன் பக்கத்தில் ஒரு சிறுவனும் சேர்ந்து உண்ணவேண்டுமென்றார். எம்மகன் இங்கு உதவான் எனப் பெற்றோர் விடை பகர்ந்தனர். இதுகேட்ட அடியார் நீவிர் இருவரும் வெளியே சென்று மகனை அழையுங்கள் என்றார். வெளிச் சென்ற சிறுத்தொண்டர் “மைந்தா வருக” எனக் கூவியழைத்தார். மனைவி

தன் கணவரைப் பின்பற்றி “என் கண்மணியே சீராளா ஓடிவா! சிவனடியார் நாம் உய்யும்படி உடன் உண்ண அழைக்கிறார் ஓடிவா” என்று கூவியழைத்து ஓலமிட்டார்.

இறைவனின் திருவருளின் மகிமைதான் என்ன அற்புதமானது. சிறுத்தொண்டர், திருவெண்காட்டுநங்கையின் ஏகபுதல்வன் பைரவச் சங்கமருக்கான பிள்ளைக் கறியாக்கப்பட்ட சீராளதேவர் பெற்றோரின் அழைப்பையேற்றுப் பாடசாலையிலிருந்து வந்ததுபோல எதிரே ஓடி வந்தான். வந்த பாலகணைத் தாயார் ஆரத்தழுவி முத்தமிட்டு உச்சி மோந்து கணவனிடம் கொடுத்தார். சிறுத்தொண்டர் மகனை வாரி எடுத்துத் தோள்மீது இருத்தினார். அமுதருந்த வந்த அடியார் ஒரு குறையுமின்றி அமுதுண்பார் என்று துள்ளிக்குதித்த வண்ணம் வீட்டினுள் சென்றார்.

அவ்விடத்தில் இலையில் அன்னமும் கறிவகைகளும் முன்னால் படைக்க அமர்ந்திருந்த அடியார் ஏற்கனவே மறைந்து விட்டார். தம்மிடம் வந்து அமுதுண்ணாமல் அடியவர் சென்றதால் விசனமுற்ற சிறுத்தொண்டர் பதைபதைத்தார்; மயங்கி விழுந்தார். எழுந்து பார்த்தபோது இலையிலும் கலசத்திலும் இருந்த கறிகளும் இல்லை. அதிர்ச்சியடைந்த சிறுத்தொண்டர் அடியாரைத் தேடி வெளியே வந்தார்.

மறைந்தருளிய பைரவச் சங்கமராகிய சிவபெருமான் உமாதேவியரும் மகன் முருகனும் உடன்வர வெண்விடை மீதமர்ந்த கோலத்தில் காட்சி தந்தார். அவர்களுடன் பூதகணநாதரும், தேவர்களும், முனிவர்களும் போற்றி இசைக்க எம்பெருமான் சோமாஸ்க்கந்த மூர்த்தியாக விண்ணில் காட்சி தந்தார். இதுகண்ட சிறுத்தொண்டரும் மனைவி திருவெண்காட்டுநங்கையும் தாதிசந்தனநங்கையும் மகன் சீராளதேவரும் அன்பும் பக்தியும் மேலிட, என்புருக, மனம் நெக்குவிட, நிலமிசை வீழ்ந்து துதித்துப் போற்றினார். இறைவன் தம்முடன் என்றும் பிரியாதிருக்கும் வண்ணம் சிறுத்தொண்டரையும், மனைவி, மகன், தாதி யாவரையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு சிவலோகஞ் சென்றதால் யாவரும் இன்புற்று மகிழ்ந்தனர். அடியார்களுக்கு இறையருட்செல்வர்கள்

விருந்தோம்பி இறைவனுக்குத் தம்பிள்ளையைக் கறியமுதாக்கிப் பெரும் பேறுபெற்ற சிறுத்தொண்டநாயனார் என்றும் சைவமக்களின் பெரு மதிப்புக்கு அப்பாற்பட்ட பெருந்தகையாளன்.

“செங்காட்டங்குடி மேய சிறுத்தொண்டர்க்கு அடியேன்”

- சுந்தரா -

முற்பிறவியில் குந்திதேவியின் மகன் கர்ணன் சிறந்த கொடையாளி. ஆனால் அன்னதானஞ் செய்யவில்லை. கர்ணன் பாரதப்போரில் மாண்டதும் சொர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்றிருந்தான். அப்போது அவனுக்குப் பசி ஏற்பட்டது. பெரிதும் வருந்தினான். அப்போது அருகில் நின்ற நாரதமுனிவரிடம் முறையிட்டான். நாரத முனிவர் கர்ணனை நோக்கிச் சுட்டுவிரலை வாயில் வைக்குமாறு கூறவும் வாயில் சுட்டுவிரலை வைத்தான். அப்போது பசிக்கவில்லை. விரலை வெளியில் எடுத்தபோது பசித்தது. இதன் காரணத்தை நாரதரிடம் வினவினான். அதுகேட்டதும் நாரத முனிவர் கர்ணா! நீ எல்லா வகையிலும் சிறந்த கொடையாளி. ஆனால் அன்னதானம் மட்டும் செய்யவில்லை. ஒரு சமயம் தூரியோதனன் அன்னதானம் செய்யும்போது பசித்து வந்த ஒருவரை ஓர் இடத்தை உன் சுட்டு விரலால் காட்டி உணவருந்தும்படி கேட்டிருந்தாய். அதனால் உன் சுட்டுவிரலில் பசிநீக்கும் சக்தி ஏற்பட்டது என்று கூறினார்.

இறைவனருளால் கர்ணன் மறுபிறவியில் சிறுத்தொண்டராக அவதரித்துச் சிவனடியார்களுக்கு அன்னதானப் பணியை மேற்கொண்டார். அத்துடன் எது கேட்டாலும் இல்லையென்னாது வழங்கும் இயற்கையான குணம் தன் ஒரே பிள்ளையை வாளால் அரிந்து கறிசமைத்து வழங்கி உபசரிக்க வைத்தது. இது இறைவனின் பெருங்கருணை எனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

“வாளால் மகவரிந்து ஊட்ட வல்லேன் அல்லன்”

காரைக்கால் அம்மையார்

சோழவள நாட்டின் கரையோரமாக அமைந்த காரைக்கால் நகரம் சங்கு வளத்தில் சிறப்பானது. இங்கு வணிகர் குடியில் சிறப்புடன் திகழ்ந்தவர் தனத்தனார். இவரது முன்செய்த நல்வினைப் பயனாகப் புனிதவதி என்ற திருமகளுக்கு நிகரான பெண்மகவு கிடைத்தது.

புனிதவதியைப் பெற்றோர் நன்கு பேணி வளர்த்தனர். இவள் தன்னையொத்த சிறுமிகளுடன் விளையாடும்போதே சிவத்தியானத்துடன் ஆன்மிக மொழியாகவே பேசுவாள். இவள் வளர்ந்து வரும் போதெல்லாம் இவளுக்குரிய மதவைபவங்களை அவ்வக் காலங்களில் பெற்றோர், சுற்றத்தார் புடைசூழ வெகுசிறப்பாகக் கொண்டாடி வந்தனர். இவள் வளரவளர உடல் வளர்ச்சியும் மிகக் கவர்ச்சியான எழில்தோற்றத்தை எடுத்துக்காட்டியது. சிவபிரானைச் சிந்தனையில் வைத்ததாலும் அழகிலும் தோற்றத்திலும் திறம்பட இருந்தாள். இவளின் அழகு சாமுத்திரிகா இலக்கண நூலுக்கேற்றவாறு திருமகளை ஒத்தசாயலும், நற்குணமும், நற்பண்பும் இவளிடம் குடிகொண்டிருந்தன.

இக்காலத்தில் வணிகர்குல மரபுக்கேற்ப பழங்குடியில் தனபதி என்ற வணிகரான தனவந்தர் ஒருவர் நாகபட்டினத்தில் பெரிய செல்வாக்குடன் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் தன் பரமத்தன் என்னும் மகனுக்கு காரைக்காலில் வாழ்ந்த புனிதவதியாரைப் பெண்கேட்டு அவ்வூர்ப் பெரியார்களை அனுப்பினார். தனத்தன் பரமத்தனின் குடும்பநிலையை அறிந்து மகளின் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்தார். இரு பெற்றோரினதும் இசைவுக்கேற்ப கோலநடை உடைய மயில் போன்ற புனிதவதியாருக்கும் கட்டிளம் காளையான பரமத்தனுக்கும் வெகுசிறப்பாகத் திருமணம் நிறைவேறியது. (சோதிட நூல்களில் மயிலும் காளையும் பொருந்தாத உயிரினங்கள் ஆகும். இதன் தன்மையை பின்னர் காணலாம்.)

திருமணம் நன்கு சிறப்புடன் நிறைவேறியதும், தம் ஒரே மகளான புனிதவதியாரைத் தன் அயலில் இருக்கும் வண்ணம்

புதியதோர் சிறந்த வீடுகட்டி வேண்டிய யாவும் செய்து நிறைந்த பொன்னும் பொருளும் கொடுத்து மகளையும் மருமகளையும் தனதத்தன் புதுவீட்டில் வசிக்க வசதி செய்து கொடுத்தார். பெற்றோரின் ஆசியும் இறையருளும் கைகூட மணமக்கள் இல்லற வாழ்வில் இன்புற்றனர்.

பரமதத்தன் இல்லறத்தில் இணைந்தாலும் தமது வணிகத் தொழிலையும் திறம்பட நடாத்திப் பொருளீட்டி வந்தான். ஒரு நாள் வணிக நிறுவனத்தில் பரமதத்தனைச் சந்திக்க வந்த அன்பர் இரு மாங்கனிகளை வழங்கினார். அவ்விரு மாங்கனிகளையும் அவன் தனது வீட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தான். கணவன் மூலம் கிடைத்த இரு கனிகளையும் புனிதவதியார் வீட்டினுள் வைத்துவிட்டுத் தனது மதிய உணவுக்கான சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்போது பசியுடன் வந்த சிவனடியாரை வரவேற்று உபசரித்து அவரது பசி போக்க எண்ணினார். இதேவேளை உணவு தயார் நிலையில் இல்லை என உணர்ந்தார். சோறு மட்டும் இறங்கியதும் கறிவகை இதுவரை வேகாததால் இறைவனை எண்ணித் துதித்தார். இறைவனை வணங்கிவிட்டு கணவனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு மாங்கனியைச் சோற்றுடன் வழங்கினார். மாங்கனியின் நறுஞ்சுவையால் ஈர்க்கப்பட்ட அடியார் புனிதவதியாரை வணங்கி வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

கணவன் மதிய உணவுக்காக வந்தபோது அவருக்கு வேண்டிய உபசரணைகள் செய்து உணவு பரிமாறினார். உணவு உட்கொண்ட பின் தன்னால் அனுப்பப்பட்ட மாங்கனியை மனைவியிடம் கேட்டு வாங்கி உண்டான். அக்கனியின் நறுஞ்சுவை அடுத்த மாங்கனியையும் உண்ணத் தூண்டியது. பரமதத்தன் தனது மனைவியை நோக்கி இரண்டாவது மாங்கனியையும் கொண்டு வருமாறு கோரினான். புனிதவதியார் அக்கனியை எடுப்பது போல வீட்டினுள் சென்று கணவனின் அனுமதியின்றியே சிவனடியாருக்கு ஒரு கனியைக் கொடுத்தேன். இப்போது அவர் இரண்டாவது கனியையும் கேட்கிறார். நான் என் செய்வேன். இறைவா நீயே எனக்கு உதவுவாய் என்றதும் புனிதவதியாரின் கையில் ஒரு மாங்கனி கிடைத்தது. இறைவனருளைப் போற்றிய புனிதவதியார் மாங்கனியைக் கணவனிடம் தந்தார்.

மனைவி தந்த இரண்டாவது மாங்கனி அதிமதுரச் சுவையான தாகவும் முன்னைய கனியிலும் வேறுபாடாக இருப்பதன் காரணத்தை மனைவியிடம் கேட்டான். தான் அடியாருக்குத் திருவமுது செய்ததைக் கூறவும் முடியாமல் கணவரிடம் தனது கற்புக்கேற்பப் பொய் சொல்லிவிட முடியவில்லை. இறுதியில் இறைவனை நினைந்து நடந்தவற்றை விபரமாகக் கூறினார். இதையறிந்த கணவன் கடவுளிடம் இன்னுமொரு கனி வாங்கித் தருமாறு கோரினான். புனிதவதியார் மீண்டும் வீட்டினுட் சென்று இறைவனை இறைஞ்சினார். ஒரு அடியாரின் இக்கட்டான சூழ்நிலையை அறிந்த இறைவன் வேறொரு மாங்கனியைப் புனிதவதியாரின் கையில் அளித்தார். இறைவனை எண்ணி மகிழ்ந்த புனிதவதியார் அக்கனியைக் கணவனின் கையில் கொடுக்கக் கணவன் அக்கனியை வாங்கியதும் கனி மறைந்து விட்டது.

இது கண்டதும் பரமதத்தனின் மனம் பயத்தினாற் தடு மாறியது. இவள் பெண்களுக்கிரிய சகல சிறப்புகளுமுடைய பெண்ணாகக் காட்சி தந்தாலும் இவள் பெண்ணல்ல; ஒரு தெய்வம். இவளைப் பெண்ணென எண்ணி வாழமுடியாது. ஒரு தெய்வ மகளுடன் இல்லற வாழ்வில் இணைந்திருக்கக்கூடாது. எனவே இவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்வது எனத் தீர்மானித்தான். சில காலஞ் செல்லத் தான் கடல்மேல் வணிகஞ் செய்து பெரும் பொருளீட்ட வேண்டுமெனக் கூறி ஒரு மரக்கலத்தில் வணிகப் பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு புனிதவதிக்கு உள்ளது சொல்லாது பிரிந்து சென்றான்.

மரக்கலத்தில் ஏற்றிச்சென்ற பொருட்கள் மூலம் பெரும் பொருள் தேடி ஓரிடத்தில் பெரிய தனவந்தனானான். பின்னர் அக் கப்பலில் புறப்பட்டுப் பாண்டிய நாட்டின் ஒரு துறைமுகப் பட்டினத்திற் தங்கி அங்குள்ள பெருவணிகரின் மகளை மணஞ்செய்தான். தான் தன் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து வந்ததாகச் சொல்லாமலே பாண்டிய நாட்டில் திருமணஞ் செய்தான். இவர்களுக்கொரு பெண்மகவு கிடைத்தது. அப்பிள்ளைக்கு முதல் மனைவியின் “புனிதவதி” என்ற பெயரைச் சூட்டி இன்புற வாழ்ந்தான்.

தனதத்தனின் செல்வமகள் புனிதவதியார் கணவன் விட்டுச் சென்று நெடுநாட்கள் சென்றாலும் தனது கற்புநெறி தவறாது மனையறம் காத்து வந்தார்.

பரமதத்தன் தன் மனைவியான புனிதவதியாரை விட்டுச்சென்று பாண்டிய நாட்டில் வணிகம் மூலம் பெரும் பொருளிட்டி வேறொரு பெண்ணுடன் வாழ்க்கை நடாத்துகிறான் எனச் சுற்றத்தவர்கள் அறிந்தனர். இதனால் மனம் வருந்திய நிலையில் புனிதவதியாரைப் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள கணவரிடம் கொண்டு சென்று இணைத்து விடுவது சிறந்ததென முடிவுசெய்தனர். புனிதவதியாரை ஒரு பொற் சிவிகையிலேற்றிச் சுற்றத்தவர்களும் பெண்களும் புடைசூழ யாவரும் பாண்டிய நாட்டை அடைந்தனர். புனிதவதியாரைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு அழைத்து வரும் செய்தியைப் பரமதத்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். இதையறிந்த பரமதத்தன் பதைபதைத்துப் பின் மனத்துணிவுடன் தனது இடத்திலிருந்து புனிதவதியார் வரும் பாதையில் சென்று அவர்களைச் சந்தித்தான். அப்போது பரமதத்தனும் அவனது மனைவியும் மகளும் புனிதவதியாரின் காலில் விழுந்து வணங்கினர்.

பின்னர் புனிதவதியாரை நோக்கி உன் அருளாலே நாங்கள் இனிதாக வாழ்கிறோம். எமது குழந்தைக்கும் உமது பெயரையே சூட்டியுள்ளோம் என்று கூறி மறுபடியும் மூவரும் புனிதவதியாரின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினர். தன் கணவன் தன்னை வணங்கியது கண்ட புனிதவதியார் பயந்து நடுங்கி உறவினர் பக்கம் ஒதுங்கினார். அங்கிருந்த சுற்றத்தார் பரமதத்தனை நோக்கி ஒரு கணவன் மனைவியை வணங்கலாமா? இது என்ன விபரீதம் எனக் கேட்டனர். இவரது செயலை நான் முன்னரே அறிந்துதான் இவரை விட்டுப் பிரிந்துசென்றேன். வேறொரு பெண்ணை மணந்தேன். எமது மகளுக்கு இவரது பெயரான “புனிதவதி” என்றே பெயரிட்டேன். அழகிய உடலமைப்பும் நீண்ட கரிய கூந்தலுமுடைய சிறந்த பெண்ணாக வெளிப்படையாகத் தெரிந்தாலும் இவள் ஒரு தெய்வம். எனவேதான் இவரது பொற்பாதங்களை வணங்கினோம். நீங்களும் வணங்கிப் பயனடையுங்கள் என்று கூறியதும் யாவரும் அதிசயித்தனர்.

அப்போது தன் கணவன் கூறிய மாற்றம் கேட்டதும் புனிதவதியார் சிவபெருமானை நினைந்து இறைவனே எனது

கணவனுக்காகவே எனது கட்டிளம்பருவத்தையும் அரிய கூந்தலையும் கொண்டேன். இந்தத் தசைப் பொலிவை நீங்கி விண்ணவரும் மண்ணவரும் போற்றும் பேயுருவைத் தனக்குத் தரும்படி மெய்யுணர்வு பொங்க இறைவனை இறைஞ்சினார். அம்பலவாணரின் திருவருளால் அவர் கோரியவாறு நிகழ்ந்தது. தசைகளெல்லாம் அகன்று எலும்புக்கூடாக நின்றார். விண்ணவரும் மண்ணவரும் வணங்கும் பேயுருவில் காட்சியளித்தார். வானிலிருந்து மலர்மாரி பொழிந்தது. தேவதுந்துபி எல்லாம் முழங்கின. தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆரவாரஞ் செய்தனர். சிவகணங்கள் கூத்தாடின. சுற்றத்தவர்கள் அச்சத்துடன் புனிதவதியாரை வணங்கிவிட்டுச் சென்றனர்.

அப்போது புனிதவதியார் தமது ஒருமை ஞானத்தால் சிவ பிரானைத் துதித்து நினது அழகிய பொற்பாதங்களைத் துதிக்கும் சிவகணங்களில் நானும் ஒன்றானேன் என்று உள்ளம் உருகி “அற்புதத்திருவந்தாதி”யையும் “இரண்டைமணிமாலை”யையும் பாடியருளினார்.

மேலும் காரைக்கால் அம்மையாருக்குப் பேருணர்வு மேலிட இறைவனின் இமயத்துக்குச் செல்லச் சித்தங்கொண்டார். பேயுருவில் ஒரே குறிக்கோளுடன் வேகமாய்ச் செல்லும்போது யாவரும் கண்டு அஞ்சினார். அம்மையார் இறைவனைத் தவிர வேறெவருக்காகவும் தான் இல்லையென உணர்ந்தார். இவ்வாறு மனோவேகமாக எல்லா இடங்களையும் கடந்து திருக்கயிலை மலைக்கரையை அடைந்தார். தொடர்ந்து காலால் நடக்காது தலையால் நடந்து சென்று வெள்ளி மலையை அடைந்தார். அதுகண்ட உமாதேவியார் என்புடலுடன் தலையால் நடந்து வருவது யாரென வினாவினார். அதற்கு இறைவன் பெருமை வேண்டிப் பெற்றது இப் பேயுருவம் என்று கூறினார். மிக அண்மையில் நெருங்கியதும் இறைவன் “அம்மையே” என்றார். இக்குரல் கேட்டதும் காரைக்கால் அம்மையார் “அப்பா” என்று கூறி இறைவனின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி எழுந்தார்.

அப்போது இறைவன் அம்மையாரை நோக்கி “நீ இங்கு என்னிடம் வேண்டுவது யாது” எனக்கேட்டார். காரைக்கால் அம்மையார் இறைவனை நோக்கி வணங்கி “இறைவரே என்றென்றும்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டும்! உலகில் இனி நான் பிறவாமை வேண்டும். மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும் மறவாதிருக்க வேண்டும். இன்னும் ஒன்றும் வேண்டும். தர்மவடிவமே! நீர் ஆனந்த நடனம் ஆடும்போது அடியேன் மகிழ்ந்து பாடிய வண்ணம் நின் திருவடியின் கீழ் இருக்கவேண்டும் ஐயனே!” என்று விண்ணப்பித்தார். அதற்கு இறைவன் திருவருள் பாலித்து ‘அம்மையே தென்திசையில் பழையனூர் திருவாலங்காட்டில்” நாம் நடனமாடுவோம். அப்பெரு நடனத்தைக் கண்டு மகிழ்வுடன் எப்போதும் எம்மைப் பாடுவாயாக’ என்றார். இதுகேட்ட அம்மையார் சிவபிரானைப் பணிந்து வணங்கி விட்டுத் திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையால் அன்றே நடந்து சென்றார்.

ஆலங்காட்டு ஆலயத்தினுள்ளே அவர் சென்று ஆண்டவனின் நடனக்கோலத்தைக் கண்டு தொழுதார். “கொங்கை திரங்கி” என்று தொடரும் மூத்த திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். சிவபிரானின் ஆனந்தக் கூத்தைக் கண்டு பரவசமாகி “எட்டி இலவம் மீகை என்று தொடங்கி கொட்ட முழுவம் களிபாடக்குழகன் ஆடுமே” என்று முடியும் திருப்பதிகத்தையும் பாடிப் பணிந்தார்.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரிசையில் மூன்று பெண் அடியார்கள். அவர்களுள் காரைக்கால் அம்மையார் தலைசிறந்த பக்தியும் அற்புதமும் நிறைந்தவர். இவரது பெருமையால் நாயன்மார் வரிசையில் அமைந்தபோதும் இவரின் பாடல் சிறப்பினால் பன்னிரு திருமுறைகள் பாடியோரிலும் இடம்பெற்றுள்ளார். இவரது பாடல்கள் பன்னிரு திருமுறைகளில் பதினோராம் திருமுறையில் அமைந்து திருமுறைகளை அலங்கரிக்கின்றன.

இத்தாய அடியவரின் வாழ்க்கை நெறியும், இறைபக்தியும், கற்புநெறியும் சைவசமயம் தழுவிய யாவருக்கும் ஓர் சிறந்த வழி காட்டியாக அமைந்துள்ளது. திருத்தொண்டர்தொகை பாடிய சுந்தர மூர்த்திநாயனார் தமது திருத்தொண்டர்தொகையில் “பேயாருக்கும் அடியேன்” என்று சிறப்பித்துள்ளார்.

“தவமும் தவமுடையார்க்காகும்”

தீருமூல நாயனார்

திருவாவடுதுறையின் தென்பால் அமைந்த சாத்தனூர் என்னும் கிராமத்தில் இடையர் குடிப்பிறந்த மூலன் என்பவன் தனது குலத் தொழிலின் நியமப்படி ஆநிரைகளை மேய்த்து வந்தான். அவன் வழமைபோல் பசுக்களை அன்புடன் அழைத்துச் சென்று காவிரி நதியோரத்தில் மேயவிடுவான். மாலையில் அவற்றைத் திரும்ப ஊருக்குள் அழைத்து வருவான். அவன் பசுக்களின் மீது காட்டிய அன்பும் ஆதரவும் அவைகளும் மூலன் மீது பரிவும் பாசமும் வெளிப்படுத்தி வந்தன. பசுக்களை மேயவிட்டுத் தனியே ஓரிடத்தில் இருந்தபோது அரவம் தீண்டியதால் மூலன் மாண்டான். வீடு செல்லும் நேரம் வந்தது. மூலனைக் காணாது பசுக்கள் தேடியபோது உயிரற்ற நிலையில் இருக்கக் கண்டு எல்லாப் பசுக்களும் அவ்வுடலைச் சுற்றிவந்து முகந்து பார்த்து அவனின் நிலை கண்டு கதறியபடி மிகவேதனையுடன் சூழ்ந்து நின்றன.

இதேவேளை அவ்வழியால் வந்த சிவயோகியார் இக் காட்சியைக் கண்டு நிகழ்வை நோக்கியிருந்தார். (கயிலையில் திருநந்திதேவரிடம் சிவநெறி பயின்ற பலருள் “அனிமா” சித்தியில் வல்லவரான சுந்தரநாதர் என்னும் சிவயோகியாரும் ஒருவர். இவர் பொதிகைமலையில் இருந்த அகத்திய முனிவரைக் காணும் நோக்கில் அவ்வழியே வந்தவர்) பசுக்களின் அவலநிலையை உணர்ந்து அவற்றின் மீது அன்பு பாராட்ட முன்வந்தார். அவர் தனது சித்து மகிமையால் உடலை ஒரு பாதுகாப்பான இடத்தில் மறைத்து வைத்தார். இறந்து கிடந்த மூலனின் உடலில் தன்னுயிரைப் பாய்ச்சினார். இடையன் உயிர் பெற்றொழுந்தான். இதுகண்ட பசுக்கள் மகிழ்ந்து குதூகலத்துடன் ஆரவாரஞ் செய்தன. பின்னர் பசுக்கள் தமது இல்லம் நோக்கிச் செல்லத் திருமூலரும் அவற்றைத் தொடர்ந்தார். அவையாவும் மூலனின் வீட்டையடைந்தன. வழமைபோல் வரத் தவறிய கணவன் இரவாகியும் வராத ஏக்கத்தில் அவன் மனைவி பதைபதைத்தாள். நேரங்கடந்து கணவன் வந்ததும் வீட்டுக்குச் செல்ல மறுத்ததால் கணவருக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டதென ஏங்கியபடி கணவரை அழைத்தாள். அப்போது மூலர் தனக்கும் அப் பெண்ணுக்கும் தொடர்பு இல்லையெனக் கூறி அவ்வூர்ப் பொது மடத்தில் சென்று சிவயோக நிலையில் இருந்தார்.

தன் கவணவனை விட வேறேதும் உதவிகளற்ற அப்பெண் தனது கணவனின் மனப்போக்கை நினைந்து இரவு முழுவதும் அழுதுபுரண்டாள். விடிந்ததும் அவ்வூர்ப் பெரியார்களிடம் போய்த் தனது கணவனின் நிலை பற்றி முறையிட்டாள். பெரியவர்களும் மூலரை வந்து பார்த்து அவருக்குப் பித்துப்பிடிக்கவில்லை சிவயோக நிலையில் இருக்கிறார். பற்றுக்களை உதறிவிட்டுச் சிவயோக நிலையில் இருப்பதால் சுற்றத்தவர்களுடன் சேர்ந்து வாழமாட்டார் என்று உணர்ந்தனர். இதுகண்ட அப்பெண் அழுதுபுரண்டு மயங்கிய நிலையில் வந்தவர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள்.

திருமூலர் தன் உடலை வைத்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றார். அங்கு உடலைக் காணவில்லை. உடன் ஞானயோகத்தில் அமர்ந்து சிந்தித்தார். சிவாகமத்தின் மெய்ப்பொருளைத் தன்னால் தமிழில் வெளியிட வேண்டித்தன் உடலைச் சிவபிரானே மறைத்துத் திருவருள் புரிந்தார் என்ற உண்மையை உணர்ந்தார். அதேநேரம் தன்னைச் சூழ்ந்து நின்ற இடையர்களை நோக்கிச் சகல உண்மைகளையும் தெரிவித்துத் தமக்கும் அவர்களுக்கும் எதுவித உறவும் இல்லையெனக் கூறியதும் இடையர்கள் அவ்விடம் விட்டகன்றனர். பின்னர் திருமூலர் திருவாவடுதுறைக்கு வந்து அங்குள்ள சிவாலயத்தை வணங்கிவிட்டு அயலிலுள்ள அரசமரத்தின் கீழிருந்து யோகாசனத்திலிருந்தார். சிவராசயோக நிஷ்டையிலிருந்து தனது இதயக் கமலத்திலிருந்த இறைவனிடம் இரண்டறக் கலந்தார். உலக மக்கள் பிறவித்துயர வலையிலிருந்து நீங்கி உய்யும் பொருட்டு சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கினையும் விரித்துக் கூறும் “திருமந்திரம்” என்னும் மாலையை ஆண்டுக்கொரு பாடலாகப் பாடியருள ஆரம்பித்தார்.

பரம்பொருளாகிய சிவபிரானைப் போற்றி “ஒன்றவன் தானே” என்று தொடங்கி 3000 ஆண்டுகள் தவயோகத்தில் இருந்து 3000 திருமந்திரப் பாடல்களைப் பாடி எமக்கு வழங்கினார். பின்னர் இறைவனின் சித்தப்படி திருக்கயிலையை அடைந்து இறைவன் திருவடிகளில் இணைந்தார்.

திருமூலரின் சிறப்பு அற்புதமானது. கல்வியறிவே இல்லாத ஓர் இடையனால் மேய்க்கப்பட்ட பசுக்கள் வீடுசெல்ல உதவியற்றதும் இறையருட்செல்வர்கள்

தம்மைப் பராமரித்தவர் காட்டிய அன்பின் நன்றிக் கடனும் துணை நிற்க இறைவனை உதவ உந்தியது. இறைவனின் திருவருளினால் இடையன் மாண்டான். நற்பசுக்கள் வருந்தின. இறந்த உடலைத் தாங்கிப் பசுக்களை வீட்டுக்கு அனுப்ப இறைவன் அருளினார். பசுக்கள் கவலையின்றித் திரும்ப, சிவயோகியார் “பிராகாமியம்” என்னும் பரகாயப் பிரவேசசித்தியினால் மூலனின் உடலில் புகுந்து பசுக்களை மகிழ்வித்தார். மறுநாள் திருமூலனின் உடல் காணாமல் போனது. சிவயோகியார் இடையனான மூலனின் பூதவுடலில் தவ நிலையும் சிஞானசித்தியும் ஒன்றிணைந்து திருமூலர் என்ற பெயரில் செயற்பட்டார்.

உடல் எதுவானாலும் உள்ளம் சிவயோக நிலையில் இருந்தே ஆண்டுக்கொன்றாக 3000 திருமந்திரப் பாடல்களை எமக்குக் கிடைக்க வைத்தார். இது எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளான சிவபிரானின் பெருங்கருணையாகும். திருமந்திரப் பாடல்களின் பெருமை சொல்லில் அடங்காது. இறைவன் திருவுளப்படி சிவயோகியான சித்தரால் பாடப்பட்ட ஞான அறிவுக்களஞ்சியம் ஞானமும் ஆன்மிகநெறியும் ஒன்று சேர்ந்த சிறப்பான திருமந்திரமாலை, இறைவனுக்குரிய ஞானப் பாடல்கள் என்பன இறைவனைப் போற்றித் துதிபாடும் பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாவதாக இடம்பெற்றுள்ளது. சமய பக்தியும் ஆன்மிக வழிகாட்டிகளுமாகிய 63 நாயன்மார் வரிசையில் திருமூலரும் ஒருவராகித் திருமூலநாயனார் எனப் போற்றப்படுகிறார். இறைவனின் திருவருளும் கைகூட ஆன்மிக வாழ்வு மேற்கொள்ளும் அனைவருக்கும் திருமந்திரமாலையின் 3000 திருப்பாடலையும் அருளிய சிவயோகியார் சைவமசயத்தின் குன்றின் மேலிட்ட தீபமாகவும் எம்மையெல்லாம் உய்ய வழிகாட்டும் விடிவெள்ளியாகவும் இன்றும் பிரகாசிக்கிறார்.

“தம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்”

- சுந்தரர் -

மனுந்திசீசோழன்

வளம்மிகு சோழப் பெருநாட்டிலுள்ள பழைய நகரங்களில் திருவாரூர் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. முன்னொரு காலத்தில் திருமகளாம் மகாலட்சுமி வழிபட்ட திருவாரூர்ப் பெருங்கோயிலில் சிவபெருமான் அருளாட்சி செய்கிறார். இவ்வூரில் மேலும் பல திருத்தலங்கள் அணிசெய்வதால் தெய்வீக அலைவீசுகிறது. ஆன்மிகம் சிறப்படைகிறது. இசை, வேதங்கள் மற்றும் இசைந்த கருவிகளுடன் எந்த நேரமும் முழங்கிய வண்ணம் இருக்கும். பல்கலையும் சிறப்பிக்கும் ஓர் இனிய புண்ணிய நகரமாகும்.

இவ்வீதிகளில் மாமன்னர்களின் யானை, குதிரைகள் ஒலித்துக் கொண்டே செல்லும். இத்தகைய பழமை வாய்ந்த திருவாரூரிலே சூரிய குலத்தில் பிறந்த அநபாயச் சோழனின் குலமுதல்வனான “மனுந்திசீசோழன்” தோன்றிச் செங்கோலோச்சி வந்தான். சோழ நாட்டிலே வாழும் எல்லா உயிரினங்களையும் தன் உயிரிலும் மேலான கண்களாகக் காத்து வந்தான். விண்ணகத் தேவர்கள் மகிழும்படி மண்ணகத்தில் பல வேள்விகள் செய்து சிறப்புற வாழ்ந்தான். அறம், பொருள், இன்பம் நிறைந்த அறநெறி வாழ்வையே அனுசரித்தான். இவனின் நல்லாட்சியை யாவரும் மகிழ்ந்து போற்றினர். இவன் பழைய மனுநூலின்படி நீதியான பரிபாலனஞ் செய்ததால் மனுந்திசீசோழன் என்றே தன்பெயரை ஆக்கிக் கொண்டான். தான் பக்தி கொண்ட வன்மீகநாதரின் பூசைக்கான வசதிகளையும் சிவாகம முறைப்படியே நியமித்தான்.

மனுந்திசீசோழனின் முற்தவப்பயனாக அவனுக்கு ஒரு ஆண்மகவு கிடைத்தது. இச்சிறுவனுக்கு இறைவனின் நினைவாக வீதிவிடங்கள் எனப் பெயரிட்டுக் கண்ணின் மணிபோல பாதுகாத்து மிக்க அன்புடன் வளர்த்தனர் பெற்றோர். வீதிவிடங்கள் உரிய வயதில் நற்கல்வியும், பல கலைகளும், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் மற்றும் சண்டைப் பயிற்சிகளும் பெற்று இளவரசனுக்குரிய பல குணநலன்களும் பெற்றான். ஒரு நாள்

வீதிவிடங்கள் தங்கள் அரண்மனையிலிருந்து வீதியுலாப் புறப்பட்டான். தன்னோடொத்த வயதுடைய நண்பர்களும் சேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வரத் தனது தேரில் பவனி வந்தான்.

மனுச்சோழனின் நீதியையும், மனோதிடத்தையும், மாபெரும் தருமத்தையும் சோதிக்க வந்ததுபோல பால்மணம் மாறாத அழகிய பச்சிளம் பசுக்கன்று ஒன்று தேரின் குறுக்கே வந்து தேர்ச்சில்லில் அகப்பட்டு அதன் உயிர் பிரிந்தது. அதைக் கண்டு உருகிய தாய்ப் பசு கதறியது. ஓடோடி வந்து துடிதுடித்து மண்ணில் புரண்டு விழுந்து மேலும் கதறியது. இளவரசன் பசுவை நன்கு அவதானித்தபோது தாய்ப்பசு கன்றைப் பறிகொடுத்த வேதனையுறுவதைத் தாங்காது மனம் மிக வருந்தி மயக்கமுற்றுத் தேரிலிருந்து கீழே விழுந்தான். பசு வேதனைப்படவும் இளங்கன்று இறந்து கிடப்பதையும் கண்டு பெரிதும் பரிதவித்தான். நீதியுடைய மன்னனின் மகனாகப் பிறந்து ஒரு உயிரைப் பலிவாங்கித் தந்தைக்கு அபகீர்த்தி சேர்க்கவா மகனாகப் பிறந்தேன் என்று வருந்தினான். தந்தை வந்து சேரமுன் இவற்றிற்கான பரிகாரஞ்செய்து நீதிவழிச் செல்லும் நோக்கில் அறிவுடைய வேதியரை நாட முற்பட்டான்.

இதே நேரம் தாய்ப்பசு தன் கன்றை இழந்த துயரில் பரிதவித்தபின் மன்னனின் அரண்மனையை நாடி ஓடியது. மக்கள் தம் குறையைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அரண்மனை வாசலில் ஒரு ஆராய்ச்சிமணி கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த மணியைக் கண்ட தாய்ப் பசு அந்த மணியைக் கொம்பினால் பலம்கொண்ட மட்டும் அடித்தது.

மனுச்சோழன் நீதியுடன் அரசாண்டதால் மக்களுக்குக் குறை ஏதும் கிட்டவில்லை. அதனால் ஆராய்ச்சிமணியும் அடிக்கப்படவில்லை. மணி அடிப்பட்டதும் மன்னன் அதிர்ச்சியுற்றான். அரச அவையிலிருந்து இறங்கி அரண்மனை வாசலுக்கு வந்தபோது பசு மணியை அடித்துக் கொண்டே இருந்தது. காவலர்கள் அரசனை வணங்கி இப்பசு எங்கிருந்தோ வந்து மணி அடிக்கிறது என்றனர். அரசன் பசுவை உற்றுநோக்கினான். அப்போது அறிவில் முதிர்ந்த ஓர் அமைச்சர் அரசனை அணுகி “மன்னவரே இளவரசன் வீதியுலா வரும்போது

இப்பசுவின் கன்று தேருக்குக் குறுக்கே பாய்ந்து தேர்ச்சில்லில் அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது. கன்று இறந்த கவலையில் தாய்ப்பசு கதறிக்கொண்டு இந்த மணியை அடிக்கிறது” என்று பணிவுடன் கூறினார்.

இதைக்கேட்டதும் கன்றை இழந்த பசுவின் கவலையிலும் மேலான கவலையில் அரசன் மிகவருந்தினான். மயங்கிக் கீழே விழுந்தான். பசுவை நோக்கி இரங்கினான். தன் அரசாட்சியில் இச்செயல் நடந்தது பெரிய தவறு என்றும் தன் அரசியலையும் நீதியையும் எண்ணித் தன்னையே அவமதித்தான். இதற்கு உடன் பரிகாரஞ்செய்ய வேண்டுமென உறுதியானான். இந்த நிலையில் அமைச்சர்கள் அரசனை வணங்கி மன்னரே இதற்குப் பரிகாரமாகப் பசுவதை செய்தால் வேத அந்தணர்கள் விதித்தபடி மைந்தனை அவர்கள் முன்னிலையில் தண்டிக்கலாம் என்றனர். அதற்கு அரசன் இதனால் இறந்த கன்றுக்கோ அல்லது தாய்ப்பசுவுக்கோ என்ன லாபம் என்று கூறி உங்கள் யோசனை பொருத்தமற்றது “தன்னுயிர் போல் மண்ணுயிரையும் காப்பவன் அல்லவோ மாநிலம் காக்கும் காவலனாவான். அவன் மண்ணுயிரைக் காக்கும்போது தன்னாலும், தன் பரிசனங்களாலும், கள்வராலும் கொடும் மிருகங்கள் முதலான உயிர்களாலும் துன்பம் நேரிடும். ஐந்து பயங்களையும் தீர்த்து அறத்தைக் காப்பவனல்லவோ! என் மகன் செய்த பாவச்செயலுக்கு அவனைத் தேர்ச்சில்லினால் தாக்கி மரணதண்டனை செய்வதுதான் சிறந்த பரிகாரமாகும் எனக் கூறினான். மேலும் இந்தப் பசு கன்றினை இழந்து மனவேதனை அடைவது போல நானும் வேதனை யடைவதுதான் மனுந்தியாகும் என்று கூறினான்

உடனே தன் மகனைவரச் செய்தான். அமைச்சர் ஒருவரைப் பசுக்கன்று இறந்த வீதியில் தன் மகனையும் தேர்ச்சில்லினால் ஏற்றிக்கொல்லுமாறு பணித்தான். ஆணையை நிறைவேற்ற விரும்பாத அமைச்சர் அவ்விடம் விட்டகன்று தன்னுயிரை தாமே மாய்த்தார். உடனே மன்னன் தன் மகனை அழைத்துச் சென்று பசுவின் கன்று இறந்த வீதியை அடைந்தான். இளவரசன் தன் குலத்துக்கு

ஒருவன்தான் என்பதையும் சிந்தியாது தர்மத்தின் வழியே செல்வதே தன்கடன் என உணர்ந்து தன்மகனை வீதியில் படுக்கவைத்து அவனது மார்பின் மீது தேர்ச்சில்லு நசிக்கும்படி தானே தேரைச் செலுத்தினான். இதனால் மனுச்சோழவேந்தனின் நீதி தவறாத ஆட்சி முறை அபூர்வமாக நடந்தது.

நீதி தவறாத வற்றாத கருணையால் குற்றஞ்செய்தவன் தன் மகனாக இருந்தும் நீதிப்படி தேர்ச்சில்லால் நசித்துக்கொன்றதை நேரிற் கண்டு மண்ணகத்தார் கண்ணீர் சொரிந்தனர். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். அத்தகைய நீதி தவறாத அரசனுக்காக அண்ணலவன் கண்ணெதிரே மழவிடைமேல் வீதிவிடங்கப்பெருமான் அவ்வீதியிற் காட்சியளித்து தேவர்களும் துதிக்க வந்தருளினார். தலையிற் சூடிய இளம்பிறையும் நெற்றிக்கண்ணும் இடப்பக்கத்தில் உமையவளும், நாற்புறமும் தேவர்களும் புடைசூழ வந்து காட்சி தந்த எம்பெருமானை மனுச்சோழன் போற்றி வணங்கினான். அப்போது சோழன் அருள்பெற்றான். பசுக்கன்றும், மன்னன் மகன் வீதிவிடங்கனும் அமைச்சரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர். இளவரசன் தந்தையின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினான். மகனை அன்போடு அணைத்த சோழன் தன்துயர் நீங்கி மிகுந்த ஆனந்தப் பரவசமடைந்தான். தன் கன்றினை உயிருடன் கண்ட தாய்ப்பசு துன்பம் நீங்கித் தன் கன்றை அழைத்தது. கன்றும் ஓடிச்சென்று தாயின் மடியில் பொங்கிப் பெருகிய பாலைப் பருகி மகிழ்ந்தது.

வெற்றிவேந்தனாம் மனுச்சோழன் தன் நீதி நிறம்பாமல் தருமம் காத்ததால் தெருவீதியிலே இறைவன் காட்சி கொடுத்தார். நீதி தப்பியது. தவறிய மூன்று உயிர்கள் மீண்டன. இதுபோன்ற அறவழி வாழ்வோர் அடையும் பேறுகளை யாவரும் உணரலாம். இறைவனின் பெருங்கருணையால் நீதியை நிலைநாட்டவும் அதன் பேறுகளை யாவரும் அறியவும் இவ்வரிய நிகழ்வினை விளக்கிய வீதிவிடங்கப் பெருமான் உறையும் திருவாரூரின் சிறப்புக்கு நிகரேது?

சத்தியம் காத்த அரிச்சந்திரன்

பன்னெடுங் காலத்துக்கு முன் சூரிய குலத்தில் அவதரித்த சத்தியவிரதன் என்ற திரிசங்குவின் மகன் அரிச்சந்திரன் அயோத்தியில் அரசாண்டான். அவனது தந்தையான திரிசங்கு தனது தலைவிதிப்படி வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், இந்திரன் முதலியோரது வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கிடையில் அகப்பட்டு பல துன்பங்களுக்கு மத்தியில் சுவர்க்கத்தை அடைந்தான். (இவனது சுவர்க்கத்தின் பயணம் பல காலம் மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் இடையில் நின்று தவிக்கும் நிலை ஏற்பட்டு இறுதியில் நிறைவேறியது. இதனால் இன்றும் “திரிசங்கு சுவர்க்கம்” எனப் பேச்சு நடைமுறையில் உள்ளது.)

தன் தந்தை பல இன்னல்களின் மத்தியில் அலைந்தும் இறுதியில் சுவர்க்கத்தை அடைந்தான். இதனால் மகிழ்வுற்ற அரிச்சந்திரன் சத்தியம் என்னும் இலக்கை ஆயுதமாகக் கொண்டு நீதி தவறாது செங்கோலோச்சி வந்தான். இவன் சத்தியம், நீதி யாவற்றையும் நெறிதவறாது காப்பதற்கு இவனின் தர்மபத்தினி சந்திரமதி என்பவள் உறுதுணையாக இருந்தாள். இவள் பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாக நல்லோர் வகுத்த முறையாம் அறங்கள் முப்பத்தியிரண்டையும் பேணிக்காக்கவும், இல்லோரை, மெலியோரை சிறிதும் வருத்தாது சாதாரண வரிவிதிப்பை விட மக்களுக்கு வரிச்சுமை ஏற்றாது யாவரும் இன்புற்று வாழவும், கணவனை அறம் காக்கவும் தூண்டுதலாக அமைந்தாள். யாவரையும் ஒருங்கே இன்புற வைத்த இப்புனித தம்பதியர் மகிழ்ந்து வாழ ஓர் மழலை இல்லைபென ஏங்கினர்.

தமது குலகுருவான வசிட்டரை அணுகித் தமது குறையையிட்டு ஆலோசித்தனர். வசிட்டரின் ஆசியுடன் அரிச்சந்திர மன்னன் கங்கைக் கரையில் அமர்ந்து வருணபகவானை நோக்கித் தவமிருந்தான். அவனின் தவத்தை மெச்சிய வருணபகவான் அரிச்சந்திரனை நோக்கி நீ வேண்டுவது யாதெனக் கேட்டார். அரிச்சந்திரன் தமக்கென ஒரு புத்திரனைப் பெற அருளுமாறு வேண்டினான். அதுகேட்ட வருண பகவான் ஓர் புத்திரனைத் தந்தோம். ஆனால் அந்தப் பிள்ளையை யாகப்பசுவாகக் கட்டி நரமேதயாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற நிபந்தனையையும் விதித்தார். அப்போதுள்ள மனநிலையில் இறையருட்செல்வர்கள்

அரிச்சந்திரன் வருணபகவானின் நிபந்தனையை ஏற்று வரத்தையும் பெற்றான்.

உரிய காலத்தில் சந்திரமதி ஓர் அழகிய ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். அப்பிள்ளைக்கு லோகிதாசன் எனப் பெயரிட்டனர். அரண்மனையில் அழகிய ஆண்குழந்தை அவதரித்த ஆனந்த மேலீட்டினால் ஆடல், பாடல், தான, தருமம் எனப் பல சிறப்புகளும் மேலும் மகிழ்ச்சியான ஆரவாரத்தைத் தந்தது. பெற்றோருடன் மற்றோரும் இன்பங் கொண்டாடினர். இதே சமயம் ஒரு வேதியர் வடிவில் வந்த வருணபகவான் அரிச்சந்திரனிடஞ் சென்று நரமேத யாகஞ்செய்யுமாறு கேட்டார். தன் அருமையான பிள்ளையைப் பலியிட விரும்பாத காரணத்தால் மகனுக்குத் தங்கள் குலமரபுப்படி செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் செய்தபின் யாகஞ்செய்வோம் என்று கூறி மூன்று முறை வேதியர் வரவும் ஏமாற்றினான்.

லோகிதாசன் தந்தையிடம் வந்து செல்லும் வேதியர் யாகத்தில் தன்னைப் பலியிட இருப்பதை அறிந்தான். பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் அரண்மனையிலிருந்து காடேகி மறைந்திருந்தான். வருணன் நான்காம் முறை வேதியராக வந்தபோது லோகிதாசன் காணமாற்போன செய்தியை அறிந்தார். இதனால் அரிச்சந்திரனுக்கு ஜலோதரம் என்னும் கொடியநோய் அணுகட்டும் எனச் சபித்துச் சென்றார். அரிச்சந்திரன் நோயினால் தாக்கப்பட்டு மிக வருந்துவதை அறிந்த மகன் லோகிதாசன் தந்தையைப் பார்க்கச் செல்ல முற்பட்டான். அப்போது அங்கு தோன்றிய இந்திரன் அவனைச் செல்லவிடாது தடுத்தான்.

நோயின் வேதனை தாங்கமுடியாத அரிச்சந்திரன் வசிட்ட முனிவரிடஞ் சென்று ஆலோசனை கேட்டான். வசிட்டரின் கருத்துக்கமைய ஒரு அந்தணச் சிறுவனுக்கு அதிக விலை கொடுத்தாவது வாங்கி அச்சிறுவனையே யாகப்பசவாகக் கட்டி யாகஞ்செய்யலாம் என்று கூறினார். அமைச்சர் ஒருவர் அரசனின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றப் பொருளாசை மிக்க வறிய அந்தணரிடஞ் சென்று வேண்டியளவு பொன், பொருள் கொடுத்து ஓர் சிறுவனை வாங்கி வந்து யாகஞ் செய்யும் இடத்தருகே கட்டிவைத்தார். அச்சிறுவன் தன்னை யாகத்துக்குப் பலியிடப் போவதையறிந்து கதறியழுது கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அந்தப் பக்கம் வந்த விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனை அணுகி ஓர் ஏழைச் சிறுவனைப் பலியிட்டு யாகஞ் செய்வதிலும் அச்சிறுவனைப் பலியிடாது யாகத்தை நிறுத்தினால் யாகஞ் செய்வதிலும் கூடிய பலன் கிடைக்கும் எனக் கூறினார். விசுவாமித்திரரின் பேச்சை அரசன் நிராகரித்தான். இதனால் வெறுப்புற்று முனிவர் சிறுவனிடஞ் சென்று வருணபகவானைத் துதிக்கும் ஓர் மந்திரத்தை உபதேசித்து இடையறாது துதித்து வருமாறு கூறினார். சிறுவன் வருணபகவானை நோக்கித் துதித்ததனால் மகிழ்ந்த வருணபகவான் அச்சிறுவன் முன்தோன்றினார். வருணன் அரிச்சந்திரனை யாகத்தை நிறுத்தும் படி கூறியதும் அரிச்சந்திரனின் நோய் நீங்கியது. வருணன் சிறுவனின் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டார். சிறுவன் யாகசாலைக்கு வந்து யாவரையும் கைகூப்பி வணங்கி இனிமேல் நான் யாரைத் தந்தையென அழைப்பது எனக் கேட்டான். அங்கிருந்த பலரும் பலவாறு கூறினர்.

அப்போது வசித்த முனிவர் தனது புத்திரனை அதிக பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு விற்றுவிட்டுக் கால்வதற்கும் முற்பட்டதால் உரியவரைத் தந்தையெனக் கூறமுடியாது. அதிக பொருள் கொடுத்து வாங்கிய அரிச்சந்திரன் தன் நோய் தீர் யாகத்தில் பலியிட இருந்ததால் அரசனும் உரிமைகொள்ள முடியாது. வருணதேவன் தன்னைத் துதிசெய்த புகழுக்காக அவிழ்த்துவிட்டதால் தந்தையாக முடியாது. இச்சிறுவனைப் பலியிடுவதிலிருந்து தப்புவதற்காக ஆலோசனை கூறி, அதனால் இவன் விடுவிக்கப்பட்டதனால் விசுவாமித்திரரையே தந்தையென ஏற்கலாம் என்றார். வசித்தரின் கூற்றைச் சபையிலிருந்த யாவரும் ஆமோதித்தனர். விசுவாமித்திரர் சிறுவனை அழைத்துச் சென்றார். சிறுவனைப் பலியிடாது யாகத்தை நிறுத்தும்படி தான் கூறியும் கேட்காது வருணன் கூறியபோது யாகத்தை நிறுத்தியதால் விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன் மீது அதிக சினங்கொண்டார்.

அரிச்சந்திரனின் யாகம் நிறுத்தப்பட்டும் அவனின் நோய் குணமடைந்ததையும் அறிந்த லோகிதாசன் பெற்றோரிடம் வந்தான். மகனைக் கண்டதும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட அரிச்சந்திரன் அவனை அள்ளியெடுத்துத் தன் மார்போடணைத்து இன்புற்றான். சில நாட்கள் சென்றதும் அரிச்சந்திரன் ஓர் இராஜகூய யாகஞ்செய்ய விரும்பி வசித்த முனிவரை வரவழைத்து அவரையே யாகத்தை ஏற்று

நடத்துமாறு கூறி வேண்டிய பொன் பொருளைத் தானமாகக் கொடுத்து வழியனுப்பினான்.

பின்னர் வசிட்ட முனிவர் பரிசுப்பொருட்களுடன் இந்திர சபைக்கு வந்தார். விசுவாமித்திரரும் இந்திரசபைக்கு வந்திருந்தார். அவர் வசிட்டரை நோக்கி வசிட்டரே இந்தப் பரிசில்களை உமக்கு யார் தந்தது என்று கேட்டார். அற்கு வசிட்டர் சிறந்தகொடையாளியும், எந்நேரமும் உண்மையே பேசுவனும், சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவனுமாகிய அரிச்சந்திரனே எனக்குத் தந்தான் என்று அவனைப் புகழ்ந்தார். இதனால் கடுங்கோபங்கொண்ட விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன் ஓர் நயவஞ்சகன். வர்ணனுக்கு யாகஞ் செய்வதாகக் கூறி ஏமாற்றியவன். அவன் சொன்ன சொல் தவறியவன் என நிரூபிப்பேன் என்று சபதஞ்செய்தார். இச்சபதத்தில் “நான் சேர்த்த தவப்பயன், கற்ற வேதங்கள், சேர்த்த புண்ணியம் யாவற்றையும் பணயமாக வைப்பேன். அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய்தானுஞ் சொல்லா விட்டால் இவை யாவற்றையும் அர்ப்பணிப்பேன்”. வசிட்டரே! அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய்யாவது சொன்னால் அல்லது வாக்குத் தவறினால் உமது யாவற்றையும் இழக்கச் சம்மதமா? எனச் சவால் விடுத்துத் தன் ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார்.

ஒரு சமயம் அரிச்சந்திரன் வேட்டைக்காகத் தன் சேனை, பரிவாரங்களுடன் காட்டுக்குச் சென்றான். காட்டில் அழகிய பெண் ஒருத்தி தன்னந்தனியே நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாள். அரிச்சந்திரன் அவளைநோக்கி அவளது கவலை எதுவென வினவினான். அப்பெண் அவனை நோக்கி அரசே! விசுவாமித்திரர் என் பொருட்டுத் தவஞ் செய்கிறார். இதனால் நான் அஞ்சுகிறேன் எனப் பதிலளித்தாள். அரசன் விசுவாமித்திரரிடஞ் சென்று முனிவரே! ஒரு பெண்ணை வருத்தும்படியாக யாகஞ் செய்வதை நான் விரும்பாது தடை செய்கிறேன் என்று கூறி முனிவரை யாகத்திலிருந்து வெளியேற்றினான். இதனால் கடுஞ்சினங்கொண்ட விசுவாமித்திரர் தமது தவ வலிமையினால் ஓர் அசுரனை வரவழைத்து அவனைப் பன்றியாக உருமாற்றி அரிச்சந்திரனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்க ஏவினார்.

அந்த அரக்கப் பன்றியானது பெரிய தோற்றமும் பயங்கர ரூபமும் கொண்ட மூர்க்கமான பார்வையுடன் அரிச்சந்திரனின் இறையருட்செல்வர்கள்

நந்தவனத்திலுள்ள பூமரங்கள், கொடி, செடிகள், இதர மரங்கள் யாவற்றையும் கோர்ப்பற்களால் தோண்டி அடியோடு சாய்த்து வீழ்த்தி நாசஞ்செய்தது. இதுகண்ட அரச பணியாட்கள் அப்பன்றியைத் துரத்த முற்பட்டனர். பன்றியோ அவர்களின் மீது சீறிக்கொண்டு துரத்தியது. அஞ்சிய பணியாட்கள் இச்செயலை அரசனிடஞ் சென்று முறையிட்டனர். அரசன் வெகுசினங்கொண்டு குதிரை மதேறி வில்லம்பு ஏந்திய வண்ணம் பன்றியைக் கொல்லப் புறப்பட்டான். பன்றியானது தனது மாயசக்தியால் காட்டில் வெகுதூரஞ் சென்றது. அதைத் துரத்திக்கொண்டு அதிக தூரம் சென்று திக்குத்தெரியாத நடுக் காடு வரை சென்றான். பன்றி மறைந்துவிட்டது. பன்றியை வெகு தூரம் துரத்திவந்த அரசனுக்கு கடுந் தாகமும், உடற்சோர்வும் ஏற்பட்டது. சிறிது தூரம் நடந்ததும் கண்ணில் தென்பட்ட ஆற்றில் குதிரைக்குத் தண்ணீர் காட்டித் தானும் நீர் பருகித் தாகம் தீர்த்தான். பின் தான் நிற்கும் இடம் திக்குத்தெரியாத காடாக இருந்ததால் தன் அரண்மனைக்குப் போகும் பாதை தெரியாமல் நின்று தயங்கினான்.

அதே சமயம் முதிய அந்தணர் வடிவில் வந்த விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரன் முன் தோன்றி நடுக்காட்டில் தனியே நிற்கும் காரணத்தைக் கேட்டார். அப்போது அரசன் வேதியரை வணங்கித் தான் அயோத்தி நாட்டு மன்னன் அரிச்சந்திரன் என்றும், தனக்கு இடையூறு செய்ய வந்த பன்றியைத் துரத்திக்கொண்டு வந்ததால் அவ்விடத்திலிருந்து தனது அரண்மனைக்குச் செல்லப் பாதை தெரியாது நிற்பதாகவும் சொன்னான். அந்தணரே நான் எனது நகரத்துக்குச் செல்லும் பாதையைக் காண்பித்தால் உமக்கு யாகஞ் செய்ய வேண்டிய பொன்னையும் பொருட்களையும் தானமாகத் தருவேன் என்றான்.

அதுகேட்டதும் அந்தணர் அரசே முதலில் இந்த நதியில் நீராடிவிட்டு பிதிர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தபின் உன்னை உனது அரண்மனையிற் சேர்த்துவிடுவேன் என்று இதமாகப் பேசினார். அரிச்சந்திரன் வேதியரின் விருப்பப்படி நதியில் நீராடி வந்து பிதிர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தான். பின்னர் அந்தணரின் பேச்சில் மயங்கிய அரசன் அவரை நோக்கி அந்தணரே! எனது சேனைகள் இராச்சியம் யாவற்றையும் வேண்டுமானாலும் தருவேன் என்றான்.

இதுகேட்ட அந்தணர் மேலும் வஞ்சகமான சிந்தனையுடன் அரசே உமது குலகுருவான வசிட்டர் உம்மையொரு சிறந்த கொடையாளி என்றும் புகழ்ந்திருக்கிறார் என அறிந்தேன். எனது மகனுக்குத் திருமணம் செய்யும் காலம் வந்ததால் அவனுக்கு ஏதும் கொடும் என்றார். பின்பு விசுவாமித்திரர் தமது தவவலிமையால் கந்தர்வ மாயையாக இருவரை அழைத்து மகனாகவும், பத்து வயதான பெண்ணாகவும் தோற்றுவித்தார். அவர்களைத் தன் மகனாகவும், அவன் மணக்கப்போகும் பெண்ணாகவும் கூறி இவர்களின் திருமணத்துக்கான பொன் பொருளை இப்போது முதலில் கொடுத்தால் போதும் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் இவர்களின் திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்தபின் தெரிவித்தால் வேண்டிய யாவும் தருவதாகச் சத்தியஞ்செய்து கொடுத்தான்.

இந்த நிலையில் அரிச்சந்திரனை அவனது அரண்மனைக்கு வேதியர் அழைத்துச் சென்றார். பின்பொருநாள் முனிவர் மணமக்களை மணமேடையில் இருத்திவிட்டு அரிச்சந்திரனிடம் வந்து மண மக்களுக்குப் பரிசு வழங்குமாறு வேதியர் வடிவில் தோன்றி அழைத்தார். அவன் அந்தணனுடன் மணமேடைக்குச் சென்று அவர்களுக்கு விரும்பியதைக் கேட்குமாறு வேண்டினான். அது கேட்டதும் அந்தணர் அரசனை நோக்கி அரசே மணமக்களுக்குப் பரிசாக உமது சதுரங்க சேனைகளுடன் முழு இராச்சியத்தையும் கூடிய யாவற்றையும் வழங்குமாறு கேட்டார். விசுவாமித்திரரின் மாய வலையில் சிக்கிய அரிச்சந்திரன் எதுவித தயக்கமுமின்றி யாவற்றையும் தந்தேன் என்றான். உடனே அந்தணர் அந்தத் தானத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொண்டதாகவும், இத்தானத்துக்கேற்ற தட்சணை கொடுத்தால்தான் கொடுத்த தானம் பலனளிக்கும் எனவும் கூறித் தமக்குத் தட்சணை தருமாறு கேட்டார். அரசன் எதுவித சிந்தனையுமில்லாத மாயையில் மயங்கிய காரணத்தால் தட்சணை என்ன தரவேண்டும் என்றார். அந்தணர் இத்தானத்துக்கேற்ப தட்சணையாக இரண்டரை பாரம் பொன் தருமாறு கூறியதும் அதற்கும் ஏதும் சிந்திக்காது தர ஒப்புக்கொண்டான்.

அதன் பிறகே தான் தருவதாகக் கூறிய தானத்தின் பெறுபெறுகளையிட்டுச் சிந்தித்தான். பின்னர் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றும் பலமாகச் சிந்தித்துத் தனது மதியீனத்தை எண்ணி

ஏங்கினான். சதுரங்கச் சேனைகளையும் முழு இராச்சியத்துடன் யாவற்றையும் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்ட பின் இரண்டரைப் பாரம் பொன் எப்படிக் கொடுப்பது? என்று தனது விதிப்பயனையும் மதியீனத்தையும் எண்ணிச் சிந்தித்துப் புலம்பினான்.

மறுநாட்காலையில் விசுவாமித்திரர் அங்குவந்து என் றரசை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு. தட்சணையான இரண்டரைப் பாரம் பொன்னையும் உடனடியாகத் தந்து சத்தியவான் என்ற உன் வாக்கைக் காப்பாற்றிக்கொள் என்றார். அப்போது அரிச்சந்திரன் இராச்சியத்தையும் கூடிய யாவற்றையும் இப்பொழுதே ஏற்றுக் கொள்ளவும், தட்சணை தருவதற்கு எப்போ வழிகிடைக்குமோ உடனே தந்துவிடுவேன் என்றான். தன் மனைவியையும் மகனையும் நோக்கி முனிவரின் மகனின் திருமணப் பரிசாக யாவற்றையும் தானஞ்செய்து விட்டேன். நாங்கள் மூவரும் இந்த நாட்டை விட்டுக் காடேகிக் குடியிருப்போம் என்று கூறிக் கவலையுடன் மூவரும் வெளியேறினர். பதிவிரதையான சந்திரமதியும் மகன் லோகிதாசனும் தமது விதியை எண்ணி அரிச்சந்திரனைப் பின்தொடர்ந்தனர். அயோத்தி மக்கள் ஓவென்று அலறித்துடித்தனர். இதே நேரம் விசுவாமித்திரர் தனது தட்சணையைத் தந்துவிட்டுச் செல்லுமாறு தடுத்தார். அல்லது தர முடியாது என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னால் உனது நாட்டையும் யாவற்றையும் உன்னிடமே திரும்பத் தந்துவிடுவேன் என ஆவேசத்துடன் கூறினார்.

அப்போது அரிச்சந்திரன் தான் கூறியபடி கடனைத் தருவதாகவும் தனது சொன்ன வாக்கைக் காப்பாற்றுவேன் என்றும் கூறினான். அரிச்சந்திரனும் மனைவியும் மகனும் நாட்டைவிட்டு நடந்து செல்லும்போது உடல் உள்ளம் நன்கு பாதிக்கவும், பசி, தாகம் வாட்டவும் செவ்வதறியாது நடைப்பிணமாகச் சென்றனர். விசுவாமித்திரர் அடிக்கடி சென்று தன் கடன் பணத்துக்காக அரசனை அவமதித்து அவதூறாகப் பேசிப் பலவாறு துன்புறுத்தினார். இதனால் வெறுப்புற்ற அரசன் ஒரு மாதகால அவகாசம் கேட்டு மனைவி மகனுடன் காசிமாநகரைச் சென்றடைந்தான். கணவரின் பரிதாப நிலையையும் சத்திய வாக்கின் பெருமையையும் விசுவாமித்திரரின் நச்சரிப்பையும் உணர்ந்த சந்திரமதி தன்னை அடிமையாக விற்று அப்பணத்தால் கடனை அடைக்குமாறு அரிச்சந்திரனை வேண்டினான். அவளின் இறையருட்செல்வர்கள்

உள்ளார்ந்த நோக்கத்தைக் கண்டு பரிதவித்த அரிச்சந்திரன் பல நீதிவார்த்தைகளைப் பேசி அறிவுரை கூறி அவளின் கோரிக்கையை மறுத்தான்.

இச்சமயத்தில் எதிர்வீட்டிலிருந்து மூன்று வேதியர்கள் வந்ததைக் கண்ட சந்திரமதி நான்கு குலத்தவர்களில் பிரமாணர் பிதா போன்றவர்கள் அவர்களிடம் பணம் கேட்குமாறு கூறினாள். அப்போது அவன் பிராமணர் தானம் வாங்குபவர்கள் அரசர்குலம் அவர்களுக்குத் தானம் கொடுப்பவர்கள். எனவே அவர்களிடம் நாம் எதையும் கோரலாகாது. அதுகேட்ட சந்திரமதியும் தமது நிலைக் கேற்பவும் முனிவரின் சினத்துக்கும் ஏற்றவாறு பல நீதிவாக்குகளையும் கூறித் தன்னை அடிமையாக விற்றுக் கடனைச் செலுத்துமாறு பணிந்தாள். யாவற்றையும் எதிர்நோக்கிய அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியை விற்கச் சம்மதித்தான். வீதியில் நின்று தன் மனைவி சந்திரமதியை அடிமையாக விற்பதற்கு யாவரையும் கூவியழைத்தான்.

அப்போது வயோதிப வேதியர் வடிவில் வந்த விசுவாமித்திரர் ஒரு கோடி பொன் கொடுத்து சந்திரமதியை அடிமையாக வாங்கி இழுத்துச் சென்றார். அவளின் மகன் தாயின் முந்தானையைப் பிடித்த வண்ணம் அழுதான். மகனையும் தாயுடன் விற்கச் சம்மதித்த அரசன் மகனையும் விற்றுப் பத்துக்கோடி பொன் பெற்றான். இதே சமயம் வேதியர் சந்திரமதியையும் லோகிதாசனையும் அடிமையாக விலைகொடுத்து வாங்கியதனால் இருவரையும் ஒரு கயிற்றினால் கட்டி இழுத்துச் சென்றார். வீடு சென்றதும் இருவரையும் அடித்துப் பலவாறு துன்புறுத்தி அடிமை வேலை செய்வித்தார். கிடைத்த பதினொரு கோடி பணத்தையும் கடன் வசூலிக்க வந்த அந்தணரிடம் கொடுத்தபோது மிகுதியையும் தருமாறு வற்புறுத்தினார்.

மனைவியையும் மகனையும் அடிமையாக விற்றதால் அவர்களை விட்டுப் பிரிந்த நிலையிலிருந்த அரிச்சந்திரனை மிகுதிப் பணத்தையும் பொழுது விடியுமுன் தருமாறு கூறும் வேதியரின் நச்சரிப்பால் தலைகுனிந்து தன்னையும் அடிமையாக விற்க முற்பட்டான். தன்னை அடிமையாக வாங்குமாறு யாவரையும் கூவி அழைத்தான். அப்போது ஒரு சண்டாளன் வாங்க முன்வந்தான். இச்சண்டாளனின் தோற்றம் அதமனாக இருப்பதால் ஒரு உத்தமனை இறையருட்செல்வர்கள்

அதமன் சேரமுடியாதென்ற நீதிவாக்கின்படி அரிச்சந்திரன் மறுத்தான். எமதர்மனே சண்டாளனாக வந்ததால் பலவாறாக முயற்சித்தும் அரிச்சந்திரனை எப்படியாவது அடிமையாகச் செயற்படுத்த விரும்பிய விசுவாமித்திரர் தான் அடிமையாக ஏற்றார். அடிமையான அரிச்சந்திரனைத் தன் கட்டளையின்படி சண்டாளனின் கடமைகளைப் பார்க்க ஒப்படைத்தார். அவனுக்குரிய பத்துக்கோடி பொன்னுக்குப் பதிலாக இரத்தினங்களும் பொன்னும் புலையனால் விசுவாமித்திரருக்கு கைமாறப்பட்டது. அப்போது “அரிச்சந்திரா! நீ கடனிலிருந்து விடுபட்டாய். விசுவாமித்திரருக்குத் தருவதாகச் சொல்லிய தட்சணை கொடுத்துவிட்டாய்” என விண்ணிலிருந்து அசரீரி கேட்டது. தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். அரிச்சந்திரன் மீண்டும் விசுவாமித்திரரை வணங்கி விடைபெற்றான்.

அப்போது அங்கு வந்த சுடலைப் புலையன் தன் கையிலிருந்த பெரிய தடியால் அடித்து நீ என் அடிமை. களவாக ஓடிவிடக் கூடாது. ஓடினால் உன் வாக்குத் தவறிவிடும் என்று கூறிக் கை, கால்களில் விலங்கு பூட்டி அழைத்துச் சென்று சிறையில் அடைத்து விட்டான். நான்கு நாட்களுக்குப் பருக நீரும், உண்ண உணவும் வழங்காததால் தாகம், பட்டினியால் அரிச்சந்திரன் அவதியுற்றுத் தன் நாடு நகரையிழந்து மனைவியையும் ஒரே மகனையும் அடிமையாக விற்றுப் பிரிந்தும் தானும் அடிமையாக ஊண் உறக்கமின்றி சிறையில் வாடும் தன் தலைவிதியை எண்ணி மிக வருந்தினான்.

ஐந்தாம் நாள் அரிச்சந்திரன் முன்தோன்றிய புலையன் அடிமையின் விலங்குகளை அகற்றி மூர்க்கத்தனமாக எச்சரித்து சுடலைக் காவலுக்குப் போகுமாறு பணித்தான். சுடலை காவிரி நதியின் தென்பகுதியில் பரந்தளவு இடப்பரப்பை உடையது. அங்கு அநேக பிணங்கள் எரிந்துகொண்டிருக்கும். பிணங்களின் துணியை அவிழ்த்து எடுக்கவேண்டும். பெரிய தடியைக் கையில் ஏந்தியவாறு எல்லாப் பக்கமும் ஓடியோடி உரத்த சத்தமிட்டுக் காவல் புரிய வேண்டும். பிணம் எரிக்க வருபவர்களிடம் புலையனுக்குச் சேர வேண்டிய சுடலைப் பணத்தை அறவிட்டுப் பதிவுசெய்ய வேண்டும். இரவும் பகலும் ஓயாது காவல்புரிய வேண்டும். பிணத்துக்குப் போடும் வாய்க்கரிசியை உணவுக்குப் பயன்படுத்தலாம் என்ற நிபந்தனை இறையருட்செல்வர்கள்

களைத் தவறாது செயற்படுத்தும்படி பணித்துச் சுடலைக்கு ஓடிப் போகும்படி கூறியதால் அரிச்சந்திரன் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று சுடலையில் பணியை ஆரம்பித்தான். சுடலையின் அவலநிலை கண்டு சற்றுத் திகைத்தபோதும் தம் கருமமே கண்ணாக நின்று பணியாற்றினான். நாளடைவில் அவனது கடமையும் அதனால் ஏற்பட்ட மாற்றமும் உடலமைப்பு, ஆடை அழுக்கேறிய நிலையாவும் அரிச்சந்திரனை ஓர் புலையனாகவே காணமுடிந்தது. இதையிட்டு அரிச்சந்திரன் விசனமுற்றான்.

சந்திரமதியும் லோகிதாசனும் பெருந்துயரில் அல்லறப்பட்டு வேதியரின் ஓயாத கடினவேலைகளைச் செய்தும் ஊண் உறக்கமின்றி அடிமை வாழ்வை எண்ணி வருந்தினர். ஒருநாள் வேதியரின் பணிப்பின் பேரில் லோகிதாசன் காட்டுக்குச் சென்று தர்ப்பைப்புல்லும் ஓமத்துக்கான சுள்ளி விறகும் சேகரித்து வரச் சென்றான். அவனுடன் அயலிலுள்ள வேறு சிறுவர்களும் காட்டுக்குச் சென்றிருந்தனர். லோகிதாசன் வேண்டிய தர்ப்பைப் புல்லை அறுத்துக்கட்டி ஓர் புற்றுமேட்டில் வைத்துவிட்டு ஓமச்சுள்ளி பொறுக்கிக் கொண்டு தர்ப்பைப் புல்லைத் தூக்கினான். விசுவாமித்திரரின் ஏவலினால் ஒரு கருநாகபாம்பு வந்து அவனைத் தீண்டியது. விடம் தலைக்கேறவும் அவன் மயங்கி வீழ்ந்து இறந்துவிட்டான்.

அவன் இறந்ததைக் கண்ட சிறுவர்கள் வந்து சந்திரமதியிடம் தெரிவித்தனர். அவள் தன் மகனின் இறப்பினால் பெரிதும் வருந்தித் துடித்து விழுந்து புரண்டு கதறினாள். இதைக்கண்ட வேதியர் தனது வேலைகளைச் செய்யுமாறு பணித்தார். சந்திரமதி இறந்த தன் பிள்ளையைப் பார்த்து வர வேதியரிடம் அனுமதி கோரினாள். தனது அவசிய வேலைகளையே செய்யுமாறு கூறியதால் வேலைகளை நடுநிசி வரை மிகச் சுறுசுறுப்புடன் செய்து முடித்தாள். பின் வேதியரின் பணிவிடைகள் செய்ததும் சற்று மனமிரங்கிக் காட்டுக்குச் சென்று சகல கிரியைகளையும் முடித்துவிட்டு விடியுமுன் வீட்டுக்கு வருமாறு உத்தரவிட்டார்.

தன்னந்தனியே காடுசென்ற சந்திரமதி மகனை எண்ணிப் புலம்பியவாறு எல்லா இடமும் தேடி இறுதியில் புற்றுமேட்டின் அண்மையில் தன் இறந்த மகனைக் கண்டு கதறியமுது புரண்டு மயக்கத்துடன் காட்சியளித்தாள். அவ்வழியே வந்த நகர்க்காவலர்கள் இவள் அப்பிள்ளையைக் கொன்றுவிட்டுப் பாசாங்குசெய்கிறாள் என்று

சந்தேகித்து சுடலைப் புலையனான வீரவாகுவிடம் சந்திரமதியையும் பிணத்தையும் ஒப்படைத்தனர். புலையனோ இவள் களவாகப் பிள்ளை கொல்பவள்தான் என்று கூறித் தன் அடிமையான அரிச்சந்திரனிடம் ஒப்படைத்து அவளைச் சிரச்சேதஞ் செய்யுமாறு கூறித் தன் கூரிய கொலை வாளைக் கொடுத்தான்.

அரிச்சந்திரன் பெண்ணைக் கொல்வது பாவம் என்று அறிந்து பெண்களைக் கொல்வதில்லை என்னும் விரதம் இருப்பதாகக் கூறி மறுத்தான். இதுதவிர வேறெந்த வேலையையும் செய்யலாமெனவும் கூறினான். ஓர் அடிமை தனக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றா விட்டால் அது பாவமாகும். எனவே நீ கட்டாயம் இவளைக் கொன்று விடு என்று அதட்டினார். புலையனின் கொடுஞ்சொல் தாங்காத அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியை நோக்கிப் பெண்ணே! பெண்களைக் கொல்வதில்லை என்ற என் விரதத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! தலையை நன்கு குனிந்துகொள்! நான் வெட்டுகிறேன் என்று கொலை வாளை ஓங்கி உயர்த்தினான்.

அப்போது சந்திரமதி கொலைப்புலையனே! எனக்குச் சாவதில் ஆட்சேபனை இல்லை. பெண்களைக் கொன்றால் வரும் “ஸ்திரிஹத்தி” தோசம் வருமென்று நீ கருதுவது உண்மையானால் நானும் எனது இறந்த பிள்ளையைத் தகனஞ் செய்யாது இறப்பதும் ஒரு தோசம் என்பதை நீ உணரவில்லையா. எனவே அப்பிள்ளையின் உடலை எரித்துவிட்டு வரும்வரை சிறிதுநேர அவகாசம் கொடு என்று நாட்டுமாறக் கூறினான். அவள் கூற்றுக்கிணங்க அவனும் உடன்பட்டான். அவள் தன் மகன் மீது புரண்டு விழுந்து மகனே லோகிதாசா என்னைத் தவிக்கவிட்டாயே என்ற கதறியழுதாள். அரிச்சந்திரனும் தன் கடமையாகப் பிணத்தின் ஆடையைக் களைந்தான். அப்போது தன்மகன் லோகிதாசன் இறந்தானென்றும் சந்திரமதியே கொல்லப்படவிருப்பதாகவும் உணர்ந்தான். அதிர்ச்சியால் மயங்கி விழுந்தான். தன் கணவனே புலையனாக நிற்பதை அறிந்த சந்திரமதியும் மயங்கி விழுந்தாள். இருவரும் மயக்கம் தீர்ந்து எழுந்து பலவாறு புலம்பினார்.

கணவன் தனது அரசவாழ்வை இழந்து இங்கு புலையனாக அடிமைவாழ்வு வாழ நோர்ந்ததையும் கடவுள் ஏன் இந்த இழிவு இறையருட்செல்வர்கள்

நிலையைத் தந்தார் என்றும் எண்ணிப் பல நீதி வார்த்தைகளைக் கூறினாள். இருவரும் மகனின் பூதவுடலுக்குத் தீமூட்டி அத்தீயில் தாமும் சங்கமமாகவும் தீர்மானித்தனர். வேண்டிய விறகுகளை அடுக்கி அதன்மேல் மகனின் உடலை வைத்துவிட்டு இருவரும் “சதாஷி” தேவியின் திருவுருவத்தைத் தியானித்து இருகைகளையும் கூப்பிய வண்ணம் தேவியின் பல உருவங்களையும் நெஞ்சில் பதித்து வணங்கினர். அப்போது இந்திரன், எமதர்மன் ஆகியோருடன் பிரம்மா, வாயுதேவன், திக்குப்பாலகர்கள், நாகராசாக்கள், ஏகாந்தருத்திரர் விசுவாமித்திரர் மற்றும் தேவர்கள் யாவரும் அவர்கள் முன் தோன்றினர். “மாமன் னரே எமது வார்த்தைகளையும் அவதானிப்பாயாக; நாம் அனைவரும் உங்களைக் கண்டு வாழ்த்துக் கூறவே வந்தோம். விசுவாமித்திரரோ எவரையும் மிஞ்சிய மதிப்பும் பரிவும் கொண்டுள்ளார் என்று கூறினர்.

அப்போது எமதர்மராஜன் உன்னைப் பரீட்சிக்கவே அடிமையாக வாங்கினேன் என்றும், உனது நற்குணங்களையும், நற்பண்பையும் கண்டு மகிழ்ந்தேன் என்றும் கூறினார். இந்திரன் லோகிதாசன் உடல்மீது அமிர்தத்தைச் சொரிந்தான். அவன் உயிர் பெற்றெழுந்தான். இந்திரன் மேலும் தெரிவிக்கையில் உன்புகழ் எங்கும் பரவியது. நீங்கள் மூவரும் இந்திரலோகத்துக்கு எம்முடன் வந்து தேவலோகத்தை பெருமையடையச் செய்யுங்கள் என்று கூறி அரிச்சந்திரனுக்குக் கற்பகமாலை அணிவித்தான். மூவரையும் உடன் வருமாறு அழைத்த போது அரிச்சந்திரன் தான்பட்ட கடனுக்காக எசமானனின் உத்தரவின்றி வரமுடியாதெனக் கூறினான். எமதர்மன் தானே சண்டாளனாக வந்ததாகக் கூறிச் சிரித்தார்.

பின்னர் மனைவி, மகனுடன் அயோத்தி சென்று அங்குள்ள பொறுப்புக்கள் உள்ளோரை அயோத்தியில் தங்கி வாழச் சொன்னான். தன் மகனுக்கு முடிசூட்டி அரசனாக்கினான். பொறுப்புக்களும் பற்றும் நீங்கியவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு மனைவி சந்திரமதியுடன் விண்ணகம் புகுந்து இன்புற்றான்.

“சத்தியவாக்கு தலை நிமிர்ந்தது”

ஆதிசங்கரர்

மலையாள தேசமான கேரள மாநிலத்து “காலடி” என்னும் கிராமத்தில் வேதியர் குலத்தவரான சிவகுரு - ஆர்யாம்பாள் தம்பதியர் இற்றைக்கு 2100 வருடங்களுக்கு முன் சிறப்புடன் வாழ்ந்தனர்.

சிவபக்தர்களான இவர்கள் தமது அயலிலுள்ள திருப்பேரூரில் (திருச்சூர்) குடிகொண்டுள்ள பரமனிடம் தமக்கொரு மழலைச்செல்வம் இல்லையென மனம் மிகவருந்தித் தமது குறையை நீக்குமாறு வேண்டினர். தம் அடியார்களின் வேண்டுகலை ஏற்ற இறைவன் அவர்களின் கனவில் தோன்றி பதினாறு வயதினை ஆயுளாகக் கொண்டு தாமே மகனாகப் பிறக்கப்போவதாகத் தெரிவித்தார். இறைவனின் திருவுளப்படி பல சிறப்புக்களுடன் தெய்வாம்சம் பொருந்திய ஆண்மகவொன்றை ஆர்யாம்பாள் பெற்றெடுத்தாள். இதனால் மகிழ்ந்த பெற்றோர் தம்மகன் ஆனந்தத்தைத் தருபவன் என்ற பொருள்பட அவனுக்குச் “சங்கரன்” எனப் பெயரிட்டனர்.

இப்பிள்ளையின் ஆட்ட அசைவுகள் யாவும் இறைவனின் செயலாகவே தந்தைக்குத் தோன்றியது. இதனால் பெற்றோர் இருவரும் தம்மகனைக் கண்ணாங்கருத்துமாக அன்புடன் வளர்த்தனர். மூன்றாம் வயதில் சங்கரன் கல்வியில் இணைக்கப்பட்டான். நூல்களை மிகவிருப்புடன் கற்கலானான். நான்காம் வயதில் சங்கரன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவ்வீதியால் உலாவந்த தேரினை மகனுக்குக் காண்பிக்க எண்ணிய தந்தை தன் மகனை எடுத்துத் தோள்மீதிருத்திச் சுவாமி வருகிறது பார் என்றார்.

அப்போது இறைவனின் அம்சமாகவே பிறந்த சங்கரன் தந்தைக்குத் திருவிளையாடலைக் காண்பிக்க எண்ணினான். தேர் இவர்களுக்கு அண்மையில் வந்தது. சிவகுரு தேரில் இருக்கும் இறைவனை உற்றுநோக்கியதும் திடுக்கிட்டார். சர்வேசன் இருந்த தேர்ப்பீடத்தில் தன் மகன் சங்கரன் இருப்பதைக் கண்டார். கண்டதும் தனது தோளை நோக்கினார். சங்கரன் இருந்த இடத்தில் சதாசிவன் இருந்தார். திருவிளையாடல் ஒருசில நொடிப் பொழுதில் மாறியது.

இதனால் வியப்புற்ற சிவகுரு இறைவனின் திருவிளையாடலை ஆழ்ந்து அறிய நேர்ந்தது. சிவதரிசனம் கண்ட சிவபக்தன் சிவகுரு சிறிது காலத்தில் சிவகதியடைந்தார்.

தந்தையின் பூதவுடலுக்குத் தீக்கடன் செய்ய வேண்டிய மகனான சங்கரன் தமது நான்காம் வயதிலேயே மயானத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். மயானத்தில் தந்தையின் சிதைக்குத் தனயன் தீயிடவில்லை. அதற்குப் பதிலாகச் சங்கரன் சிதையின் மீது ஒரு தாப்பையைக் கிள்ளிப்போட்டான். உடனே தீப்பற்றி எரிந்தது. அங்கிருந்த யாவரும் அதிசயித்தனர். அதேநேரம் சிவகுருவின் குறுகிய கால வாழ்வை எண்ணி அனைவரும் வருந்தினர். ஆர்யாம்பாள் தனது கவலையிலிருந்து சற்று விலகச் சங்கரனும் ஐந்து வயதை அடைந்தான். தன் மகனை உரிய காலத்தில் வளர்த்தெடுக்கத் தானே தாயாகவும் தந்தையாகவும் செயற்பட்டாள்.

தமது குல ஆசாரப்படி ஐந்தாம் வயதில் சங்கரனுக்குப் பிரம்ம உபதேசம் நடைபெற்றது. பின்னர் பிரமச்சரிய ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வேதநெறி கற்பதற்காகத் தன் மகனை ஆர்யாம்பாள் குருகுலவாசத்துக்கு அன்புடன் அனுப்பிவைத்தாள். வளரும் பயிரான சங்கரன் நூறு வருடங்களில் படிக்கமுடியாத உயர் வேதநெறிகளை இருவருட்காலத்தில் கற்றுத்தேறி நற்பெயர் பெற்றான்.

குருகுலவாச நியதிப்படி பிரம்மச்சரிய ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்த மாணவனான சங்கரன் ஒருநாள் பிச்சை எடுப்பதற்காக ஒரு வீட்டுவாசலில் நின்று தனது பிஞ்சுக்குரலில் பிச்சை இடுமாறு கூறினான். சங்கரனின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்த ஓர் வறிய வயோதிப மாது (வறுமை காரணமாகத் தானே பிச்சை எடுக்கும் நிலையில் இருந்தவர்) சங்கரனின் பிஞ்சுக்குரலையும் அவனையும் கண்டதும் திடுக்கிட்டாள். ஞானப்பழமான துறவிவேடம், பச்சிளம் பாலகன் பிச்சை கேட்கிறானே என எண்ணி இப்பிள்ளைக்கு ஏதாவது கொடுக்க வேண்டும். கொடுப்பதற்கும் ஏதும் இல்லையென நா எழவில்லை. வீட்டினுள்ளே சென்றவள் தன் நெஞ்சு உறுத்தியதால் தேடியெடுத்த ஒரு நெல்லிக்கனியை அன்புடன் கொண்டுவந்து இன்முகம் காட்டிச் சங்கரரின் பிச்சாபாத்திரத்தில் இட்டாள். நெல்லிக்கனி மகாலட்சுமியின் அம்சம். அது இருக்குமிடத்தில் மூதேவி

அனுசூயகமாட்டாள். அந்த நெல்லிக்கனியை முதாட்டி தன்மீது பரிதாபப்பட்டே பிச்சையாக இட்டாள் என உணர்ந்த சங்கரன் அந்த முதாட்டியின் வீட்டில் தங்க நெல்லிக்கனி மழை பொழியுமாறு மகாலட்சுமியை வேண்டினான். எதிர்காலத்தில் எண்ணற்ற பாடல்களைப் பாடவிருக்கும் சங்கரன் தனக்காக அன்றி ஓர் முதிய ஏழைப் பெண்ணிற்காகத் தன் திருவாயால் முதல் பாடலைத் தன் மீது பாடினான் என்ற பெருமகிழ்வில் பொன்மாரி பொழிந்தாள். முதாட்டியும் வறுமை நீங்கி மகிழ்ந்தாள். மகாலட்சுமி மீது சங்கரன் பாடிய முதல் பாடலான “கனகதாரா ஸ்தோத்திரம்” மிகவும் சிறப்பானது.

சங்கரன் இப்போது எட்டு வயதை அடைந்தான். தான் கற்க வேண்டிய குருகுலக்கல்வி, சந்நியாசத்துக்கான பயிற்சிகள் யாவற்றையும் இனிது நிறைவுசெய்து வீடு திரும்பினான். சங்கரரின் தாயார் இதுவரை தம் வீட்டிலிருந்து சிறிது தொலைவிலுள்ள பூர்ணா நதியில் சென்று நீராடி வந்தாள். தற்போது உடல் தளர்வுற்றதால் தொலைவில் சென்று நீராட மிகவும் வருத்தமுற்றாள். இதையறிந்த சங்கரன் அந்த நதிதேவதையைப் பிரார்த்தனை செய்யவும் பராசக்தியின் ஆணையின் பேரில் நதியானது தனது போக்கை மாற்றி இவர்களின் வீட்டின் அண்மையாகப் பாய்ந்தோடியது. இதனால் சங்கரனின் தாயார் சிரமமின்றி நீராடி வந்தாள்.

சங்கரன் சிறுவயதிலிருந்தே துறவறம் புகுதலையே தனது இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தான். தாயார் தனது தனிமை காரணமாக மகனின் உதவியை நாடியதால் மகன் துறவறம் பூணச் சம்மதம் தரவில்லை. தாயிடமிருந்து தமது துறவுக்கு அனுமதி கோரவும் தாயார் மறுப்பில்லாமல் அனுமதி தரவும் திருவருள் கிட்டியது. ஒரு நாள் தாயார் குளிப்பதற்காக நதிக்கரை செல்லச் சங்கரனும் உடன் சென்றான். சங்கரன் நதியில் நீராடும்போது ஒரு முதலை அவனின் ஒரு காலைக் கௌவிப் பற்றிக்கொண்டது. சங்கரன் கூச்சலிடவும் தாயார் பதைபதைத்தாள். சங்கரன் முதலையுடன் போராடியவாறே அம்மா நான் பிழைக்க வேண்டுமானால் நீங்கள் நான் துறவறஞ் செல்லச் சம்மதம் தந்தால் நான் துறவியாக இறைமார்க்கம் தேடிவிடுபடுவேன். அன்றேல் இந்த முதலைக்கு இரையாவேன். உங்கள் உணர்வுபூர்வமான சம்மதத்தில் என் உயிர் இறையருட்செல்வர்கள்

தங்கியுள்ளது என்றதும், ஆர்யாம்பாள் மகன் துறவறஞ்செல்லச் சம்மதம் தந்தாள். உடனே சங்கரன் துறவி என்ற நிலையில் உரிய மந்திரங்களைச் சொன்னார். முதலை அவரது காலை விட்டு மறைந்தோடியது. (இந்த முதலையானது பிரம்மாவின் சாபத்தால் நீரில் வந்து பல கொடுமைகள் புரிந்து நற்காலப் பயனாகச் சங்கரனால் சாபவிமோசனம் பெற்று இயல்பான காந்தர்வனாக மாறியது. காந்தர்வன் சங்கரனை வாழ்த்தி வணங்கி மறைந்தான்.)

துறவியான சங்கரர் வீடு திரும்பவில்லை. தாயாரை நோக்கி “அம்மா! உங்கள் இறுதிக்காலத்தில் வந்து சேர்ந்து தங்கி இறுதிக் கிரியைகளையும் நிறைவேற்றுவேன்” என்று வாக்களித்தார். யோககுருவின் வடிவமாக இருந்தபோதும் மண்ணுலக நியதிப்படி காவியுடுத்துத் தக்கதோர் குருவைத் தேடினார். நாம்தை நதியோரத்தில் தவநெறியிலுள்ள “குருகோவிந்தபாதர்” என்பவரின் தரிசனம் சங்கரருக்குக் கிடைத்தது. குருவைக் கண்டதும் வணங்கி எழுந்த சங்கரர் தன்னை ஓர் சீடனாக ஏற்குமாறு வேண்டினார். சங்கரரின் உண்மை நிலையை உணர்ந்த ஞானகுரு அவருக்குச் சந்நியாச தீட்சை அளித்துச் சீடராகவும் ஏற்றுக்கொண்டார். ஞானகுரு தன் சீடருக்கு அத்வைத நெறிகளை அன்போடு உபதேசித்தார்.

குருவின் பூரண ஆசியுடன் அத்வைத தத்துவத்தை சிறப்பாகக் கற்றுத் தேறினார். சங்கரரின் கற்கைநெறி பூரணமாக நிறைவெய்தியது. திருப்தியடைந்த குரு சங்கரரைத் தன்னிடமிருந்து செல்ல அனுமதி கொடுத்தார். சங்கரர் நேராகக் காசிக்குச் சென்று அங்கு அத்வைத தத்துவத்தைப் பிரச்சாரஞ் செய்யுமாறு குரு ஆலோசனை வழங்கினார் குருவின் ஆணைப்படி சங்கரர் காசிக்கு வந்து புனிதமான கங்கைக் கரையில் ஆச்சிரமம் அமைத்து அங்கு தங்கினார். புடம்போட்ட தங்கமாக, புற, அகச் சுத்தமாக நன்கு பிரகாசித்த இளம் துறவியின் உயர்ந்த நிலைகண்ட பலர் இவரிடம் வந்து சீடராகச் சேர்ந்தனர்.

தமது நாளாந்த நியதிப்படி புனித கங்கையில் நீராடி ஒப்பற்ற பரம்பொருளான காசிவிசுவநாதரை வணங்குவதும், தம்மை நாடிய

மாணவர்களுக்கு அத்துவைத பாடங்களைப் போதிப்பதும் வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தார். இவரது சீடர்களில் சிறந்த விவேகியான “சனந்தனன்” என்பவர் கங்கை நதியின் ஒருபுறத்தே நின்றார். வேதபாடம் தொடங்கும் நேரம் வந்துவிட்டது. அதேநேரம் கங்கையும் வெள்ளம் பெருகி வந்தது. செய்வதறியாது நின்றபோது இக்கரையில் ஏனைய சீடர்களுடன் நின்ற குரு சனந்தனனைக் கங்கையைக் கடந்து வருமாறு சைகை காட்டினார். அவன் தனது குருபக்தியைத் துணையாகக் கொண்டு நதியைக் கடக்கலானான். சீடனிடமிருந்த குருபக்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்த கங்காதேவி சீடனுக்கு எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொருஅடிக்கும் ஒவ்வொரு தாமரை மலரை வெளிப்படுத்தி உதவினாள். மாணவனின் குருபக்தியும், மனவலிமையும், அன்னை கங்காதேவியின் அரவணைப்பும் உரிய நேரத்தில் குருவிடம் சேர்ப்பித்தது. அன்றுமுதல் சனந்தனன் ‘பத்மபாதர்’ என அழைக்கப்பட்டார். காசியிலிருந்த காலத்தில் சங்கரர் கீதை, உபநிஷத்துக்கள், பிரம்மசூத்திரம் ஆகியவற்றிற்கு விளக்கவுரை எழுதினார்.

ஒரு நாள் சங்கரர் தமது சீடர்களுடன் கங்கையில் நீராடியதும் காசிவிசுவநாதரைத் தரிசித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார். அவர்களின் எதிரில் வேதங்கள் நான்கையும் நாய்களாகவும் மாசடைந்த கோலமான ஒரு சண்டாளன் தென்பட்டான். இதைக் கண்ட சங்கரர் சண்டாளனை நோக்கி விலகித் தமக்கு வழிவிடுமாறு கோரினார். சண்டாளன் சிரித்துக்கொண்டே ஆத்மாவையா, அல்லது உடலையா விலகச்சொல்கிறீர்கள். ஆத்மா பரிசுத்தமானது மண்ணில் தோன்றிய எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்றுதான். கங்கைநீர் நிறைந்த குடத்தில் தோன்றும் சந்திரனின் பிம்பமும் மதுநிறைந்த குடத்தில் தோன்றும் சந்திரனின் பிம்பமும் ஒன்றுதான்; வேறுபாடில்லை. உடலானது உயிரினால் இயக்கப்படுவது. உயிர்துறந்தால் உடல் சடலமாகும். சடலம் அசையாது என்ற மெய்ப்பொருள்பட சண்டாளன் எடுத்துரைத்தான். உண்மையை அறிந்த சங்கரர் சண்டாளனின்

சங்கரர் தமது சீடர்களுடன் ஆந்திராவிலுள்ள ஸ்ரீசைலம் குன்றுகளை அடைந்தார். அப்பகுதியிலுள்ள மதவெறியர்கள் தங்கள் தெய்வத்துக்கு நரபலியிடச் சங்கரரைத் தியானத்திலிருந்தபோது அழைத்தனர். அவர்கள் ஒரு அரசன் அல்லது சந்நியாசியின் தலைதான் பலியாக இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். சங்கரர் நள்ளிரவு அவர்களின் திருப்திக்காக பைரவர் கோயிலுக்குச் செல்லச் சம்மதித்தார். சங்கரரின் சீடரான பத்மபாதர் நரசிம்மமூர்த்தியிடம் தமது குருவைக் காப்பாற்ற வேண்டவும், நரசிம்மர் தோன்றி மதவெறியர்களை அழித்தார். சங்கரர் நரசிம்மரின் மீது பக்தி மிகுதியால் பாடல் புனைந்தார். கன்னடத்தில் ஓர் அந்தணர் சிறுவன் ஏழு வயதாகியும் மனவளமின்றி ஊமையாக இருந்தான். சங்கரரின் பெருமையை அறிந்த அந்தணர் தன் மகனுடன் சங்கரரிடம் வந்து தம் மகனின் நிலையை உணர்த்தினார். அவர் அச்சிறுவனை வாய் பேசச்செய்து அவனைச் சீடராக்கி “உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி” என்ற பொருளில் “ஹஸ்தமாலகா” என நாமஞ்சூட்டித் தன்னுடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர் கர்நாடகா துக்கபத்திரை நதிக்கரையோரத்துச் சிருங்கேரி சென்றார். அங்கு ஒரு கல்வி நிலையம், ஒரு மடம் ஆகியவை அமைக்க எண்ணியதுடன் சாரதாதேவிக்கொரு ஆலயமும் எழுப்பினார். இங்கு மந்தபுத்தியும் குருபக்தியுமிக்க கிரி என்னும் சீடன் இணைந்துகொண்டான். ஒரு நாள் இச்சீடன் குருவின் ஆடைகளை அலம்பிக்கொண்டிருந்தவேளை குரு பாடம் கற்பிக்கத் தொடங்கி விட்டார். சீடன் குருவின் பணிவிடை செய்யும்போதே பாடத்தையும் நன்கு கிரகித்தான். தனது கடமை முடித்து வகுப்புக்கு வரும்போது குருவின் பாடத்தை “தோடகா” என்ற சீரில் எட்டுப் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு வந்தான். சீடனின் திறமையை உணர்ந்து அவருக்குத் “தோடகாச்சாரியார்” எனப் பெயர் சூட்டினார்.

சிருங்கேரியில் இருக்கும்போது தாயாருக்கு இறுதிக்காலம் வந்ததை உணர்ந்து பரத்பாதர் என்ற சீடருடன் தாயிடம் வந்தார்.

வந்ததும் தாயாரை அன்புடன் பேணி ஆறுதல் கூறினார். தயாரின் விருப்பத்தின் பேரில் மடிமீது தன் தாயாரின் தலையை வைத்து ஆன்மிகச் சிந்தனையுடன் மகாவிஷ்ணுவைப் பாடிச் சமயத் தத்துவங்களையும் எடுத்துரைத்தார். இதனால் தாயாருக்கு மகனின் அரவணைப்பும் இறைவன் தரிசனமும் கிடைக்க இறைவனடி சேர்ந்தார். சங்கரர் தாயாருக்குத் தான் முன் வாக்களித்தபடி ஈமக் கிரியைகளைச் செய்ய முற்பட்டார். ஆனால் சந்நியாசிகள் தீ சம்பந்தமான எக்காரியமும் செய்யக்கூடாதென ஊர்மக்கள் நெருப்புக் கொடுக்க மறுத்தனர். சங்கரர் தாயாரின் வீட்டு முன்றலில் காய்ந்த விறகு கட்டைகளை அடுக்கி அச்சிதையின் மீது தாயாரின் உடலை வைத்தார். தனது வலது கையிலிருந்து தீயை உண்டாக்கி அவரது கடமையை நிறைவு செய்தார்.

பின்னர் சங்கரர் நாடு முழுவதும் சென்று தரிசனஞ் செய்ய எண்ணிப் புறப்பட்டார். சிறப்பான இடங்கள் சென்று, திருக்கைலயங்கிரியில் பரமேஸ்வரனைத் துதித்தார். தன்னையே மறந்து துதிக்கும் போது இறைவன் சங்கரரின் கையில் ஐந்து சங்கரமூர்த்திகளான யோக, மோக்ஷ, முத்தி, வர, போக லிங்கங்களை வைத்தருளினார். இந்த லிங்கங்களைத் தரிசிக்கும் எவரும் இலகுவில் ஞானம் கிடைக்கப்பெறுவர் எனவும் இறைவன் செப்பினார். இறைவன் அருளிய லிங்கங்களில் யோகலிங்கத்தை ஆத்மபூசைக்காக வைத்துக் கொண்டார். ஏனைய நான்கு லிங்கங்களையும் சிதம்பரத்திலும், பத்திரிகாச்சிரமத்திலும், நேபாளத்திலுள்ள நீலகண்ட திருத்தலத்திலும், சிருங்கேரியிலும் ஸ்தாபித்தார். கைலாயஞ் சென்றபோதுதான் செளந்தர்யலகரி என்ற மகாமந்திர தோத்திரத்தை அங்கிருந்து எடுத்து வந்து உலகுக்கு அர்ப்பணித்தார்.

தமது யாத்திரையின் இறுதில் காஞ்சி திருத்தலத்தை அடைந்தார். அங்கு காமாட்சி ஆலயத்தில் ஸ்ரீகாமகோடி சக்ரப் பிரதிஷ்டை செய்தார். சங்கரர் தமது அத்வைத தத்துவத்தை நிலைத்து நிற்பதற்காக நான்கு திசைகளிலும் நான்கு மடங்களை நிறுவித் தமது சிறந்த நான்கு சீடர்களையும் பொறுப்பாகவும் நியமித்தார். தெற்கே சிருங்கேரியில் சாரதா பீடம் பொறுப்பாக

சுரேஸ்வாச்சாரியார், மேற்கே துவாரகையில் காளிகபீடம் பொறுப்பாக ஹஸ்தமாலகா, வடக்கே பத்ரியில் ஜயோதிர் பீடம் பொறுப்பாக தோடகாச்சாரியார், கிழக்கே ஜகன்னாத்தில் கமலாபீடம் பொறுப்பாக பத்மபாதர், காஞ்சியில் காமகோடிபீடத்தையும் நிறுவினார்.

தமது 32 வருட ஞானவாழ்வு நிறைவு வந்ததும் மனித வாழ்வை விட்டு இறைவனின் திருமேனியில் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் ஜக்கியமானார்.

சங்கரரால் நிறுவப்பட்ட அத்வைத தத்துவங்கள் இன்றும் அழியாத நிலையைத் தந்துள்ளது. மடங்களும் சிறப்பாக இயங்குவதுடன் அரியசேவைகளை ஆற்றி ஆன்மிக உலகை மிளிர்ச் செய்கின்றன. ஆதிசங்கரரால் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காஞ்சி காமகோடி பீடமடம் இன்று பல குருமாரைப் பிரகாசிக்க வைத்தது. ஆதிசங்கரரின் தூயஞான வைராக்கியத்தின் பெருமையால் காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் மடம் பல சேவைகளை மக்களுக்காக ஆற்றி வருகின்றது. இம்மடத்தில் 68 ஆவது குருவாக அமைந்த காஞ்சிப் பெரியார் என அழைக்கப்பட்ட தவத்திரு சந்திரகேந்திரபராமாச்சாரிய சரஸ்வதிசுவாமிகள் உலகில் எவரும் எண்ணிப்பார்க்க முடியாதபடி தமது பதின்மூன்றாவது வயதில் இம்மடத்தின் குருமுதல்வராகப் பட்டமேற்று கனகாபிசேகமும் செய்யப்பெற்று தமது சேவையால் 87 வருடங்கள் அருளாட்சி செய்து நூறு வயது கண்டபின் முத்தியடைந்தார். இவை யாவும் ஆதிசங்கர சுவாமிகளின் தூய சேவையின் அருளாட்சியேயாகும்.

நாரி பூசை

கோட்டயத்திலுள்ள சக்குலத்துக்காவு தூர்க்கை ஆலயத்தில் வருடந்தோறும் டிசம்பர் மாதத்தில் ஒரு நாள் கிட்டத்தட்ட 15000 பெண்களின் கால்களைத் தண்ணீர் விட்டு அலம்பி வழிபடும் “நாரிபூசை” நடைபெறுகிறது. இதனை அக்கோயிலின் நம்பூதியியே செய்கிறார் என்பதுதான் சிறப்பாகும். இந்தியாவின் எப்பகுதியிலும் இல்லாத ஒரு சேவையாகும்.

வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளார்

சோழவள நாட்டில் திருக்கோயிலாம் சிதம்பரத்தின் மேல் திசையிலுள்ள மருதூர் கிராமத்தில் சைவவேளாண் குலத்தவரான இராமையாபிள்ளை என்பவர் வாழ்ந்தார். இவர் ஏற்கனவே ஐந்து திருமணங்கள் செய்தும் ஒருவரும் தப்பவில்லை. ஒருவர் பின் ஒருவராக மடிந்தனர். ஆறாவது மனைவியார் சின்னம்மாள் சின்னக் காவணம் என்ற சிற்றூரைச் சேர்ந்தவர். பெரும்பேறு பெற்றவர். இவர்களுக்கு ஏற்கனவே இரு மகன்களும் இரு பெண்களும் பிறந்திருந்தனர்.

ஒரு சிவனடியார் இவர்களது வீட்டுக்கு வந்தபோது சின்னம்மாள் சிவனடியாரை மிகுந்த பயபக்தியுடன் உபசரித்தார். அம்மையாரின் நற்பண்புகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த பெரியார் “பெண்ணே அன்பும் அறமும் நிறைந்த உன் அகப்பையில் அரும்பெரும் மகான் ஒருவன் வந்து தங்குவான்” என்று கூறி வாழ்த்தினார். அதேபோல 05.10.1823 அன்று இராமலிங்கம் பெற்றோரின் ஐந்தாவது பிள்ளையாக அவதரித்தார். குழந்தையின் ஐந்தாம் மாதத்தில் பெற்றோர் இப் பிள்ளையையும் எடுத்துக்கொண்டு சிதம்பரம் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றனர். கோயிலில் சிதம்பர ரகசியம் என்னும் அற்புத்த தரிசனத்துக்கான திரைச்சீலை விலகவும் அர்ச்சகர் தீபாராதனை காண்பித்தார். எல்லோரும் ஆகாய வடிவில் அருவமாகக் காட்சிதரும் இறைவனை அகங்குளிரத் தரிசித்தனர். தாயாரின் இடுப்பிலிருந்த இராமலிங்கமும் அரிய தரிசனஞ் செய்தது. அகங்குளிர்ந்த நிலையில் தனது பொக்கை வாயால் சிரித்தது. யாவரும் சேர்ந்து சிரித்து மகிழ்ந்தனர். இதுகண்ட அர்ச்சகர் குழந்தையை உற்றுநோக்கியதும் பெற்றோரிடம் “இக்குழந்தை இறைவன் அருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றுள்ளது. பிற்காலத்தில் உலகம் போற்றும் உத்தமகனாகத் திகழ்வான்” என்று புகழ்ந்தார்.

சில காலஞ்செல்ல இராமையாபிள்ளை சிவபதமடைந்தார். இக்குடும்பம் மகன் சபாபதியின் தலைமையில் சென்னைக்கு வீடு

மாறியது. இராமலிங்கம் ஐந்து வயதில் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். இக்காலத்தில் பாதையிலிருந்த முருகன் கோவிலில் பொழுதைப் போக்கினார். இதையறிந்த அண்ணரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் பள்ளிக்குச் சென்றார். பள்ளியில் ஆசிரியர் மாணவரின் கற்பித்தலின் பேரில் “ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்கவேண்டாம்” என்றதும் இராமலிங்கம் எழுந்து ஐயா “என்ன இது வேண்டாம் என்று எதிர் மறை வார்த்தையில் சொல்லித் தருகிறீர்கள்” என்றார். இதனால் திகைப்பும் கோபமும் உண்டாகி “அப்படியானால் நேர்மறையாக முடியும் பாடல் ஒன்றை நீ படி பார்க்கலாம்” என்று ஆசிரியர் கூறினார். மறுகணமே “ஒருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு வேண்டும்” என்று தொடங்கி ஒரு பாடலை இராமலிங்கம் பாடிமுடித்தார். பாட்டின் சொல்லும் பொருளும் ஆசிரியரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. இப்பாடலை இராமலிங்கமே இயற்றிப் பாடியது கண்ட ஆசிரியர் இவர் ஞானி என உணர்ந்து, ஞானம் பெற்ற உனக்கு நான் சொல்லித்தர வேண்டியது ஏதுமில்லை என்றார். இத்துடன் பள்ளிப் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு இராமலிங்கம் கோயில் தரிசனத்தில் ஈடுபட்டார்.

பள்ளிப்படிப்பை நிறுத்திய தம்பிக்கு வீட்டில் உணவும் நிறுத்தப்பட்டது. அண்ணியின் பாசத்தினால் வீட்டின் கொல்லைப்புறப் பகுதியில் உணவு கிடைத்தது. சிறிது காலஞ் செல்ல அவரை அலையவிடாது தனிமையாக மேல்மாடி அறையில் படிக்க வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்து கதவுபூட்டிய நிலையில் விடப்பட்டார். அறையில் பாடப்புத்தகம் இருக்காது. பெரிய நிலைக்கண்ணாடியும் எந்தநேரமும் பிரகாசித்து எரியும் விளக்கும் மட்டும் இருந்தன. இராமலிங்கம் தினமும் நிலைக்கண்ணாடியில் தோன்றும் முருகன் காட்சி தந்து கற்பித்ததாகத் தமது திருவருட்பாக்களிற் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அண்ணன் சபாபதி தனது ஆசிரியர் தொழிலுடன் சமயச் சொற்பொழிவும் ஆற்றிவந்தார். இவரது சொற்பொழிவன்போது பின்னணி பாடுபவர் ஒருநாள் வரமுடியாத போது இராமலிங்கம் செயற்பட வாய்த்தது. உரிய நேரத்தில் சிறந்த பாடலை மிக இனிமையாகப் பாடியதால் பெரிதும் புகழ்ப்பட்டார். ஒரு சமயம் அண்ணன் சமூகமளிக்க முடியாதபோது இராமலிங்கம் சொற்

பொழிவுடன் பாடலையும் இனிமையாகப் பாடி யாவரையும் மகிழ்வித்தார். இதனால் இராமலிங்கத்தின் சொற்பொழிவையே யாவரும் விரும்பியழைத்தனர். இவருக்கு வழங்கப்படும் சன்மானங்களை வீதியிலும் கிணற்றிலும் வீசிவிடுவார். இதனால் உரிய சன்மானங்கள் சபாபதியிடமே தரப்பட்டன. இவரது சொற்பொழிவின் சிறப்பை மறைந்திருந்து பார்த்த சபாபதி, இராமலிங்கம் ஒரு தெய்வீகப் பிறவியென உணர்ந்து பெருமையடைந்தார்.

பருவகாலம் வந்ததும் தாயார் இவருக்குத் தனுக்கோடி என்னும் பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்வித்து மகிழ்ந்தார். இராமலிங்கம் முதலிரவு அறைக்கு வந்த மனைவியுடன் அன்புடன் பேசினார். திருவாசகத்தைப் பாடி அதன் பொருளின் விளக்கத்தையும் கூறி மனைவியை கடவுள் பக்தியில் ஊறச்செய்தார். இறுதிவரை இவ்வாறு இவ்வாழ்வு அமையவும் மனைவி கணவனின் சிந்தனைப்படி தனது சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தார். இராமலிங்கம் ஆரம்பம் முதல் தொடர்ந்தும் ஆன்மிகப் போக்கில் முன்னேறினார். இவர் பல அற்புதங்களைச் செய்தார்.

சிதம்பரம் மருதூரில் பிறந்த இவர் சென்னையிலும் கருங்குளி, வடலூர், மேட்டுக்குப்பம் என்னும் பல இடங்களிலும் வாழ்ந்து அறப் பணியாற்றினார். தான் பிறந்ததும் அருங்காட்சி தந்து தன்னை ஆன்மீக நாட்டத்தில் ஈடுபடுத்திய சிதம்பரத்தையும், நடராஜப் பெருமானையும் எந்தநேரமும் மறக்காதவராய் சிதம்பரம் இராமலிங்கம் என்றே தமது கையொப்பத்தை இட்டுவந்தார்.

முற்பிறவியிலே நிறைவேற்றாத ஆன்மிகப்பணியை இப்பிறவியில் நிறைவேற்றவே தோன்றியவர் வள்ளலார். இவர் பெற்றோரின் ஐந்தாவது பிள்ளையாக, (05.10.1823) ஐந்தாம் திகதி பிறந்தவராவார். ஐந்தாம் மாதம் சிதம்பர இரகசிய தரிசனம் பெற்றவர். ஐந்தாம் வயதில் பள்ளிப்படிப்பை ஆரம்பித்தவர். இறைவன் அருளால் பள்ளியில் கற்பித்த எதிர்மறையாகச் சொல்லிய பாட்டுச் சரியல்ல என்று கூறி, நேர்மறையாகத் தனது பாடலைப் பாடினார். ஓதாமல் உணர்ந்தவரின் தெய்வவாக்கு அன்றே பிரகாசித்தது. தொடர்ந்து தனித்து நிலைக்கண்ணாடியில் முருகன் தோன்றிக் காட்சி தந்ததால்

அருட்பாக்களைப் பாடியவர். மேலும் இறைநாட்டத்தில் தன்னை அர்ப்பணித்தவர். இறையருளினால் ஞானாக்கினியாகிய வள்ளலார் இறைவனின் பெருமையை உலகறியச் செய்வதன் பேரில் பல அற்புதங்களைச் செய்தார்.

வாடிய பயிரின் தன்மையால் பயிர் விளைவித்தவருக்குப் பசி ஏற்படுவதாக எண்ணித் தாம் வாடினார். பசிதீர்க்கவும் ஜீவகாருண்யத்தைப் பேணவும் கருங்குளி என்னும் இடத்தில் வசித்த போது வடலூரின் வடபால் தருமசாலை அமைத்து ஏழைகளுக்குத் தவறாது உணவளித்தார். இதனால் இவர் வள்ளலார் என அழைக்கப் பட்டார். அவரின் அன்னதானப் பணி சாதி, மத, இன வேறுபாடின்றி இன்றும் நடைபெறுகிறது. இவர் சமரசுகத்தசன்மார்க்க சங்கம் அமைத்துத் தன் தெய்வீகக் கொள்கைகளைப் போதித்தும் நிலை நாட்டியும் வந்தார். புலாலுணவை எவரும் உண்பதை விரும்பாமல் விலக்கும்படி அறிவுறுத்தியவர்

இவர் பல சித்துமயமான அற்புதங்களைச் செய்தவர். உணவு வழங்குவதில் குறைபாடு ஏற்படுமிடத்து தமது கையால் எடுத்து வழங்கி அள்ள அள்ளக் குறையாதபடி செய்தவர். ஒரே நேரத்தில் பல இடங்களில் காட்சி தந்தவர். ஒரு வீட்டில் தீப்பற்றிய போது தமது மேலாடையை வீசி அணைத்தவர். ஒரு சமயம் சிதம்பரம் சென்று தரிசிக்க வசதியற்றபோது ஓரிடத்தில் திரைச்சீலையை விலக்கி அதே சிதம்பர தரிசனத்தைக் காணவைத்தவர். தகாத செயல்கள், கொலை, களவு போன்றவற்றைச் செய்வோரை அத் தொழிலிலிருந்து நல்வழிப்படுத்தியவர். இவரது பாடல்கள் அருட்பா அல்ல மருட்பா என்று நீதிமன்றம் மூலம் விசாரணைக்கு வந்தபோது நீதிமன்றஞ் சென்றார். அங்குள்ள எதிரியான யாழ்ப்பாணத்தவரும் ஏனையோரும் வள்ளளாரைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று வணங்கினர். இதுகண்டு வியந்த நீதிபதியும் எழுந்து மரியாதை செலுத்திவிட்டு யாவரும் வணங்கும்நிலை கண்டதால் வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்தார். தீபம் ஏற்றி நீரில் எரியவைத்தவர். தமது தருமசாலையில் 20.10.1873 இல், திருவண்ணாமலை தீபசோதி அன்று அணையாத தீபமான அகல்விளக்கு ஏற்றி வைத்தார். அவ்விளக்கு இன்றும் அணையாத சோதியாகப் பிரகாசிக்கிறது.

ஒளி வடிவமான இறைவனுடன் தான் இணையும் காலம் வந்ததும் 20.01.1874 அன்று தான் வழக்கமாகத் தங்கும் அறையின் (ஒரு புனர்பூசம் வெள்ளிக்கிழமை) முன் வந்து அங்கு தங்கியிருந்தவர்களிடம் “நான் இந்த அறைக்குள் சென்று திருக்காப்பிடுவேன். நீங்கள் திரும்பவந்து அறையைத் திறந்து பார்க்கும்போது நீங்கள் என்னைக் காணாதபடி இறைவன் செய்விப்பார். இனி நீங்கள் இதுவரை நான் சொல்லிவந்த அகிம்சை முறைப்படி வாழுங்கள். அருட் பெருஞ் சோதி ஆண்டவரை வழிபடுங்கள். சன்மார்க்க நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடியுங்கள்” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

நள்ளிரவு புனர்பூச நட்சத்திரமும் பூச நட்சத்திரமும் கூடும் காலம் தொடங்கியது. அறைக்குள் சென்று திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டார். சிறிது நாட்களின் பின் அறையைத் திறந்தபோது அவர் ஏற்றிய தீபம் மட்டும் அணையாது பிரகாசித்திருந்தது.

வள்ளலார் இறைவன் அருளினால் இளமையிலேயே பாடல் இயற்றி 12 ஆம் வயதில் ஞான வாழ்வை ஆரம்பித்தார். திருக்குறள், தேவார திருவாசக ஈடுபாடு இவரைப் பக்திமகனாக்கியதால் இவரது பாடல்களின் பெருமையை உலகறியச் செய்தது. இவரது பாடலில் இசையின் பல்வேறு வடிவங்கள் நாவில் தாண்டவமாடியதைக் காணலாம். இறையருள் சமரசத்தசன்மார்க்கத்தைக் காணவைத்தது. இறைவனை அருட்பெருஞ்சோதியாகக் கண்டு அந்தச் சோதியிலே இரண்டறக் கலந்தார் என்பது சமய வரலாறாகும். அவர் அருளிய பாடல்கள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்த ஒரே குரலாக எம்மையும் பக்தியுடன் இணையுமாறு அழைக்கிறது. “அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங் கருணை” என வள்ளலாரை வாழ்த்தி அவரின் கொள்கை வழிச் செல்ல வள்ளலாரின் கழலடி போற்றி எமது வாழ்வையும் புனிதமாக்கிக் கொள்வோமாக.

(“வானத்தின் மீது மயிலைக் கண்டேன்” என்ற பாடலில் தான் கண்ட நான்கு அற்புதங்களை விபரித்தார். இந்த அருட்பா பிரபல இன்னிசைக்குயில் திருமதி எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமியின் குரலில் நடனமாடியது இன்றும் எம்சிந்தையில் அருளும் இசையும் ஒலிக்கிறது.)

நந்தனார் (திருநாகைப்போவார்)

அலைமகளும், கலைமகளும் அணிசெய்ய, செழிப்புமிக்க சோழவள நாட்டின் திருக்கோயில்களும் சிவனடியார்களும் மிக நிறைந்துள்ளது தஞ்சாவூர் மாவட்டம். தஞ்சையின் மேல் ஆதனூர் என்னும் கிராமத்திலுள்ள புலையர்சேரியில் அவதரித்தவர் திருநாகைப் போவார் என்னும் மகாசிவபக்தரான நந்தனார்.

இவரது பிறப்பால் தாழ்த்தப்பட்ட புலையர்சேரி மட்டுமல்ல வேதங்கள் கற்றும் அறிவொளி தேடாத வேதியர்களும் அறியாமை நீங்கித் தெய்வபக்தியும் வாழ்வின் உயர்வும் பெற்றனர். தான் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தில் வந்தவதரித்ததால் கோயில்களுட் சென்று வழிபட முடியவில்லையென வருந்தினார். தமது தாய்மையான உள்ளத்தில் சிவபிரானைக் குடியிருத்தி ஆசாரத்துடன் பக்தி கொண்டாடிச் சிவபூசை, வணக்கங்களை நாள் நேரம் தவறாது பேணி வந்தார். தன்னாலியன்ற பணியைச் சிவத்தொண்டாகக் கருதித் தமது குலத்தொழில் மூலம் கிடைக்கும் பொருட்களை அவ்வப்போது சேகரித்து வைத்தார். அயலிலுள்ள கோயில்களில் முழங்கும் பேரிகை போன்ற தோற்கருவிகளுக்குத் தோல், வார் போன்றவற்றையும், யாழ், வீணை போன்ற இசைக்கருவிகளுக்குரிய தந்தி நரம்புகளையும், அபிஷேகத்துக்குரிய கோரோசனையையும் தேவைக்கேற்ப வழங்கி மகிழ்ந்தார்.

ஆரம்பகாலம் தொட்டே இவர் ஆன்மிகச் சிந்தனையாளர் களின் பழக்கவழக்கங்களைக் கையாண்டு கோயில் தரிசனஞ் செய்யவும், சிவபக்தியில் உறையவும் தன்னை அர்ப்பணித்தார். இவரது பக்தி மேலீட்டை விரும்பாத சேரிவாழ் மக்களும் வேதியர்களும் ஈனசாதியினர் ஆன்மிக நூட்டங் கொள்ளக்கூடாதென இவரை வற்புறுத்தி ஒதுக்கினர். இவரின் தூய உள்ளத்தில் எழுந்த சிவபக்தி எவரது வெறுப்பையும் நோக்காது தமது தாழ்த்தப்பட்ட குலத்திற்கென வகுக்கப்பட்டபடி கோயில் தேரடியில் (தூரத்தில்) நின்றே தரிசிப்பார்.

திருப்புன்கூர் சிவாலயத்தில் சிவலோகநாதனைத் தேரடியில் நின்று தரிசிக்கச் சென்றார். உயர்ந்த பெருநந்தி இவருக்குத் தரிசனஞ் செய்யத் தடையாக இருந்தது. இதனால் மனம் வருந்திய நந்தனார் இறைவனை வேண்டித் தான் தரிசனஞ் செய்ய முடியவில்லையே என்று எண்ணி “வழி மறைத்திருக்குதே மலைபோல ஒரு மாடு படுத்திருக்குதே” என்ற தொடரில் பாடி விண்ணப்பித்தார். இன, மத வேறுபாடின்றிப் பரந்த அருளாளரான இறைவன் தூயபக்தனான நந்தனார் மீது கருணைகாட்டும் திருவருளால் தமது நந்தியை நோக்கி “சற்றே விலகியிரும் பிள்ளாய் சந்நிதானம் மறைக்குதாம்” என்று கட்டளையிட்டார். இறைவனின் கட்டளைப்படி உயிரற்ற கல்லினாலான நந்தி சற்று விலகியதாம். நந்தனார் இறைவருளால் நந்தி விலகியதைக் கண்டு பேருவகையுடன் பாடினார், ஆடினார். பேரானந்தம் அடைந்து சிவலோகநாதனைக் கண்டு உவகை பொங்கத் தரிசித்தார். தொடர்ந்தும் தேரடியில் நின்று தரிசித்து வந்தார்.

திருப்புன்கூர் சிவாலயத்தின் மேற்கு வீதியில் மட்டைகள் ஊறவைக்கும் குட்டையான பள்ளத்தில் சிவாலய தரிசனத்துக்காக வருவோரின் சுத்திகரிப்புக்காக ஒரு திருக்குளம் அமைக்க ஆவல் கொண்டார். திருக்குளம் தோண்டிச் செப்பனிடப் பணியாட்கள் போதாமல் இறைவனிடம் மெய்யுருகப்பாடி முறையிட்டார். தமது பக்தனின் கோரிக்கையினால் மனமிரங்கிய ஈசன் விநாயகரை நோக்கி வேண்டிய ஆயுத தளபாடங்களுடன் சென்று பக்தனின் ஆவலை நிறைவேற்றும்படி அனுப்பிவைத்தார். விநாயகர் தமது சிவபூதகணங்கள் புடைசூழ்ச்சென்று ஓர் குறுகிய இரவுப்பொழுதில் குளத்தை உருவாக்கினார். மறுநாள் இதுகண்ட நந்தனார் இறைவன் தன்மீது கருணை கொண்டு தனது ஆவலைப் பூர்த்திசெய்தாரே என்ற பேருவகையுடன் அகமகிழ்ந்து இறைவன் பேரருளை எண்ணி எண்ணிப் பாடித் துதித்தார். இத்திருக்குளம் இன்றும் “ரிஷபதீர்த்தம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இதே காலத்தில் நந்தனார் மேல்ஆதனூரில் வாழ்ந்த வேதியரின் அடிமையாக வயல்வேலை செய்து வந்தார். சிவபக்தி

மிகுந்ததால் நந்தன் இறைவன் மீது பாடுவதும், திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வணங்குவதும், வயல்வேலையிலும், கூடுதலாக சிவ சிந்தனையில் மூழ்கி இருப்பதையும் முற்றாக விரும்பாத வேதியர் தமது வயல் மூலம் அதிக இலாபத்தை எதிர்பார்த்தார் ஈனசாதியினர் மேல்சாதியினரைப் போல் ஆன்மிக சிந்தனையில் ஈடுபடக்கூடாது எனக்கூறி கடும் நிபந்தனைகளை விதித்தார். திருப்புள்ளியில் சிவலோகநாதன் தனக்காகக் கருணையுடன் நந்தியை சற்று விலகச் செய்து வணங்கத் திருவருள் பாலித்தார். மேற்கு வீதியில் திருக்குளம் அமைத்து உதவினார். வேதியரைப் போலன்றிக் கருணையுடன் பக்தர்களுக்கு இன்னருள் பாலித்தார் என்று நினைந்துருகினார். இறைபக்தியில் மேன்மேலும் திருத்தல தரிசனத்தையே விரும்பினார். தில்லைச் சிதம்பரம் சென்று நடராஜப் பெருமானை உள்ளன்புடன் தரிசனஞ் செய்ய ஆவல்கொண்டார்

வேதியரிடஞ் சென்று தான் தில்லைச் சிதம்பரம் செல்வதற்கு அனுமதி கோரினார். வேதியர் அனுமதி வழங்கவில்லை. தமது சேரிவாழ் மக்களுக்கு சிவதரிசனத்தின் சிறப்பையும் பெருமையும் கூறி அவர்களையும் இறைவனைத் தரிசிக்கும்படி ஓதினார். தான் நாளைக்குச் சிதம்பரம் போவேன் என்று தினமும் கூறிவந்தார். இதனால் யாவரும் நந்தனாரை “திருநாளைப்போவார்” என்று அழைத்தார்கள். இறைவன் நந்தனாரை வலிந்து இழுத்தார். பலவாறு தடைசெய்த வேதியர் இறுதியாகக் கூறிய நிபந்தனையில் தனது நாற்பது வேலி நிலத்தைப் பண்படுத்தி நெல்விதைத்து வளர்ந்ததும் கதிரை அறுவடை செய்தபின் போகலாமென வாக்குரைத்தார்.

வெகுவிரைவில் வரவிருக்கும் மார்கழித் திருவாதிரை உற்வசம் காணமுடியாதபடி கடும் நிபந்தனை இட்டதை இறைவனிடம் விண்ணப்பித்தார். இறைவன் தன் பக்தனின் நிலையறிந்து திருவுளம் இரங்கி பூதகணங்களை ஏவி ஏறக்குறைய மூன்று மாதங்களில் நிறைவேறும் வேலையை ஒரு இரவில் அறுவடைக்குத் தயார் நிலையில் இருக்கும் பயிராக்கி அருளிச்செய்தார். நித்திரையிலிருந்த நந்தனின் கனவில் தோன்றி நெல் அறுவடைக்குத் தயாராகவிருப்பதை வேதியருக்குக் காண்பித்து தில்லைக்கு வருமாறு இறைவன் அருளிமறைந்தார். மறுநாட்காலை துயிலெழுந்த நந்தன் குறிப்பிட்ட வயலை ஓடோடிச் சென்று பார்வையிட்டார்.

“களை எடுக்காமல், சலம் விடாமல் கதிரொரு முழம் காணுமாம்” என்ற தொடரில் பாடலொன்றைப் பாடியபின் வேதியரை அழைத்து வந்து வயலைக் காண்பிக்கச் சென்றார். இறைவனின் திருவிளையாடலை அறியாத வேதியர் சீற்றங்கொண்டு நந்தனை அவமதித்தார். மேலும் நந்தன் மிகப் பணிவுடன் வருந்தி அழைத்த போது வேதியர் தன் வயலை வந்து பார்வையிட்டார். இது கண்டதும் அதிசயித்தார். உண்மையான சிவபக்தனின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய இறைவனின் செயல் வேதியருக்கு மனக்குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. நந்தனின் பெருமையை உணர்ந்து ஈனசாதியினன் எனத் தான் அடிமையாக எண்ணியவனின் பக்தி வேதியரான தனக்குக் கிடைக்காததால் நந்தனுக்கு பல துன்பங்களையும் செய்ய நேர்ந்ததே என எண்ணினார். நந்தனை வீழ்ந்து வணங்கினார். தனக்கு உபதேசஞ் செய்யும்படி பணிந்தார். தனது அறியாமையை மன்னிக்குமாறு பணிந்து மீண்டும் வணங்கினார்.

இதுகண்ட நந்தனார் தான் ஓர் அடிமையாகவும் வேதியர் ஆண்டானாகவும் இருந்தும் தன்னை வணங்குவது அடாத செயலென்று கூறி வேதியரை வலம்வந்து வணங்கினார். பின்னர் நந்தனார் சிவதரிசனத்துக்காக தில்லைச் சிதம்பரம் செல்லத் சித்தமானார். இயற்கையாகவே தீண்டத்தகாதவர்கள் என்ற பிரிவினரான தான் நேரே கோயிலுக்குச் செல்லாது கோயில் புறத்தே பலமுறை வலம்வந்து வணங்கியும் விழுந்து புரண்டும் தம்பக்தியை வெளிப்படுத்தினார்

நெடுநேரமாக வெளியே நின்று வணங்கித் தான் பிறந்த ஈனப்பிறவியையும் எண்ணி வருந்தினார். மேலும் இறைவனை அண்மையில் சென்று வழிபடவில்லையே என்ற கவலையுடன் பல முறை வீதிவலம் வந்ததால் உடலுறுப்புக்கள் சோர்ந்து களைப்புற்று வீதியில் சரிந்து உறங்கிவிட்டார். இவரது கனவில் தோன்றிய நடராசப் பெருமான் நந்தனாரிடம் “இப்பிறவி நீங்கத் தீயில் மூழ்கி மறையவருடன் முன் அணைவாயாக” என்று அருள்புரிந்தார். அத்துடன் அக்கோயிலில் பணிபுரியும் தில்லைவாழ் அந்தணர்களிடம் கனவில் தோன்றி நந்தனாருக்குத் தீயமைத்துத் தருமாறு அருளினார்.

இறைவனின் திருவுளப்படி தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் நடராசப் பெருமானின் தெற்குவாயில் முன்பாக தீயை வளர்த்தனர் அத்தீக்குழியை நந்தனார் வலம்வந்து நடராசப்பெருமானைத் தியானித்தவாறு அக்கினியில் புகுந்தார். பின்னர் அந்தணர்கள் முன்னிலையில் அவ்வேள்வித்தீயிலிருந்து பிரம்மதேவரைப் போன்ற அழகுடன் பூணூல் தரித்த வண்ணம் மகரிஷி போல நந்தனார் வெளியே வந்தார். வெளிவந்த நந்தனார் கோயிலுக்குள் சென்றார். சிவபக்தரான நந்தனார் சிவசோதியினுள் இரண்டறக் கலந்தார்.

இதேசமயம் இமயமலை அடிவாரத்தில் தவமுனிவர்கள் சிவபக்தியில் இணைந்தும் தவம் புரிந்தும் சிவப்பொழுதாக அனுபவித்தனர். இவர்களுள் தவமுதல்வரான உபமன்னிய மாமுனிவரும் இருந்தார். (இவர் ஒரு சமயம் திருப்பாற்கடலை சிவபிரானின் கிருபையால் குடித்த பெருமையுடையவர்.) முனிவர்கள் சிவசிந்தனையில் உரையாடியநேரம் ஆயிரம் சூரிய கிரகணங்கள் ஒன்றாகத் திரண்டாற்போல் பிரகாசம் திரண்டு தோன்ற அங்கிருந்தோரெல்லாம் உபமன்னிய மகாமுனிவரை நோக்கி அங்கு தோன்றிய பிரகாசத்தின் காரணம் வினவினர்.

உபமன்னியர் சிவபிரானைத் தியானித்துப் பின்வருமாறு கூறினார். “ஆதனூரில் தோன்றிய திருநாளைப்போவார் என்பவர் சிவன் திருவருளால் வருகிறார்” இவ்வாறு கூறிய உபமன்னியர் சிரசின்மேல் கைகூப்பி அவர் வரும் திசையை நோக்கி வணங்கினார். அவரது கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீர் அவரின் அங்கமெல்லாம் சிந்திப் பரவ மனம் ஒன்றிய நிலையில் பிரார்த்தித்தார். உபமன்னியரின் உதவியால் ஏனையவர்களும் திருநாளைப்போவாரின் வரலாற்றை அறிந்து பரவசமடைந்தனர்.

இன, மத, தாழ்வின்றி இறைவன் மீது தூயபக்தியை உள்ளன்போடு வளர்த்துச் சிவசிந்தனையில் மூழ்கினால் பேரானந்தமும் முத்தியும் அடையலாமெனத் திருநாளைப்போவார் என்னும் நந்தனாரின் வரலாறு இறைவனால் எமக்கருளப்பட்டதென இன்புறுவோமாக.

பட்டினத்தடிகள்

பட்டினத்தார் இயற்கையாகவே செல்வச் சீமானாகவும், இறை பக்தியிருந்தும் பொன்னாசை மிகுந்ததால் இறைவன் இவரைத் துறவியாக்க எண்ணினார். துறவியான பட்டினத்தார் எமக்கெனத் தந்துசென்ற அழியாத தத்துவப்பாடல்களால் அவரது நாமம் என்றும் நிலைத்துள்ளது.

இவரது முற்காலத்து தொடர்புடன் நோக்குவோம். எல்லோராலும் தவமிருந்தும் தரிசிக்கமுடியாத நிலையை உடையவர் ஈசன். பிரம்ம தேவர் அன்னப்பறவையில் மேலெழுந்தும், பன்றியாய்த் திருமாலும் சென்றுணராத் திருவடியை அடிமுடி தேடிச்சென்று தமது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டனர். முக்கண்ணனை உற்ற நண்பனாகக் கொண்டவன் குபேரன். ஒருநாள் உமையம்மையுடன் மகேசன் உலக வலம் வரும்போது உடன்சென்று அனுபவித்தவன். நான் தானே மூவுலகிலும் செல்வத்தின் அதிபதி. என்னை விட இப்படி உமாமகேசனுடன் உல்லாசப் பவனி வரும் அரியபேறு யாருக்குக் கிடைக்கும் என்ற செருக்கு குபேரனுக்குத் தோன்றியது. இறைவன் குபேரனின் கர்வத்தை அடக்கச் சித்தங் கொண்டார்.

இறைவனுடன் திருவுலா வந்த குபேரன் தனக்குப் பூமியிலுள்ள திருக்கோயில்களைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதிக்குமாறு ஈசனை வேண்டினான். தருணம் பார்த்திருந்த ஈசனுக்கு இது வசதியாக அமைந்தது. குபேரனை மண்ணில் மானிடராகப் பிறந்து யாவற்றையும் கண்டுகளிக்குமாறு இறைவன் ஆசி கூறினார்.

இயற்கையாகவே செல்வச் செழிப்பிலிருந்த வணிக குலபதியான சிவநேசன் ஞானகலை தம்பதியினரின் பாசமிகு செல்வப்புதல்வனாக வந்து குபேரன் அவதரித்தான். தமது சிந்தையில் குடிகொண்ட திருவெண்காட்டிசனை மனதில் சிந்தித்துத் தமது புதல்வனுக்கு திருவெண்காடர் எனத் திருநாமஞ்சூட்டி சீராட்டிப்

பாலாட்டி மிக்க பாசத்துடன் வளர்த்து வந்தனர். திருவெண்காடர் பெற்றோரின் அருஞ்செல்வப் புதல்வனாக வளர்ந்து மணப்பருவம் வந்ததும் சிவகலை என்னும் உத்தமியைத் திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

திருவெண்காடர் தமது குலத்தொழிலாம் வணிகத்துறையில் ஈடுபட்டுப் பெருநிதியை ஈட்டி அகமகிழ்ந்தார். போதிய நிதி இருந்தும் மழலைச்செல்வம் இல்லையே என்ற கவலையில் தம்பதியர் யாத்திரை சென்று உள்ளன்புடன் வழிபட்டு வந்தனர். இவர்களது வரவை எதிர்கொண்ட திருமறைக்காட்டீசர் சந்நிதியை அவர்கள் வந்து வழிபடவும் இறைவனருளால் ஒரு ஆண்மகவு கிடைத்தது. இப்பிள்ளைக்கு மருதவாணன் எனத் திருநாமஞ் சூட்டிச் சீராட்டிப் பாலாட்டி மிகுந்த அன்பு ஆதரவுடன் பேணிவளர்த்தனர். பெற்றோரின் நற்பண்புக்கும் அன்பு ஆதரவுக்கும் அமைந்தாற்போல மருதவாணனும் சிறப்புடனும் விவேகத்துடனும் வளர்ந்து வாலிப்பருவம் அடைந்தான். வாணிபத்தின் மூலம் பெரும் நிதி தேடிய திருவெண்காடர் வாலிபனான தனது மகனையும் தனது தொழிலில் இணைத்து அதிக பொருளீட்ட முனைந்தார். திருவெண்காடர் முற்பிறவியில் குபேரனாக இருந்து சகல செல்வங்களுக்கும் அதிபதியாக இருந்த தொடர்பில் இங்கும் பொருளைக் குவித்து அதிபதியாக இருக்க எண்ணினார்.

திருவெண்காடரின் பொருளீட்டும் நோக்கத்தை அவதானித்தும் கர்வம் நீக்க மருதவாணன் என்ற உருவில் வந்த இறைவன் தான் கடல்கடந்து வணிகம் மூலம் பொருளீட்ட இருப்பதாகவும் வேண்டிய வசதிகளைச் செய்யுமாறும் கேட்டான். மகனின் கோரிக்கையில் அகம்மகிழ்ந்த திருவெண்காடர் மகனுக்கு வேண்டிய வணிகப் பொருட்களையும் ஏற்றி அனுப்பிவைத்தார். மருதவாணன் கடல் கடந்து கொண்டுசென்ற பொருட்களை விற்று பெருந்தொகையான பொன்னும் மணியும் கொண்டு வருகிறான் என எண்ணி அவனை வரவேற்கத் துறைமுகத்துக்கே சென்றார் திருவெண்காடர்.

மருதவாணன் நூற்றுக்கணக்கான மூட்டைகளுடன் வந்திருப்பதால் அதன் பெறுமதி எப்படியிருக்குமென்ற ஆவலில் மூட்டைகளைப் இறையருட்செல்வர்கள்

பிரித்துப் பார்த்தார் திருவெண்காடர். மூட்டைகளில் எருவிறட்டியும் அரிசித்தவிடும் இருப்பதை அறிந்து அதிர்ந்தார். மகனை வைதார். மருதவாணனோ தந்தையின் சீற்றத்தைக் கருத்தில் கொள்ளாது வீடுநோக்கிச் சென்றான். சிறிது நேரம் பேதலித்து நின்ற திருவெண்காடர் ஒரு விறட்டியை எடுத்து எறிந்தார். இறைவன் திருவருளினால் விழுந்துடைந்த விறட்டியிலிருந்து பொன்னும் நவரத்தினங்களும் சிதறிவிழுந்தன. இதுகண்டு பேரதிர்ச்சியடைந்த திருவெண்காடர் தவிடெல்லாம் தங்கமாக இருப்பதையும் கண்டு அகம்மகிழ்ந்தார்.

இவ்வளவு பெருநிதியும் தன் சந்ததிக்குமே மேலாகக் காணக்கூடும். இவ்வளவு பொருளை ஈட்டிவந்த மகனை வைத கவலையும் பிள்ளைப் பாசமும் உடன்செல்ல தன் இல்லம் ஏகினார். இல்லஞ் சென்ற திருவெண்காடர் தனது மனைவியிடம் மருதவாணன் எங்கே என்று வினவினார். அப்போது மனைவி மருதவாணன் உங்களிடம் கொடுக்கச்சொல்லி ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்துவிட்டு எங்கோ சென்று விட்டான் என்றார். அந்தப் பெட்டியிலும் ஏதோ பெறுமதியுள்ள பொருள் இருக்குமென ஆவலுடன் திருவெண்காடர் பெட்டியைத் திறந்தார். பெட்டியினுள் காது உடைந்த ஒரு ஊசியும் ஒரு ஓலைத் துண்டும் இருந்தது. ஓலையை வாசித்தார். அதில் “காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் கடைவழிக்கே” என எழுதியிருந்தது.

ஓலையில் இருந்ததை வாசித்து உணர்ந்த திருவெண்காடர் அதன் பொருளை நன்கு உணர்ந்தார். மருதவாணனாக வந்தது மகேசனே என அறிந்து துறவறம் மேற்கொண்டார். தான் தேடிய பொருள் அனைத்தையும் இறைவனுக்கே சொந்தமானது என்று தன் தாய், மனையாள், மூத்தசகோதரி யாவருக்கும் நினைவு படுத்தினார். தமது கணக்கரிடம் இப்பொருள் யார் கேட்டாலும் கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டு வெளியேறினார். தான் எதிர்காலத்தில் இல்லறம் விட்டுத் துறவறம் மேற்கொண்டு சித்தம்தெளியச் சிவனிடம் சரணடைவேன் என்றும் கூறிவிட்டுப் பரதேசியாகச் சென்றுவிட்டார்.

தனது தாயாரைத் தான் குடியிருந்த கோயில் என் மாறாத அன்புடன் நேசித்தவர். அவரது இறுதிக் கிரியைகளைத் தான் செய்யும் மட்டும் அவ்வூரிலே உள்ள பொதுமடத்தில் தங்குவதுடன் இல்லங்களிற் சென்று பிச்சை ஏற்று சிவபூசை செய்த பின்பே உண்டுவந்தார். தன் தம்பி போதிய நிதியிருந்தும் அதை விலக்கி விட்டு வீடுகளில் பிச்சை எடுப்பதை அவமானமாகக் கருதிய அவரின் சகோதரி ஒரு நாள் அவரை நஞ்சூட்டிக் கொல்ல நினைத்து நஞ்சூட்டிய அப்பத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார். வாங்கிய அப்பத்தில் நஞ்சு கலந்திருப்பதைத் தமது ஞான உணர்வினால் உணர்ந்தார். “தன்வினை தன்னைச் சுடும் ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்” என்று கூறி அந்த அப்பத்தை வீட்டுக்கூரை மீதெறிந்ததும் வீடு தீப்பற்றி எரியத் தொடங்கியது.

பூம்புகார் பட்டினத்தைச் சேர்ந்த செல்வர் துறவியாகச் சென்றதால் யாவரும் இவரைப் பட்டினத்தார் என்றே அழைத்தனர். இவரது தாயார் இறந்ததும் ஊர்மக்கள் பிணத்தை மயானத்துக்கு எடுத்துச் சென்றனர். தமது ஞான உணர்வினால் அறிந்ததும் குடியிருந்த கோயிலுக்குத் தீவைக்கப் போகிறேன் என்று கூறிக் கொண்டு ஒரு தாயின் பெருமையையும் கடமையையும், யாரும் இறந்த பின் அதைப் பிணமென்று கூறுவதையும், ஒருவன் பிறந்து மண்மேல் வாழும் முறையையும், வீடுவரை உறவு, வீதிவரை மனைவி, காடுவரை பிள்ளை, கடைசிவரை யாரோ என்றது போன்ற பல தத்துவப் பாடல்களைப் பாடியே தாயாரின் பூதவுடலுக்குத் தீமூட்டினார்.

பின்னர் பல சிவத்தலங்களைத் தரிசித்தபடியே வடபகுதி நோக்கிச் சென்றார். மகாளம் விநாயகர் ஆலயம் சென்று தியானத்தில் இருந்தார். ஒருநாள் இரவு அவ்வூர் அரசன் பத்திரகிரியாரின் அரண்மனையில் திருடிய திருடர் விநாயகருக்கான காணிக்கையாக ஒரு மணிமாலையை (பட்டினத்தார் தியானத்திலிருந்தபோது இரவில் விநாயகர் சிலையென எண்ணி அவரது கழுத்தில்) அணிந்தனர். மறுநாட் காலையில் அரண்மனைக் களவைக் கண்டறிய அரசு காவலர் பல இடங்களிலும் தேடினர். தியானத்திலிருந்த பட்டினத்தாரின் இறையருட்செல்வர்கள்

கழுத்தில் மாலை இருந்ததைக் கண்டு இவரைத் திருடன் எனக்கூறி அரசன் முன் நிறுத்தினர். சினங்கொண்ட அரசன் உண்மையை அறியாது அவரைக் கழுவேற்ற உத்தரவிட்டான். பட்டினத்தாரை கழுமரத்தடிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அவர் “சிவசிவ” என்றதும் கழுமரம் தீப்பற்றி எரிந்தது. தனது தவறை உணர்ந்த பத்திரகிரியார் தன்னை மன்னிக்கும்படி பட்டினத்தாரின் கால்களில் விழுந்தான். எழுந்து தானும் துறவியாகிப் பட்டினத்தாரின் சீடனாகப் பின் தொடர்ந்தான்.

பட்டினத்தார் திருவிடைமருதூர் சென்றபோது இறைவன் ஒரு வயோதிபர் வடிவில் வந்து காட்சிதந்தார். பற்றற்ற துறவியின் உடற் பாரத்தையும் நீக்கி முத்தி தருமாறு பட்டினத்தார் வேண்டினார். அப்போது முதியவர் ஒருவர் கசக்கும் பேய்க்கரும்பை அவர் கையில் கொடுத்து இதன் நுனிப்பகுதி எப்போ இனிக்கிறதோ அந்த இடமே உனது முத்தித் தலமாகும் என்று கூறினார். இந்த ஆணைப்படி பட்டினத்தார் பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று பல பாடல்களைப் பாடியவாறு திரிந்தார். திரிந்த இடமெல்லாம் கரும்பைச் சுவைத்த படியே செல்வார். இவரது போக்கில் திருவொற்றியூர் வந்ததும் அவர் கையில் வைத்துச் சுவைத்த கரும்பு இனித்தது. இதனால் மகிழ்வடைந்த பட்டினத்தார் இறைவன் திருவடியை அடையும் நேரம் வந்ததை உணர்ந்து கடற்கரையோரஞ் சென்றார்.

அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களிடம் பெரிய சால் ஒன்றைத் தந்து அதனால் தன்னை மூடும்படி கூறினார். அவர்களும் சாலினால் பட்டினத்தாரை மூடினர். சிறிது நேரத்தில் அவர் வேறோர் இடத்தில் காட்சியளித்தார். சிறுவர்களும் ஆச்சரியப் பட்டனர். இப்படிப் பலமுறை சித்து விளையாடிவிட்டு இறுதியாக மூடிவிட்டதும் அவர் வெளியே வராதது கண்ட சிறுவர்கள் சாலைத் திறந்து பார்த்தபோது பட்டினத்தார் சிவலிங்க ரூபமாகக் காட்சியளித்தார். தமது தேகத்தைச் சிவலிங்கமாக்கிவிட்டுப் பட்டினத்தார் முத்தியடைந்தார். அவர் சமாதியடைந்த இடம் கோயிலாகக் கட்டப்பட்டு மக்களின் வணக்கத் தலமாக இன்றும் இறையருட்செல்வர்கள்

காட்சிதருகிறது. இக்கோயில் ஒரு வீடு போன்ற அமைப்பில் கட்டப் பட்டது. கருவறையில் பட்டினத்தாரின் உடல் சிவலிங்கமாக மாறிய லிங்க வடிவமே அமைந்துள்ளது.

செல்வச் செருக்கோடு இருந்த தன் நண்பனான குபேரனை இப்பூவுலகில் தோற்றுவித்த இறைவன் குபேரனின் மகனாவே அவதரித்துச் செல்வம் நிலையற்றதென உணர்த்திய பின் தன்னோடு இணைத்த தலமாதலால் இக்கோயில் பல சிறப்புக்களையும் கொண்டது. மிகச்சிறிய வீடு போன்ற ஆலயம் மிகச் சிறந்த தத்துவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது.

செல்வச் சீமானாகப் பிறந்து நிதி சேர்த்து மகிழ்ந்த பின் மகன் வடிவில் தோன்றிய இறைவனின் பேரருளால் பல தத்துவ உண்மைகளைப் பாடல்கள் மூலம் எமக்களித்து இன்று தெய்வ வடிவில் கோயிலில் காட்சிதரும் பட்டினத்தாரை உதாரணமாகக் கொண்டு எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவிளையாடல்களை எண்ணிப்போற்றுவோமாக.

வேதங்களைத் தலையணையாகக் கொண்ட

பெருமான்

திருச்சி முசிறி சாலையில் வேதநாராயணன் கோயில் உள்ளது. இங்கு எம்பெருமான் வேதங்களைத் தன் தலைக்குத் தலையணையாக வைத்துப் படுத்திப் பள்ளிகொண்டிருக்கிறார்.

கொடிமரம்

ஆலய அமைப்பில் கொடிமரம் என்பது சூட்சுமலிங்கம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அசுரர்களையும், வஞ்சகர்களையும், கொடியவர்களையும், பக்திமாண்கள் போல் வேடம் போட்டு அக்கிரமங்கள் புரிபவர்களையும் அகற்றுவதன் பொருட்டும், கணங்களையும், தேவர்களையும் அழைத்தற் பொருட்டும், ஆலயத்தையும், பக்தர்களையும் பாதுகாக்கவும், ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் கொடிமரம் நிறுவப்படுவதாகச் சாஸ்திரம் சொல்கிறது.

தாயுமானவர் சுவாமிகள்

திருச்சி அரசசபையில் தலைமைக் கணக்கராக இருந்து அலங்கரித்தவர் கேடிலியப்பிள்ளை அவர்கள். இவர் சிறந்த கல்வியறிவிலும் தெய்வசிந்தனையிலும் வல்லவர். இவர் தமது திறமையால் பெருமதிப்புடன் கடமையாற்றியவர். இவரது மகன் தாயுமானவர் தந்தை வழிப்படி இறைநாட்டமும், கல்விஞானமும், பாடலிலும் சிறந்தவராக இருந்தார். கேடிலியப்பிள்ளை சிவபதம் அடைந்தார். இக்காலத்தில் விஜயரங்கசொக்கநாதநாயக்கர் அரசனானான். தாயுமானவரின் திறமையை அறிந்த மன்னன் அவரைத் தமது அரசசபையின் தலைமைக் கணக்கராக நியமித்தான். ஆன்மிக மேலீட்டினால் சிவஞானபோதத்தில் ஆழ்ந்திருந்த தாயுமானவருக்கு கணக்கர் பதவியில் நாட்டமில்லை. ஆன்மிகலாபம் தேடமுயன்றதால் சிவசிந்தனையும் சித்தாஈடுபாடும் மிகுந்து காணப்பட்டார். தாயுமானவரின் பாடலிலும் ஆன்மிகச் சிந்தனையிலும் அதிகமதிப்பும், அன்பும், அச்சமும் கொண்ட மன்னன் அவரின் போக்கில் விடுவித்தான்.

சித்தரான நந்தீசரின் மாணவரான சாரமாமுனிவர் கயிலாயத்திலிருந்து தமது சீடர்களுடன் திருச்சி மலைக்குன்றில் வந்து தங்கினார். இவர் தங்கிய இடம் சாரமாமுனிவர் மடாலயம் என விளங்கியது. இவர்களுடன் மௌனகுரு தேசிகர் என்பவர் உபதேசம் செய்து வந்த இடம் மௌனகுருமடம் என அழைக்கப்பட்டது. தாயுமானவர் அவ்வழியே சென்றபோது மௌனகுருவால் ஈர்க்கப்பட்டார். குருவின் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினார். அவரின் பக்குவநிலையை அறிந்த மௌனகுரு அவரைச் சீடராக ஏற்றுக்கொண்டு தீட்சை கொடுத்தருளினார்.

இதேசமயம் மதுரை அரசாட்சியின் கீழ் திருச்சி அரசும் அமைந்திருந்தது. மதுரையை அரசாண்ட ராணி மங்கம்மாளின் பேரன் விஜயரங்கசொக்கநாதநாயக்கர் (திருச்சி அரசன்) ராணி மங்கம்மாளைக் கொன்று மதுரை அரசையும் கைப்பற்றினான். இந்த அரசன் சிறிது காலத்தில் திடீரென இறந்தான். அரசனின் மனைவி மீனாட்சி அரசியானாள். ஒருமுறை இராணி மீனாட்சி தாயுமானவரை அழைத்துத் தலைமைக் கணக்கைப் பரிசீலிக்குமாறு வேண்டினாள்.

தாயுமானவர் சம்மதித்தார். தாயுமானவரின் பிரம்மச்சாரிய தேக ஓளியும் அழகும் விதவையான இராணியை தடுமாறவைத்தது. அவர் மேல் தன்னைப் பறிகொடுத்த ராணி தன் இச்சைக்கு இணங்குமாறு தாயுமானவரை வற்புறுத்தினாள்.

இராணியின் கோரிக்கையை ஏற்க மறுத்த தாயுமானவர் ஏற்ற அறிவுரைகளை வழங்கினார். இராணி விதவையான நிலையில் ஏற்பட்ட பல அரசியல் சதுரங்கக் களத்தில் சிக்கியுள்ள கஷ்டமான சூழலில் பெண்மையின் பலவீனமாக காமலீலையால் ஒருதலைப்பட்ச காதல்வலையில் சிக்காமல் தப்புவதற்காக ஓர் இரவு யாருமறியாமல் உடன்பிறவாச் சகோதரரான அருளய்யர் என்பவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நல்லூர் என்னும் ஊரை வந்தடைந்தார்.

தமது விதியின் சதியால் சிக்கிய நேரத்தில் திரிசபுரராணி தன் மீது காழுற்றுத் துன்புறுத்தியதால் இரவோடு இரவாக ஊரை விட்டு ஓடவேண்டியதையிட்டு வருந்தினார். ராணி தனது எண்ணம் நிறைவேறாததால் தாயுமானவர் தங்கும் இடத்தை அறிந்து மாந்திரிக வசியத்தால் அவரை அடைய எண்ணினாள். நல்லூரில் மனமுடைந்த நிலையில் கவலையுடன் நிஷ்டையில் இருந்தபோது மீனாட்சி அவரின் பின்னால் ஒழித்திருந்து வசிய மந்திரத்தை ஏவினாள். நிஷ்டையில் இருந்த தாயுமானவர் ஆழ்ந்த அர்த்தபுஷ்டியுடன் திரும்பிப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் தெறித்த ஆன்மிக ஒளியில் ராணி அதிர்ந்து போனாள். தெய்வீக அருளால் ராணி தாயுமானவரின் பாதங்களில் வீழ்ந்தாள். சுவாமி தங்களது தெய்வீக நாட்டம் அறியாது கெட்ட காம இச்சையால் துன்புறுத்தினேன். நான் இனி உங்கள் வாழ்வில் குறுக்கிட மாட்டேன் என்னை மன்னித்தருளுங்கள் என்று கூறிக் கண்ணீர்விட்டு அழுதவண்ணம் அவ்விடம் விட்டகன்றாள்.

பல சித்தர்கள் வாழ்ந்த விராலிமலையில் சித்தர்கள் தங்கள் சித்துக்களுக்காக காடும் மலையும் சூழ்ந்த அப்பகுதியில் திரிந்து வந்தனர். தாயுமானவரும் அருளையரும் விராலிமலையில் வந்து தங்கியிருந்தபோது பல சித்தர்களின் தொடர்புகள் ஏற்பட்டது. சித்தர்களின் பல கலைகளின் இரகசியத்தை அப்போது தாயுமானவர் கண்டறிந்தார். பின் தாயுமானவர் புதுக்கோட்டைக்கூடாக இராமேஸ்வரத்தை வந்தடைந்தார். இராமேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளி இறையருட்செல்வர்கள்

இருக்கும் இறைவியாகிய மலைவளர்காதலி மீது பாடல்களையும் பாடினார். தாயுமானவர் உருகிப்பாட இராமேஸ்வரத்தில் மழை பொழிந்து வெள்ளம் பெருகியது. இங்கு சிவசிந்தனையுடன் கவிபாடியிருந்தபோது இவரது மூத்த சகோதரர் சிவசிதம்பரம் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். சகோதரர் தாயுமானவரைத் திருமறைக்காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கிருந்த தாயாரும் சகோதரரும் உறவினரும் அவரைத் திருமணஞ்செய்யும்படி வற்புறுத்தினர். திருமண நாட்டமின்றி நிர்வாணதீட்சை தருமாறு தமது குருவிடம் கேட்டபோது ஆரம்பத்தில் குரு இவரைத் திருமணஞ்செய்து இல்லற வாழ்வின் பின்பே நிர்வாண தீட்சை வாய்ப்பாகும் என முன்னர் சொல்லிய ஞாபகம் வந்ததால் திருமணஞ்செய்ய ஒப்புக்கொண்டார். தாயுமானவர் மட்டுவார்குழலி என்னும் நல்லாளை மணந்து கனகசபாபதி என்னும் ஆண்மகவு கிடைக்கப் பெற்றார். இக்காலத்தில் மனைவி இறந்ததால் எஞ்சிய இல்லறப் பற்றும் அறவே நீங்கியது. தனது சகல சொத்துக்களையும் மூத்தசகோதரிடம் கையளித்தார். உலகப்பற்றறுத்த நிலையில் கோவணச் சந்நியாசியானார் தாயுமானவர்.

சிந்தைகள் யோகநெறியில் நின்று சித்து வாழ்வில் நிலையானார். சிவஜோதியில் திளைப்பவருக்கு உடலும் உயிரும் அழிவதில்லை. ஐம்புலன்களையும் தன் அறிவால் அடக்கி ஆள்வதுதான் முத்திக்கு வழியாகும். இவ்வாறு அடக்கி ஆளக் கற்றுக்கொண்டால் இந்த உடலுக்கு இறப்பே இல்லையெனத் தாயுமானவர் உணர்ந்தார்.

நெற்றிக்கு நேராகச் சுழுமுனையில் வியாபித்திருக்கும் ஞானாக்கினியை அறிந்தால் உடம்பினை முழுமையாக அழியாமல் காத்துக்கொள்ள முடியும் எனவும் உணர்ந்தார். அப்படியே கண்டு விட்டால் உடம்பானது என்றும் அழியாதென மகரிஷிகளின் சிந்தனை தாயுமானவருக்குப் புரிந்தது.

மோனநிலையையே குருவடிவாகக் கண்டு ஆனந்த மெய்விதிர்ப் பெய்த அந்த உணர்வைப் பாடல்களாகப் பாடினார். தாயுமானவர் திரிசிபுரம் வந்தடைந்து குருநாதரை வணங்கினார். துறவு மேற்கொண்டு கனிந்த பழமாக இருந்த தாயுமானவரின் இறையருட்செல்வர்கள்

ஞானத்தோற்றம் கண்ட குருநாதர் அவருக்கு நிர்வாணதீட்சை செய்துவைத்துத் துறவு நிலையை அருளினார்.

“ஐவரோடும் கூடாமல் அந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே”

என்று பாடி மௌனகுருவின் மடத்தை விட்டுத் தனிமையை நாடிச்சென்றார். சித்தர்களும் யோகிகளும் கற்றுத்தந்த அட்டமா சித்திகளை மனம் ஒடுங்கிச் சிந்தித்தார். சந்ததமும் இளமையோடிருக்கலாம் மற்றொரு சரீரத்தில் புகலாம். சலம் மேல் நடக்கலாம். கனல் மேல் இருக்கலாம். தன்னிகரில்லாத சித்தி பெறலாம் என இன்பம் பொங்கப் பாடினார்.

கானகத்தில் நிஷ்டை இருப்பதாலும் கவிதைகளைப் புனைவதாலும் யாருக்கு என்ன பயன் என்று எண்ணிய அடிகள் அதற்கும் தன்னுக்குள்ளேயே விடை கண்டார். தவமுனிவர்கள் கானகத்திலிருந்து தவஞ்செய்தாலும் அவர் எழுந்ததும் தவாக்கினி யால் ஏற்படும் தபோவலைகள் நாடெங்கும் பரவி மக்களுக்கு மனோசக்தியையும் சாந்தியையும் அளிக்குமென்ற பதிலாக உணர்ந்தார். சும்மா இருக்கப் பழகுவதே சாதனையில் மிக உயர்வானது என உணர்ந்தார். அறிவால் அறிந்ததை மோனத்திலிருந்து மறுப்பதால் கிடைப்பதே ஜீவவித்து. புருவமத்தியில் ஆறுவிரல் கடைக்குமேல் உச்சியில் இருக்கும் ஆயிரம் இதழ்த் தாமரையை சூரியனால் விரியச்செய்து, அம்மலரின் பூந்தாதினிலுள்ள திங்கள் மண்டலத்தை மூலநெருப்பினால் இளகச்செய்து அதன் அமுதினை எல்லா நாடியிலும் பரவச்செய்வதே சிவராஜயோகமாகும்.

யோகத்தினால் சுழுமுனையில் உண்டாகும் நாதத்தில் மனதை ஒன்றிச் சமாதியானவர் மரணத்தை வென்றவர்களாவர். இறுதியில் இராமநாதபுரத்தின் கிழக்கேயுள்ள காட்டுரணி என்ற இடத்திலுள்ள புளிய மரத்தினடியில் நிஷ்டையில் அமர்ந்தார். தமது சீடரான அருளையருக்கும் கோடிக்கரை ஞானியர்களுக்கும் உபதேசித்தார். தாயுமானவர் நிஷ்டையில் இருக்கும்போது அடிக்கடி வந்து செல்லும் இலட்சுமி அவரது உபதேசங்களைக் கேட்டு வந்தாள்.

அவ்விடம் கொடிய விலங்கினங்களால் ஊறுவிளையுமென அறிந்தாள். இவ்விடத்திலிருந்து மேற்கில் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு தடாகமும் நந்தவனமும் அமைத்த லட்சுமி தாயுமானவரின் தவநிலையத்தை அவ்விடத்துக்கு மாறச்செய்தாள்.

தொடர்ந்து நெடுங்காலமாக நிஷ்டையிலிருந்ததால் ஊண், நீரின்றி உடல் மெலிந்து எலும்புருவமாகத் தென்பட்டது. மழை, பனி, வெயில் ஆகிய காலநிலைக்கேற்ப உடலானது மரத்துப்போய் கருங்கல்போல மாறியது. தலைமுடி மட்டும் தொடர்ந்து வளர்ந்து குருவிகள் கூடுகட்டி வாழும் நிலை வந்தது. காட்டுமர உதிர்ச்சருகுகள் அவர் மீது மண்டிக் குவியலாக இருந்தது.

“எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன் பராபரமே”

என்பது மட்டும் தாயுமானவரின் நிஷ்டையின் நோக்கமாக இருந்தது.

இராமநாதபுரத்து மன்னன் சேதுபதியின் காவலாளிகள் இருவர் அவ்வழியே வந்தபோது எலும்புக்கூடொன்று போல பேச்சுமூச்சின்றி இருந்த தாயுமானவர் சித்தரின் மீது இலைச்சருகுகள் மூடிக் கிடப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அவர் இறந்துவிட்டார் என்று அச்சருகுக்கு தீமூட்டி விட்டனர். நெருப்புப் பற்றியெரிந்ததும் சிறிது நேரத்தில் குடு தாங்காது கண்விழித்துப் பார்த்தார் தாயுமானவர். அதனைக் கண்ட காவலாளிகள் அதிர்ச்சியடைந்தனர். கண்விழித்த தாயுமானவர் காவலாளிகளின் செயலறிந்து விழித்த நிலையிலேயே இறை ஜோதியில் கலந்து சிவமானார்.

இறைவனின் திருவருளால் நற்குடியிற் பிறந்து, தாய் சிந்தனையுடன் நல்வழிகாட்டிய ஆன்மிகச்செல்வராக விளங்கியவர் இவர். ஆன்மிக பலத்தினால் இறையருள் தூண்ட யோகநிலையில் எண்ணற்ற கருத்தாழம் மிக்க பாடல்களை அருளிணார். இப்பாடல்கள் என்றும் மெய்ப்பொருளை வாரிவழங்கும் பேறுடையது.

தாயுமானகவாமிகளின் செயல்களும் அற்புதங்களும் பற்றற்ற நிலையும் சிவயோகசித்தியின் பெருமையும் “யாவும் சிவமயமே” என உணர்ந்து நாமும் போற்றி மகிழ்வோமாக.

திருநீலகண்ட நாயனார்

ஆடலேபுரியும் அம்பலவாணர் அருளாட்சி செய்யும் தில்லை மூதூரில் வேதியர்கள் வாழ்ந்த திருநகரில் சிவபக்தி பூண்ட குயவர் குடியில் பிறந்த அருளாளர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

இறைவன் திருப்பாற்கடலில் நஞ்சு தோன்றியபோது உலக வாசிகளுக்கு அபாயம் நேரிடாதவாறு அமுதென உட்கொண்டார். அந்த நஞ்சானது இறைவனுக்கு உடலினுட் சென்று தீங்குறா வண்ணம் சிவகாமசுந்தரித்தாயார் இறைவனின் திருக்கண்டத்திலேயே தங்கும் வண்ணம் தம் மலர்க்கரத்தினால் தடைசெய்திருந்தார். இதனால் எம்பிரான் நீலகண்டத்தவரானார். இவ்வரிய நிகழ்வு இறைவனுக்குத் திருநீலகண்டர் என்னும் காரணத் திருநாமத்தை நிலைக்கச்செய்தது. தில்லையில் வாழ்ந்த குயவனார் தில்லைக் கூத்தனின் பேரருள் கவர்ந்திழுக்கச் சிவபிரானை இடையறாது தமது சிந்தையில் இருத்தினார். மேலும் இறைவனின் திருநீலகண்டம் அவரது மனத்திரையில் ஒளிப்பதிவுசெய்ததன் காரணமாக எந்தநேரமும் ஓயாது “திருநீலகண்டம்” என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். இதனால் யாவரும் இவரைத் “திருநீலகண்டர்” என அழைத்ததால் இப்பெயர் இவரிடம் நிலைத்தது.

இவர் சிவபக்தி மேலீட்டினால் சைவசமயத்தின் மெய்ப்பொருள் உணர்ந்து தம் குலத்தொழிலையும், வாழ்க்கை நெறியையும் இறைவனுக்காகவே நெறிப்படுத்தி வந்தார். சிவனடியார்களுக்குப் புத்தம்புதிய திருவோடுகளைச் செய்து வழங்கி வந்தார். இவரது சிவபக்திக்கும் ஆன்மிக வாழ்வுக்கும் உறுதுணையாக அழகில் திருமகளை ஒத்தவளும், நற்பண்பும், ஆசாரமும், கணவனையே தெய்வமாகப் போற்றும் அறிவுடமை மிக்க குலமகளான பெண்ணொருத்தி மனைவியாக வந்து சேர்ந்தாள். இருவரும் தமக்கே உரியதான நற்பண்பும் நல்லறிவும் மேலிட இல்லறத்தை நல்லறமாகப்

பேணி வளர்த்து வந்தனர். இதன் பயனாக இவர்களை நாடிவரும் சிவனடியார்களை வரவேற்று உபசரித்து நல்லாசிகளைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

இக்காலகட்டத்தில் திருநீலகண்டரின் தலைவிதிப்படியே காமப்பேயினால் ஈர்க்கப்பட்டு விலைமாதரை நாடிச் செயற்கை இன்பம் அனுபவித்து வந்தார். கணவனின் காமவெறியாட்டம் மனைவிக்கு எட்டியது. எந்தப் பெண்ணும் “தன் கணவன் தனக்கு மட்டும் சொந்தம்” என்ற அநுபவநெறியில் மிதப்பது வழமை. தனது கணவனான திருநீலகண்டர் அழகிலும், கற்பிலும், பண்பிலும் சிறந்து விளங்கிய தன்னையறியாமல் விலைமாதுடன் இன்புற்றுத் தனக்குத் துரோகஞ் செய்ததால் பெருஞ்சீற்றங் கொண்டிருந்தாள். இதேசமயம் தன் மனைவியையும் மறக்காமல் அரவணைப்பதற்காக எண்ணி மனைவியிடம் வந்து ஆசைவார்த்தைகள் பேசி அவளை அணுக முயன்றார். ஏற்கனவே கடுஞ்சீற்றத்துடன் இருந்தவள் “நீர் வணங்கி வரும் திருநீலகண்டம் மீதானையாக எம்மைத் தீண்டாதீர்” என்று உரைத்தாள். இதனால் அதிர்ச்சியடைந்த திருநீலகண்டர் இறைவனைச் சாட்சியாக்கி எம்மீது என்று பன்மையாகக் கூறியது கேட்டுச் செய்வதறியாது திணறினார். இதனால் “தன் மனைவியை வேறு பெண்ணாகவும், பெண் இனத்தவரெவரையும் என் மனதாலும் தீண்டேன்” என்று குளுரைத்தார்.

கணவன் மனைவியர் இருவரும் குளுரைத்தபோதும் தமது நற்பண்பு, கற்புநெறி, நல்லறிவு மேலீட்டினால் உடலின்பம் அனுபவித்தலை விட்டு, ஒருவர் மீது மற்றவர் தீண்டாமலும், இல்லற வாழ்வில் தத்தமது கடமைகளைக் கண்ணியமாகச் செயற்படுத்தியும் வந்தனர். இவ்விடயம் கணவன் மனைவியரைவிட வேறெவரும் ஊகித்தும் உணரமுடியாதவாறு இல்லற தர்மத்தை ஒட்டிவாழ்ந்தனர். இவ்வாறு காலம் உருண்டோடியது. நரை, திரை, மூப்பு இவர்களை அணுகியது. நெடுங்காலம் சென்றதும் தன் அடியவரின் சத்தியவிரதத்தை உலக மக்கள் அறிந்து யாவரும் இதேபோல வாழவும் விரதம் காக்கவும் சிவபிரான் சித்தங்கொண்டார்.

அரையில் கௌபீனமும் தோளிலும் மார்பிலும் முப்புரி நூலும் (பூணூல்), நெற்றியிலும் ஏனைய அங்கங்களிலும் துலங்குவெண்ணீறும், தலையில் சடாமுடியும், கையில் ஒரு திருவோடும் தாங்கிய வண்ணம் சிவப்பழமாகச் சிவயோகியான மாறுவேடத்தில் வந்த எம்பெருமான் அப்பனை என்ற குரலுடன் திருநீலகண்டரின் இல்லம் ஏகினார். சிவயோகியாரைக் கண்ட திருநீலகண்டர் அவரைப் பணிந்து வரவேற்று உபசரித்தார். சிவயோகியார் தமது கையிலிருந்த திருவோட்டை நீலகண்டரின் கையில் கொடுத்து இந்த ஓடு மிக அற்புதமானது. இதனளவு பொன் கொடுத்தாலும் வாங்கமுடியாத பெறுமதியுடையது. இத்திருவோட்டை வைத்துக்கொள். திரும்பவந்து கேட்கும்போது தரவேண்டும் என்று கூறி நீலகண்டரிடமிருந்து விடைபெற்றுத் தமது பொன்னம்பலத்தினுள் சென்று மறைந்தார்.

பன்னெடுங்காலத்தின் பின் இறைவன் திருநீலகண்டரின் சத்தியவிரதத்தையும் தம்மீது கொண்டுள்ள பற்றுதியையும் அறியத் திருவுளம் கொண்டு திருநீலகண்டர் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்த திருவோட்டை மறையச் செய்தார். பின்னர் தாம் முன்னே வந்த கோலத்துடன் நீலகண்டரின் இல்லத்தை அடைந்தார். சிவயோகியார் குயவனாரை நோக்கித் தான் முன் கொடுத்துப் பத்திரமாக வைக்கச் சொல்லித் தந்த திருவோட்டை உடன் தருமாறு கேட்டார். இதோ சற்றுநேரத்தில் எடுத்துவருவதாக விட்டினுட் சென்ற குயவனார் தான் வைத்திருந்த இடத்தில் திருவோட்டைக் காணாது திகைத்துப் பதறினார். இதேசமயம் சிவயோகியாரும் விட்டினுள் வந்து ஓடு மாயமாக மறைந்ததையறிந்து குயவனாரைப் பலவாறு கடிந்தார். தாம் அடைக்கலமாகத் தந்த திருவோட்டைத் திருடிய கள்வன் எனவும் தூற்றினார். குயவனார் தான் வைத்த திருவோடு காணாமல் போனதால் புத்தம்புதிய ஓடு செய்து தருவதாகக் கூறி மண்டியிட்டுச் சிவயோகியாரின் கோபம் தணியுமாறு பல நயவுரைகள் கூறிப் பணிந்தார்.

சரி ஓட்டை நீ திருடவில்லையெனில் பிரியமான புதல்வனின் கையில் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கி ஓடு காணாமல் போய்

விட்டதெனக் கூறுமாறு கேட்டார். சுவாமி எமக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையே என் செய்வேன் என்று குயவனார் பணிந்தார். அது கேட்ட சிவயோகியார் அப்படியாயின் உன் மனைவியின் கையில் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்யுமாறு கூறினார். சற்றுத் தயங்கிய குயவனார் ஓர் சத்திய விரதமாக என் மனைவியைத் தீண்டுவதில்லை. நான் வேண்டுமானால் நீரில் மூழ்கிச் சத்தியம் செய்கிறேன் என்றார். குயவனாரின் இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சிவயோகியார் நான் இது பற்றித் தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் சமூகத்தில் என் வழக்கைத் தாக்கல் செய்கிறேன். அவர்களின் தீர்ப்பின்படி நான் சம்மதிக்கின்றேன். எனக் கூறி வேதியர்களின் சமூகத்தில் தனது முறையீட்டை வழங்கிய இறைவன் தன்னை அடையாளம் காணாதபடி நெற்றிக்கண்ணையும், நீல கண்டத்தையும் மறைத்துக் கொண்டு தனது முறைப்பாட்டினை உள்ளபடி தெரிவித்தார். நீலகண்டக் குயவனார் ஒரு மறைந்தது என்றும் தமக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையென்றும் தமது பணிவான பதிலுரையாக வழங்கினார். மேலும் மனைவியின் கையுடன் பொருந்தியவாறு மனைவியை அழைத்து வந்து சத்தியஞ்செய்வேன் எனக்கூறிச் சிவயோகியாரையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் வீடு சேர்ந்தார். தம் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு மூங்கில் தடியின் இருமுனையிலும் இருவரும் பிடித்த வண்ணம் குளத்தில் இறங்கினர். கையில் பிடியாது தடியின் இருமருங்கிலும் பிடித்திருப்பதைக் கண்ட சிவயோகியார் வெகுண்டெழுந்தார். அப்படியாயின் உலகத்தில் உள்ளோர் யாவரும் கேட்கும் வண்ணம் சத்தியவிரதத்தின் காரணமாக மனைவியைத் தீண்டுவதில்லை என்று கூறுமாறு சிவயோகியார் கேட்டார். வேறு வழியில்லாமல் சிவயோகியாரின் கூற்றுப்படி சொல்லி விட்டு இருவரும் நீரில் மூழ்கினர்.

வேதியரும் அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்தார். குளத்தில் மூழ்கிய கணவன் மனைவியர் இருவரும் தமது முதுமைக்கோலம் நீங்கி இளம் தம்பதியராகக் காட்சியளித்தனர். இந்நிகழ்வைக் கண்ட அவ்விடம் நின்ற மக்கள் யாவரும் பெரிய அற்புதமான அதிசயத்தில் மூழ்கினர். அப்போது உமையொரு பாகனாகச் சிவபிரான் இடப

வாகனத்தில் வந்து காட்சித்தந்தனர். இறைவன் திருநீலகண்டநாயனாரையும் அவர்தம் மனைவியையும் நோக்கி “ஐம்புலன்களையும் வென்ற அன்பர்களே! இந்த இளமை என்னும் நீங்காத கோலத்தோடு விருப்புடன் எம்மிடத்திலே இருப்பீர்களாக!” என்று திருவருள் புரிந்து மறைந்தார். பக்தி வைராக்கியம் மிகுந்த திருநீலகண்டநாயனாரும் மனைவியும் இறைவன் திருவருளால் வலிமையுற்றுச் சிவலோகம் அடைந்து பெறுதற்கரிய பேரின்ப வாழ்வு பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

இத்தம்பதியினர் ஆண்டவன் மீது வைத்திருந்த சத்திய விரத ஆணையை அயலார் அறியாவண்ணம் கட்டிக்காத்த பெருமை உடையவர்கள். இதனால் 63 நாயன்மார்களில் ஒருவராகச் சைவ சமயம் போற்றி மதிக்கும் உயர்வான நிலையைப் பெற்ற திருநீலகண்ட நாயனாரை வரலாறு சிறப்பிக்கிறது. இப்பெருமையால் சாதிபாகுபாடு காட்டாத வேதியர் குலத்தவரான சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பின்வருமாறு தமது பாட்டில் பொறித்துள்ளார்.

“திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க்கும் அடியேன்”

சங்கநிதி - பதுமநிதி

குபேரனிடம் பதுமநிதியும் சங்கநிதியும் ஏராளமாக இருப்பதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. சங்கநிதி, பதுமநிதியின் மதிப்பு எவ்வளவு தெரியுமா? கோடான கோடிக்குப் பதுமம் எனவும், பத்துக் கோடான கோடிக்கு மகாபதுமம் என்றும், நூறு கோடான கோடிக்குச் சங்கம் எனவும், ஆயிரம் கோடான கோடிக்கு மகாசங்கம் எனவும் கணக்குச் சொல்லப்படுகிறது. சங்கு என்பது கோடிகோடி மதிப்புள்ளது. இந்த எண்பதினைந்து இலக்கங்களைக் கொண்டது ஆகும். 100,000,000,000,000. இவ்வளவு பெருந்தொகை உள்ள செல்வத் திற்குச் சங்கநிதி என்று பெயர். பதுமம் என்பது சங்கத்தைவிட பெருந்தொகை உடையது.

குங்குலியக்கைய நாயனார்

வைகை நதியின் நீர்வளத்தால் பல வளங்களும் நிறைந்தது சோழவளநாடு. இந்நாட்டில் சிவ அருட் பூமியாகிய திருக்கடவூரில் காலனைக் காலால் உதைத்த கங்காதரக் கடவுளின் அருள் பொலியும் சிவத்தலமும் அணியாக அமைந்துள்ளது.

திருக்கடவூரில் வேதியர் குலத்தில் உதித்த கலயனார் என்பவர் வாழ்ந்தார். இவர் சோழவள நாட்டின் சிறப்பிற்கேற்ப பல செல்வங்களும் பெருக வாழ்ந்தார். தமது குல ஆசாரப்படி வாழ்ந்த இவரின் மார்பில் முப்புரிநூலும், சிந்தையில் சிவத்தியானமும், செயலில் இறைவன் பால் இடையறாத பேரன்பும் பூண்டவர். சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்த காரணத்தால் இறைபணியில் தூபமிடும் செயலில் ஈடுபட்டார். இறைவனுக்கு ஈடிணையற்ற நறுமணம் மிக்க குங்குலியத் தூபமிட்டு மகிழ்ந்தார். இவர் இல்லற வாழ்வில் புகுந்ததால் மனைவி, மக்கள், நெருங்கிய உறவினர் சிலரும் இவருடன் இணைந்து வாழ்ந்தனர். இயற்கையாகவே பல செல்வங்களும் இருந்ததால் இல்லற வாழ்வுக்கான பொருளிட்டலிலும் பார்க்கச் சிவத்தொண்டே சிறந்ததெனக் கண்டு பணியாற்றினார். திருக்கடவூர் அமிர்தகடேஸ்வரரைத் தன் உயிரிலும் மேலாகக் கருதி இடையறாது பணிந்தார்.

இறைவன் கலயனாரின் பக்தியைச் சோதிப்பதற்குச் சித்தங் கொண்டு குடும்பத்தில் கொடிய வறுமையை ஏற்படுத்தினார். வறுமை காரணமாக இவர் தமது காணி நிலங்களையும் சொத்துக்களையும் விற்கநேரிட்டது. யாவும் விற்று ஏதிலி நிலையில் இருந்தபோதும் குங்குலியத் தூபமிடும் பணியைத் தொடர்ந்து செய்துவந்தார். வறுமையின் பிடியிலிருந்த குடும்ப உறுப்பினர்களைப் பசி வாட்டியது. இரு நாட்களாக உண்ண வழி ஏதுமற்ற நிலையில் யாவரும் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது. பிள்ளைகள் பசியால் வாடியது கண்ட

கலயனாரின் மனைவி பெரிதும் பரிதவித்துத் தன் கழுத்திலிருந்த மாங்கல்யத்தைக் கழற்றிக் கணவனிடம் கொடுத்து அதை விற்று உணவுக்கான நெல் வாங்கி வருமாறு வேண்டினாள். மனைவி கொடுத்த பொற்தாலியை வாங்கிய கலயனார் கடைத்தெரு நோக்கிச் சென்றார்.

செல்லும் வழியில் எதிரே ஒரு வணிகர் ஒரு பொதியைக் கொண்டு வந்தார். வந்தவரை நோக்கிய கலயனார் இது என்ன பொதி என்று வினாவினார். இப்பொதியில் குங்குலியம் இருப்பதாக வணிகர் கூறினார். அதுகேட்டதும் மகிழ்ந்த கலயனார் அப்பொதியைத் தருமாறும் கிரயமாகப் பொன் தருவதாகவும் கூறினார். எவ்வளவு பொன் தருவீர் என வணிகர் கேட்கவும் கலயனார் பொன்தாலியைக் கொடுத்தார். பொதியைக் கலயனாரிடம் வணிகர் கொடுத்தார். வணிகரிடம் வாங்கிய குங்குலியப் பொதியுடன் நேரே வீரட்டானத் திருக்கோயிலை அடைந்தார். திருக்கோயிலில் எம்பெருமானின் பூசைப் பொருட்கள் சேமித்து வைக்கும் களஞ்சியசாலையில் குங்குலியப் பொதியை வைத்தார்.

கலயனார் வீட்டில் பிள்ளைகள் பசியால் வாடவும், தாயானவள் தன் கழுத்திலிருந்த பொற்தாலியைக் கொடுத்து உணவுக்கான நெல் வாங்கி வரச் சொன்னதையும், குடும்பத்தினரையும், அவர்களின் பசி, பட்டினி, உறவு யாவற்றையும் மறந்தார். இறைவனுக்குக் குங்குலிய தூபமிடுவதிலும், கோயில் தொண்டுகள் செய்வதிலும் தன்னை அர்ப்பணித்தார். தன் பசியையும் நோக்காது இறைவனின் திருக்கோயிலே தஞ்சமென்றெண்ணி இரவிலும் கோவிலிலேயே உறங்கினார்.

தமது அடியாரின் அபார பக்தியை மெச்சிய இறைவன் அவரது குடும்பத்தினரின் வறுமையைப் போக்கத் திருவுளம் கொண்டார். கலயனார் கோயிலில் உறங்கினார். அவரது மனைவி, பிள்ளைகள், சுற்றத்தார் யாவரும் மிகுந்த பசி காரணமாகச் சோர்வடைந்து உறங்கிவிட்டனர். இறைவனின் சித்தப்படி கலயனாரின்

வீட்டில் பொற்குவியலும், நெற்குவியலும் வறுமை நீங்குவதற்கான இதர பொருட்களும் வீடு நிறையச் சேர்க்கப்பட்டன. கலயனாரின் மனைவியின் கனவில் தோன்றிய இறைவன் வீட்டில் பல செல்வங்களும் நிறைந்திருப்பதை உணர்த்தினார். கனவு கலைந்து எழுந்தவர் இவையாவும் இறைவனின் பேரருளே என எண்ணி இறைவனை இருகரம் கூப்பி வணங்கினார். உடன் சமயலறைக்குச் சென்று கணவனுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பசியாற்றும் வண்ணம் உணவு தயாரிக்கலானார்.

கலயனாரோ இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வதைத் தனது தவப்பேறாகக் கருதி சிந்தையெல்லாம் சிவமயமாகவே இருந்தார். காலனைக் காலால் உதைத்த காவலன் தனது திருவருளைக் கலயனாருக்கு உணர்த்த விரும்பினார். “கலயா நீ மிகவும் பசித்திருக்கிறாய் உன் வீட்டுக்குச் சென்று அறுசுவையுடன் உண்டு பசியை நீக்குவாயாக” என இறைவன் மலர்ந்தருளினார். இறைவனின் அசரீரி வாக்குக்கு அமைவாகக் கலயனார் இறைவனை வணங்கி வீட்டுத் தன் இல்லம் சென்றடைந்தார்.

தமது இல்லத்தில் புகுந்த கலயனார் தம் வீடு நிறையக் குவியல் குவியலாகப் பொன்னும், நெல்லும், மறு பொருட்களும் தேங்கிக் கிடக்கக் கண்டதும் பெருவியப்படைந்தார். பின்னர் தன் மனையாளை நோக்கி இவையாவும் எவ்வாறு கிடைத்தன என வினாவினார். மனைவியும் கணவரை நோக்கி இவையெல்லாம் நீலகண்டப்பெருமானின் திருவருட் செல்வமாகும் என்றார். அங்கு நிறைந்திருந்த செல்வமெல்லாவற்றையும் பார்த்து இன்புற்ற கலயனார் “என்னையும் ஆட்கொள்ள எந்தை பெருமான் திருவருள் இருந்த வண்ணம் தான் என்ன?” என்று வியந்து தன் தலைமேல் கரம்குவித்து இறைவனை வணங்கினார்.

மகாலட்சுமி போன்ற கலயனாரின் மனைவி கலயனாரையும் அடியார்களுடன் வரிசையில் இருத்தி அவர்களுக்கு விதிப்படி தூப தீபம் காட்டி இன்புற்றுத் திருவமுது படைத்தாள். இறைவன்

திருவருளை எண்ணி மனைவி படைத்த திருவமுதை உண்டு மகிழ்ந்தார். ஊரெல்லாம் பிச்சை எடுத்துவரும் சிவபிரானின் அருட் பெருங் கருணையால் உலகில் மிகப்பெரிய செல்வத்தைக் குங்குலியக்கலயநாயனார் பெற்று மகிழ்ந்தார். அடியார்களுடன் கூட இருந்து அறுசுவை உணவு உண்டபோதும் குங்குலியக்கலய நாயனார் வழமைபோலத் தனது திருத்தொண்டை இறைவனுக்கு ஆற்றி மகிழ்ந்தார்.

குங்குலியக்கலயனார் இறைவனின் பேரருளால் பல்வகைச் செல்வங்களை அனுபவித்து இறைபணியுடன் மகிழ்ந்து வரும்காலை திருப்பனந்தாள் என்னும் கிராமத்தில் உறையும் சிவபிரான் ஆலயத்தில் நடைபெற்ற ஒரு அற்புத நிகழ்வில் பங்குபற்றினார். இச்சிவத்தலத்தில் வழமையாக ஆதிசைவ குலத்தைச் சேர்ந்த தாடகை என்னும் இறைவனின் பக்தை இறைவனுக்கு மாலைகட்டி அலங்கரித்து வந்தாள். ஒருநாள் தான் கட்டிய மாலையைக்கொண்டு சென்று லிங்கத் திருமேனியில் அணிவிக்க முயன்றபோது அவளின் ஆடை நெகிழ்ந்தது. ஆடையைத் தனது முழங்கையால் அணைத்துப் பிடித்தாள். கையுயர்த்தி இறைவனுக்கு மாலையிடப் பெரிதும் சிரமப் பட்டாள். இதையுணர்ந்த இறைவன் அப்பெண்ணுக்காக மனமிரங்கி லிங்கத்திருமேனி சாய்ந்து மாலையை ஏற்றது.

சாய்ந்த லிங்கத்திருமேனியைச் சரியான நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்காகச் சோழமன்னன் தனது யானைகள் சேனைகள் மூலம் கட்டியிழுத்து நிமிர்த்த முயன்று யாவரும் விழுந்த நிலையில் எழ முடியாது அவதியுற்றனர். சோழமன்னன் சாய்ந்தலிங்கம் நிமிர்ந்த பின்பே விழுந்து கும்பிட வேண்டுமென ஆர்வங்கொண்டான். தமது முயற்சி கைகூடாததால் மன்னன் பெருஞ் சோகத்தில் இருந்தான். இதனை அறிந்த குங்குலியக்கலய நாயனார் தாமும் திருப்பனந்தாள் செல்ல எண்ணித் திருக்கடவூர் இறைவனை வணங்கிவிட்டுச் சென்றார்.

திருப்பனந்தாள் வந்தடைந்த குங்குலியக்கலய நாயனார் இறைவனை வணங்கினார். பின்னர் சிவபிரானின் லிங்கத் திருமேனியில்

பூங்கச்சோடு பிணைத்த வலிமையான கயிற்றைத் தன் கழுத்தில் கட்டியதுடன் தன் மனோபலமும் தபோபலமும் கூடவே இழுத்தார். சாய்ந்த லிங்கத் திருமேனி நிமிர்ந்தது. எம்பெருமான் சாய்வு நீங்கிக் காட்சி தரவும் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். இறைவன் அருளால் வாடிவரண்ட வானம் கறுத்து மழை பொழிந்தது. விழுந்து எழும்பாத சேனைகளும் யானைகளும் எழுந்தன.

சோழமன்னன் கரம் கூப்பியவாறு குங்குலியக்கலயநாயனாரின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். எழுந்து அவரை நோக்கி நாயனாரே லிங்கத்தை நேராக நிமிரவைத்து எம்பெருமானாகிய சடையனாரை வணங்கச் செய்தீர். திருமாலும் அடையாத எம்பெருமானின் திருவடியை நேரில் காணவல்லவர்கள் சிவனடியார்களே ஆவர் என்று குங்குலியக்கலய நாயனாரைப் புகழ்ந்தான். பின் அற்புதங்களைக் காட்டிய எம்பெருமானின் திருக்கோயிலில் பல திருப்பணிவேலைகளைச் செய்வித்து மகிழ்ந்தான்.

சோழ அரசன் தன்னகர் சென்ற பின் குங்குலியக்கலய நாயனார் சில நாட்கள் அங்கு தங்கி வணங்கிய பின் திருக்கடவூரை அடைந்து தன் குங்குலியத் தூபமிடும் பணி மற்றும் ஆலயத் தொண்டுகள் பல புரிந்தார். திருக்கடவூர் இறைவனைத் தரிசிக்க வந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளையும், திருநாவுக்கரசர் சுவாமிகளையும் எதிர்கொண்டழைத்துத் தமது இல்லத்தில் அவர்களுக்கு அன்புடன் அறுசுவை அமுது படைத்து அகமகிழ்ந்தார். இதனால் அவ்விருவரின் நல்லாசிகளையும் பெற்றார்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனைச் சிந்தையில் வைத்து மெய்யடியார்களை அமுதூட்டி, ஆதரித்து, நறுமணம் மிக்க குங்குலியத் தூபமிட்டு இறையருள் பெற்றவர். தன் பணி நிறைவில் இறைவனின் திருவடிநிழலை அடைந்தார்.

தெய்வச் சேக்கிழார்

அன்னை காஞ்சிகாமாட்சி பீடத்தையும் பல சிவத்தலங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டது. தொண்டை நன்னாடு. திங்கு குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் முதலான நானிலங்களும் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளன. நீர்வளம், நிலவளம் சிறப்பாக அமைந்ததால் விவசாயம் மேலோங்கி வளஞ்செய்கிறது. இச்சோழவள நாட்டின் மன்னனான கரிகால்சோழன் பல நாடுகளிலிருந்தும் நற்குடி நாற்பத் தெண்ணாயிரம் வேளாண் மக்களை இங்கு குடியேற்றினான்.

இம்மக்களின் குடியிருப்புகள் 24 கோட்டங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுள் சிறப்புடைய புலியூர்க்கோட்டத்திலுள்ள குன்றத்தூர் கிராமத்தில் சேக்கிழார்குடி என்ற வேளாண் மரபில் தோன்றியவர்கள் அருள்மொழித்தேவரும் அவர் தம்பி பாலறாவாயரும் ஆவர். (இவர்களது காலம் கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டாகும்.)

சகோதரர்கள் இருவரும் சமயநெறி மற்றும் கல்வி கேள்விகளில் கசடறக்கற்ற மேம்பாட்டினால் தலைசிறந்து விளங்கினர். மேலும் கல்விக் கேற்ப வாய்மையும், நற்பண்பும், திறமையும் மிகுந்து காணப்பட்டனர். இவர்களின் சிறப்பை அறிந்த இரண்டாம் குலோத்துங்கச் சோழன் அநபாயன் என்னும் அரசன் தகுந்த பல சீவரிசைகளையும் அனுப்பி அருள்மொழித்தேவரைத் தன் நாட்டுக்கு அழைத்தான். அருள்மொழித்தேவருக்கு “உத்தமசோழப் பல்லவன்” என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டித் தன் அரசின் முதன் மந்திரியாக நியமித்தான். தனக்குக் கிடைத்த பதவியின் கனதியை உணர்ந்த அருள்மொழித்தேவர் தன் அறிவுத்திறமையால் பதவியை நன்கு அலங்கரித்தார்.

இதே காலத்தில் அருள்மொழித்தேவர் நாகேச்சுரம் என்னும் சிவத்தலத்தை நாளும் வழிபட்டுத் தன் உள்ளார்ந்த குல தெய்வமாகப் போற்றிப் பல திருப்பணிகளைச் செய்து மகிழ்ந்தார். மேலும் இவரது குலப்பெயரான “சேக்கிழார்” என்றே இவர் அழைக்கப் படலானார். ஒரு மந்திரியின் கடமையில் அரசனுக்கு வேண்டிய நல்லாலோசனைகளை வழங்கி நெறிப்படுத்தும் நியதியும் இருந்தது. அரசன் அக்காலச் சங்க காவியங்களில் ஒன்றான “சீவகசிந்தாமணி”

என்னும் சமண நூலை நன்கு பாராட்டி வந்தான். இந்த நூலில் சிற்றின்பக் கதைகள் நிறைந்திருந்ததால், இதைப் படிக்கும் பாமர மக்களை நல்வழிப்படுத்த முடியாதிருக்குமென அரசனுக்குச் சேக்கிழார் எடுத்துரைத்தார். எக்காலத்தும் சிவகதைகள்தான் இம்மை மறுமைக்கு உகந்தவை எனவும் சேக்கிழார் தனது மதிநுட்பத்தினால் உணர்த்தினார். அரசன் சேக்கிழாரின் சொந்திறன், பொருட் திறமையை மேலும் அறிவதன் பேரில் தகுந்தவற்றை எடுத்தியம்புமாறு கோரினான். அரசனின் கோரிக்கையின் பேரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர்தொகை, அதன் வகை நூலான நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, தாம் அமைச்சராக இருந்தபோது தரிசித்த பல சிவத்தலங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்களின் குறிப்புகள், கர்ணபரம்பரையிலான வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் யாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்தார். மேலும் 63 தனியடியார்கள், ஒன்பது தொகையடியார்கள் ஒருசேர 72 அடியார்களின் வரலாற்றினையும் அரசனுக்கு நன்கு விரிவாகச் சொல்லியருளினார். இவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அரசன் தான் கேட்டறிந்த சுவையான ஆன்மிக ஆக்கங்களை தமிழ்நாடு முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் கேட்டுய்யும் வண்ணம் சிறந்த காப்பியமாக எழுதும்படி வேண்டினான். அரசனின் வேண்டுகூட்சுச் சேக்கிழாரும் உடன்பட்டார்.

சிவப்பணி இனிது நிறைவேறும் நோக்கில் அரசன் சேக்கிழாருடன் பணியாட்களையும் வேண்டிய இதர பொருட்களையும் அனுப்பிவைத்தான். தூய பணியை மேற்கொண்ட சேக்கிழார் தில்லையை அடைந்ததும் கங்கையில் நீராடி, தில்லையம்பல வாணரை வணங்கித் தமது புறத்தாய்மை, அகத்தாய்மையை உறுதி செய்துகொண்டார். இறைவனும் புனிதமான பணிக்கெனத் தன்னிடம் ஆசீர்வாதம் பெறவந்த மெய்யடியார் சிறப்புடன் செயலாற்ற “உலகெலாம்” என்ற பதத்தை அசரீரியாக மொழிந்தார். இதைக் கேட்டு இன்புற்ற சேக்கிழார் பெருமானும் தில்லைவாழ் அந்தணர் களும், அங்கு உடனிருந்த அறிஞர்களும் இறைவனின் திருவருளை எண்ணி இன்புற்றனர். சேக்கிழார் பெருமான் நால்வர் பெருமகான் களை மனதில் இருத்திப் பணிவுடன் ஆயிரம் கால் மண்டபத்தை வந்தடைந்தார். அம்பலவாணர் எடுத்தியம்பிய “உலகெலாம்” என்ற சொற்றொடரில் ஆரம்பித்துத் தமது எண்ணக்கருவில் உதித்தவற்றை ஓர் பெரும் காப்பியமாக இயற்றினார். இக்காப்பியம் இரு பெரும் காண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டது. இவற்றை 13 சருக்கங்கள், 4281

செய்யுள்களாகவும் பாடி இனிது நிறைவேற்றினார். சேக்கிழார் பெருமானின் காவியத்தில் பொதிந்திருந்த கருவூலங்களும் சொல் நயமும் கண்டு வியந்த சந்தான குரவர்களில் சிறந்த ஒருவரான உமாபதிசிவாச்சாரியார் சுவாமிகள் இவ்வாக்கத்தை நன்கு பாராட்டி உள்ளார்கள். இக்காப்பியத்தில் இறைவன் எடுத்துக்கொடுத்த “உலகெலாம்” என்ற பதம் முதலிலும், இடையிலும், கடைபிலும் 14 இடங்களில் அமைந்துள்ளது மிகவும் சிறப்பையே தருகிறது.

இந்த மகாகாவியம் சிறப்புடன் எழுதி முடிந்ததை அறிந்த அநபாயச்சோழ மன்னன் சேனைகள் புடைசூழத் தில்லையை வந்தடைந்தான். அரசன் பரிவாரங்களுடன் வந்ததும் சேக்கிழார் பெருமானும், தில்லைவாழ் அந்தணர்களும், மடாதிபதிகளும் எதிர் கொண்டு வந்து வரவேற்பளித்தனர். சேக்கிழார் பெருமானின் சிவப் பொலிவைக் கண்டு வியந்த மன்னன் சேக்கிழார் பெருமானின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். அதேசமயம் ‘நடராஜப் பெருமானின் அசரீரியாக “இப்புராணத்தை யாவரும் கேட்க” என்று ஒலித்ததுடன் இறைவன் தமது சிலம்பொலியையும் கேட்பித்தார்.

உடனே அரசன் இறைவனின் திருவருளை எண்ணி மகிழ் வுற்றதுடன் எல்லாத் திக்குகளிலுமுள்ள புலவர்களையும், அறிஞர்களையும், மடாதிபதிகளையும் ஓலை அனுப்பி வரவழைத்து யாவரையும் தில்லையில் கூடுமாறு வேண்டினான். சேக்கிழார் பெருமான் தாம் அருளிய திருத்தொண்டப்புராணத்தை ஓர் சித்திரைத் திருவாதிரைத் திருநாளில் பொருள் விரித்துச் செய்யத் தொடங்கி அடுத்த சித்திரை மாதத் திருவாதிரை நன்னாளில் நிறைவுசெய்தார். தினந்தோறும் இப்புராணத்தைப் பக்தியுடன் செவிமடுத்து இன்புற்ற அடியார்களுக்கு அரசன் உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றை மனமுவந்து வழங்கி இன்புற்றான். தில்லையில் அந்தணர்களும், இத்திருமுறைகளைச் சிவமூல மந்திரங்களால் அர்ச்சித்து ஆசிகூறினர்.

அரசன் புராணகாவிய நூலைப் பச்சைப் பட்டினால் மூடிச் சுற்றிப் பொற்கலத்தில் இட்டு, யானை மீதேற்றி அதனுடன் சேக்கிழார் பெருமானையும் அமரச்செய்து, தானும் அந்த யானை மீதேறி அமர்ந்து சேக்கிழார் பெருமானுக்குத் தன் இருகரங்களாலும் சாமரம் டவீசி மகிழ்ந்தான். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்.

இவ்வரிய நிகழ்வைக் காணவந்த அன்பர்கள் கண்மாரி பொழிந்தனர். நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட நான்கு வீதிகளிலும் யானை பவனி வந்தது. வேதங்களும் ஒலித்தன. திருமுறைப் படனமும் நிகழ்ந்தன. வீதிவலம் வந்தடைந்ததும் சேக்கிழார் பெருமான் அம்பலவாணரின் திருமுன் வந்தமர்ந்தார். அரசன் தெய்வச் சேக்கிழாருக்கு “தொண்டர் சீபரவுவார்” என்னும் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்து வணங்கினான். இப் புராணகாவியம் திருநெறியத் தமிழாக விளங்கிய பதினொரு திருமுறைகளின் வரிசையில் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக அமையும் என்பதால் இவற்றைச் செப்பேட்டில் பதிப்பித்துப் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக வகுத்து நிறைவுசெய்த அநபாயச்சோழ மன்னனை யாவரும் மனமார வாழ்த்தி இன்புற்றனர்.

சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராணத்தைப் பாடி அரங்கேற்றிய பின் தமது ஆன்மவிருத்திக்காக இறைபணியாற்ற விரும்பி அரச பணியை நீக்கி ஓய்வுடன் கும்பகோணத்துக்கு அருகேயுள்ள நாகேச்சரம் திருக்கோயிலில் தினமும் பெருமாளை வழிபடலானார். இத்தலத்தில் மேலும் பல திருப்பணிகளைச் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்.

சேக்கிழார் பெருமான் அரசபணியிலிருந்து ஓய்வுபெற விடுவித்த பின் அரசன் அவர்தம் தம்பியார் பாலநாவாயருக்கு முதலமைச்சர் பதவி வழங்கித் “தொண்டைமான்” என்னும் பட்டத்தையும் சூட்டிக் கௌரவித்தான். அவரும் தமதூரில் திருக்குளம் ஒன்றைத் தோண்டு வித்தார். திருநாகேச்சரத்தில் திருப்பணிகளும் செய்து வந்தார். தமது அமைச்சுப் பதவியைச் சிறப்புறச் செய்ததால் இவருக்கு “தொண்டை மண்டலம் நின்று காத்த பெருமான்” என்ற பெயரும் உண்டு.

சேக்கிழார் பெருமான் குன்றத்தூரில் தமது ஆன்மார்த்த குலதெய்வத்தின் பெயரால் திருநாகேச்சரம் என்னும் திருத்தலத்தைப் புதிதாகக் கட்டிப் பல திருத்தொண்டுகளைச் செய்துவந்தார். சேக்கிழார் பெருமான் தில்லையிலேயே இருந்து நாயன்மார்களின் வரலாறுகளை உணர்ந்து அடியார்களுடன் அருந்தவமிருந்து ஒரு வைகாசிப்பூச நன்னாளில் நடராசப்பெருமானின் திருவடி நிழலில் சங்கமமானார்.

குன்றத்தூர் சிவாலயத்தில் 45 கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்கள் யாவும் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்துக்குப் பிற்பட்டவையாகும். இக்கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றுள் சேக்கிழாரின் பெருமைகள், அறப்பணிகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தெய்வச்சேக்கிழாரின் பெரியபுராண காவியம் முழுவுதும் பக்திச்சுவை, தமிழ்ச்சுவை, ஞானமார்க்கம் ஆகியவை மிகுந்து காணப்படுகிறது. இவை எமது வாழ்க்கைக்கு அவசியம் தேவை எனவும், சமயநெறியில் நிற்பவர்களுக்கு இந்நூல் தளராத மன உறுதியையும் தரவல்லது. “பக்திச்சுவை நனி சொட்டச்சொட்டப் பாடிய கவிவல்லவ” என்று மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் சேக்கிழாரை வாயார வாழ்த்திப் பாராட்டினார். பெரிய புராணம் தமிழ்நாட்டில் சமய, சமூக, இலக்கிய, பண்பாட்டு வரலாற்றின் முதல்நூலாகும். மேலும் இந்நூலின் சிறப்பினால் வடமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பெருமையையும் கொண்டதாகும்.

இப் பெரியபுராணத்தைப் படிப்பதன் மூலம் நாமும் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து சமயநெறியில் பிரகாசிக்க ஏதுவான திருவிளக்கு ஏற்றுவதாகவும் உதவும். இந்நூல் சிறப்புமிக்க சைவநெறியில் புகுந்து பல நன்மைகளைப் பெற்றுய்ய உதவும். விபூதி, உருத்திராக்கம், பஞ்சாட்சர மந்திரம், ஆண்டவனின் எளிமை, இறைவனின் பேரருள், பக்தி, கடின உழைப்பு, சத்தியம், தர்மம், கற்புநெறி, அரசரின் கடமை, நல்லொழுக்கம், சீவகாருண்யம் ஆகியவற்றின் பெருமையையும் சிறப்பையும் ஊடகமாக அமைத்தே பாடல்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் இக்காவியம் மூலம் எமக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறாகும்.

தெய்வச்சேக்கிழாரின் பெருமையை நினைவுகூருமுகமாக குன்றத்தூரில் ஒரு தனிக்கோயில் அமைத்து இவருக்கும், இவரது தாயார், தம்பியார் ஆகிய மூவருக்கும் சிலைவடித்து வைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். இவர் முத்திபெற்ற பிரதி வருடமும் வைகாசிப் பூச நன்னாளில் பூசைகள் செய்து பெருவிழா எடுத்து வருகின்றனர்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

ஒளவையார்

தமிழ்கூறும் நல்லுக மக்கள் செந்தமிழையும் சைவ சமயத்தையும் தேடிக்கற்று, எக்காலமும் பயனடையும் வண்ணம் மக்களுக்காகப் படைக்கப்பட்ட சமய, இலக்கிய நூல்களில் ஒளவையார் பாடலின் சிறப்பு மகத்தானது.

எத்தனையோ நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒளவையார் பாடியவை என நமக்குக் கிடைத்தவை பலவாகும். இவை யாவும் எக்காலத்தவரும் அனுபவிக்கக்கூடியதாக அமைந்துள்ளன. எவரும் எளிதில் விளங்கக்கூடிய வெளிப்படையான ஆழ்ந்த கருத்துக்களையும், தமிழின் உயிர்த்துடிப்பையும் ஆன்மிகத்தின் தத்துவத்தையும் துல்லியமாக எடுத்தியம்புகின்றன. ஆர்வமுடன் விரும்பிக் கற்று இன்புறும் சக்தி இவற்றுட் பொதிந்துள்ளன.

வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் ஒளவையார் என்ற பெயரில் பலர் வெவ்வேறு காலத்தில் சிறந்த புலவர்களாக அவதரித்துப் பாடல்கள் பாடினரென்றும், சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர்காலம், என வெவ்வேறு காலங்களில் தோன்றியதாகவும் தெரிவிக்கின்றனர். இவர்களின் வரலாறு எப்படி இருப்பினும் ஒளவையார் பாடல் செந்தமிழையும், சமய நெறியையும் வளர்க்கும் நோக்கில் படைக்கப்பட்டவையாகும். காலப்போக்கில் சிதைந்து அழிந்துபோனவை போக எஞ்சியுள்ள பாடல்களே எமக்கு உதவுகின்றன. எமது எதிர்காலச் சந்ததியினர் இவற்றின் சிறப்பை உணர்ந்து தேடிக்கற்க நாம் உதவவேண்டும்.

ஒளவையார் யார்? எக்காலத்தவர்? என்று சிந்திக்காது கிடைத்தவற்றை ஒளவையார் பாடியவை என மனமுவந்து கற்க முனைய வேண்டும். நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஒளவையார் பாடல்கள் அறியாமையை நீக்கி, அறிவுப்பசி தீர்க்கும் அருமருந்தாகும். தேள் என்னும் பதார்த்தம் தானும் கெடாது; சேர்ந்தவற்றையும் கெடுக்காது என்றென்றும் பயனுடையது. அதேபோல ஒளவையார் பாடல்கள்

தெவிட்டாத தேன் சுவை தரும் சிறப்புடையவையாகும். ஓளவையின் பாடல்களில் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

சோழவள நாட்டில் உறையூர் என்னும் நகரில் ஒரு சாவடியில் அவதரித்தார் ஓளவையார். இவரது வரலாறு பல சிறப்பான சிந்தனையைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது. ஆதி என்னும் பெண்ணுடன் பகவன் என்னும் வேதியர் மையல்கொண்டு உறவாடினார். ஆதி என்பவள் தனது குலத்தவர் அல்ல என அறிந்ததும் ஆதியை விட்டு விலகமுற்பட்டார். பின் இருவரும் தமக்குள் ஏற்பட்ட சமரச வாக்குறுதியை முன்வைத்துப் பிரியாது வாழ்ந்தனர். இவர்களின் வாக்குறுதிப்படி தாம் எங்கு சென்றாலும் பிறக்கும் பிள்ளையை அவ்வவ்விடத்தில் விட்டுச் செல்லவும் ஏற்பாடானது. இந்த நிபந்தனையில் ஓளவை உறையூர் சாவடியில் பிறந்தார். ஓளவை கருவிலேயே கல்வியும் ஞானமும் பெற்றிருந்தவர். முதலாவது பெண்மகவு பிறந்தபோது அதை அவ்விடத்தில் விட்டுச் செல்ல மனம் வருந்திய ஆதியைத் துணிந்து செல்லுமாறு அன்று பிறந்த ஓளவை பின்வரும் பாடலைப் பாடினார்.

“இட்ட முடன் எந்தலையில் இன்னபடி என்றெழுதி
விட்ட சிவனுஞ் செத்து விட்டானோ? முட்டமுட்டப்
பஞ்சமே யானாலும் பாரம் அவனுக்கன்னாய்!
நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ”

இப்பாடலைக் கேட்டதும் ஆதி கவலை நீங்கித் தன் கணவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். அச்சேரியில் வாழ்ந்த பாணர் என்பவர் ஓளவையை எடுத்துச்சென்று சீருஞ்சிறப்புமாக வளர்த்து வந்தார்.

இவ்வாறு வளர்ந்து வரும்வேளை ஓளவை இயல்பாகவே சிறந்த இறைபக்தியை நாடினார். பலகலைகளையும் கல்வியையும் தானே அறிந்து புலமை பெற்றதால் உலகளாவிய ரீதியில் கல்வியிற் சிறந்த புலவராகப் பெருமையுடன் காணப்பட்டார்.

முதுமை பெற்றது

தமிழ்ப்பணி ஆற்றவென்றோ அவதரித்த ஓளவை பெற்றோரால் கைவிடப்பட்டவர். வளர்ந்து பருவமங்கையாக மாறியவர். தமது இரையருட்செல்வர்கள்

பணியின் பொருட்டு உலாவருங்கால், இந்த மாயவுலகில் பெண்களுக்கான இடையூறுகள் வரலாமென எண்ணினார். ஒருநாள் அவர் நாளும் பொழுதும் இட்டமுடன் மனமுருகி வழிபடும் விநாயகப் பெருமானை வணங்கச் சென்றார். தமது தூய பணி சிறக்க, காண்போர் வியக்க, யாவரும் மூதாட்டி எனத் தன்னை அணுகத் தனக்கு முதுமைக்கோலம் தருமாறு வேண்டியவாறு பஞ்சாங்க நமஸ்காரத்துக்காகக் குனிந்தார். வணங்கி எழும்போது இறைவன் அருளால் மூதாட்டியாகவே காட்சிதந்தார். ஓளவையார் விநாயகப் பெருமானின் பெருங்கருணையை எண்ணி உளம் மிகமகிழ்ந்து நன்றியுடன் விநாயகரை வணங்கித் தன் பணியை ஆரம்பித்தார்.

ஹைக்குப் பாடியது

ஓளவையார் வாழ்ந்த காலத்தில் புலவர்களான கம்பர், ஓட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி போன்றோரும் வாழ்ந்தனர். ஒருவர் மீது கம்பர் ஒரு பாடல் பாடினால் பல சித்திகளும் பாடப்பெற்றவருக்குக் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை வெகுவாகப் பரவியிருந்தது. இதனால் ஒரு பாடல் பாடினால் கிரயமாக ஆயிரம் பொன் பெற்று வந்தார். இதையறிந்த சிலம்பி என்னும் தாசி தன் மீது கம்பர் மூலம் ஒரு பாடல் பாடுவிக்க எண்ணினாள். இதற்காகத் தன் நகைகள் மற்றும் உடமைகளை விற்றாள். அவளுக்கு யாவும் 500 பொன்னாகவே கிடைத்தது. அப்பணத்தைக் கம்பரிடம் கொடுத்து ஒரு பாடல் பாடுமாறு வேண்டினாள். மிகுந்த கர்வங்கொண்ட கம்பர் சிலம்பியின் பணத்துக்காக

“தண்ணீரும் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவதும் சோழ மண்டலேமே”

என்னும் இருவரிகளையும் மட்டும் சிலம்பியின் வீட்டுச் சுவரில் எழுதிவிட்டு மிகுதியைப் பூர்த்தி செய்வதாயின் 500 பொன்னையும் தருமாறு கூறிச் சென்றார்.

இதனால் சிலம்பி பலவாறு மனம் வருந்தினாள். தன் உடமைகள் விற்றும் பாடல் பூர்த்தியாகாமல் தமக்குப் பெருவாழ்வு

கிட்டாமல் பெரிதும் துன்புற்றாள். ஒருநாள் ஓளவையார் தம் பணி காரணமாக வெகுதூரம் நடந்து வந்த சோர்வினால் சிலம்பியின் வீட்டுத் திண்ணையில் வந்தமர்ந்தார். அவருக்குத் தாகமும் பசியும் பொறுக்கவில்லை. வீட்டினுள்ளே நோக்கித் தான் பசியாக இருப்பதாகவும், கொஞ்சம் கூழேனும் கொடுப்பாயா? என்று கேட்டிருந்தார். இதுகேட்டதும் சிலம்பி தான் குடிப்பதற்காக வைத்திருந்த கூழைப் பசியால் வந்த அம்மையாருக்கு அன்புடன் தந்து உபசரித்தாள். கூழை அருந்திய ஓளவையாரின் பசி நீங்கியதும் சுவரில் எழுதியவற்றையிட்டுச் சிலம்பியிடம் கேட்டார். சிலம்பி அதன் விபரத்தை முதாட்டியிடம் தெரிவித்தாள்.

சிலம்பியின் பரிதாபமான நிலையையும் அவள் தன்னை அன்புடன் கூழ் தந்து உபசரித்த பண்பும் ஓளவையாரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. உடனே சுவரிலிருந்த 'இருவரிகளையும் பின்வருமாறு பாடி நிறைவுசெய்தார்.

“.....பெண்ணாவாள்
அம்பற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு”

ஓளவையார் பாடலைப் பூர்த்திசெய்ததன் காரணமாகச் சிலம்பிக்கு இறைசக்தி துணைசெய்யச் சிறப்புடன் வாழும் செல்வவதியானாள். ஓளவையார் ஏழைத்தாசியொருவர் அன்புடன் கொடுத்த கூழை ஏற்றுத் தாசியின் சிறப்புக்காகப் பாடியதால் இவருக்குக் “கூழுக்குப்பாடி” என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. இந்த முதுமொழி எம்மிடையே பவனி வருவதை நாம் அவதானிக்கிறோம்.

ஓளவையார் கம்பருடன் வாதிடல்

ஓளவையார் சிலம்பி மீது பாடியதை அறிந்த கம்பர் இவர் மீது வெறுப்புற்றார். இதனால் இருவருக்குமிடையில் பெரிய சிலேடைப் பாடலான சொற்போர் முண்டது. ஆரைக் கீரைக்கும் ஓளவையாருக்கும் சிலேடையாக “ஒரு காலடி! நூலிலைப் பந்தலடி” எனக் கம்பர் பாடினார். கம்பரின் பாடலில் வெறுப்புற்ற ஓளவையார்,

“எட்டே காலட்சணமே! எமனேறும் பரியே!
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே! முட்டமேற்
கூரையில்லாவீடே! குலராமன் தூதுவனே!
யாரையடா சொன்னா யது”

என்று பாடினார். இதனால் கம்பர் வெட்கித் தலைகுனிந்தார்.

சோழ மன்னனுடன் அறிமுகம்

கம்பர் தான் பாடிய இராமாயணத்திலுள்ள சிறப்புக்களைச் சோழமன்னனிடம் பாடிக் காண்பித்தார். இதனால் சோழ மன்னன் கம்பரைப் பாராட்டினான். இதேசமயம் அரசசபையிலிருந்த ஓளவையார் சில பாடல்களினால் கம்பரின் சிறப்பைக் குறைவாக மதிப்பிட்டுப் பாடினார். அப்போது சோழமன்னன் ஓளவையாரின் ஊர், பெயர், சிறப்பு முதலியவற்றை அறிய எண்ணினான். ஓளவையார் சில பாடல்கள் மூலம் தான் தமிழ்ப்புலவர் என்றும் தன்பணி தமிழ் வளர்ப்பது ஏழைகளுக்காக இரங்குவது, அன்புமேலீட்டினால் அன்பர்கள் தரும் கூழானாலும் ஏற்பது உணவுக்கான தானிய வகை தந்தாலும் உவப்புடன் பெறுவது எனத் தமது எளிமையையும் புலமையையும் தெரிவித்தார். இதுகேட்ட மன்னன் வியப்புற்று மகிழ்ந்து ஆதரவு நல்கினான்.

திருக்குறள் அரங்கேற்றம்

ஆதிபகவனின் ஒரு மகனும் ஓளவையாரின் தம்பியுமான திருவள்ளுவர் தமது திருவருட்சக்தியால் “திருக்குறள்” என்னும் அரியநூலை இயற்றினார். இந்தநூலை அரங்கேற்ற ஓளவையார் அதிக பங்கேற்றார். அரங்கேற்றத்தில் பல தடங்கல்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் தமது புலமையை வெளிப்படுத்தித் திருக்குறளில் அடங்கிய உள்ளார்ந்தமாகவும், வெளிப்படையாகவும் உள்ள கருத்துக்களின் சிறப்பைத் தமது பாடல்களினால் பெருமைப்படுத்தினார். தமது விதப்புரையில் யாவரும் அதிசயிக்கும்படி திருக்குறளை விமர்சனஞ் செய்தார். “அணுவைத் தொளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த தமிழ்” என்று புகழ்ந்தார். யாவரும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

“வரப்புயர”

சோழமன்னன் ஒருவனின் திருமண வைபவத்திற்குப் பல புலவர்கள் வந்து குழுமியிருந்தனர். அழைப்பை ஏற்று வந்த புலவர் கூட்டம் கண் நிறைந்த காட்சியாக இருந்தது. யாவரும் மன்னனை நோக்கிப் பலவாறு புகழ்ந்து கவிதையாகவும், வசனகாவியமாகவும் வாழ்த்தி வணங்கினர். ஓர் ஓரமாக இருந்த ஔவைப்பாட்டி எழுந்து “வரப்புயர” என்று மட்டும் கூறி அமர்ந்தார். அனைவரும் பாட்டியின் வாழ்த்தின் பொருள் தெரியாது திகைத்தனர். அனைவரதும் சந்தேகம் தீரும் வண்ணம் ஔவையார் மீண்டும் எழுந்து தொடர்ந்தார்.

“வரப்புயர நீர்உயரும்
நீர்உயர நெல்உயரும்
நெல்உயரக் குடிஉயரும்
குடிஉயர கோல் உயரும்
கோல்உயர கோன்உயர்வான்”

என்று விளக்கமாகக் கூறி வாழ்த்தி அமர்ந்தார். யாவரும் தத்தமது ஐயம் நீங்கி மகிழ்ந்தனர்.

பேயாக வந்த பெண்ணுக்கு விமோசனம் தந்தது

ஒரு சமயம் ஔவையார் அயல் நாட்டுக்குச் சென்று திரும்பி வர இரவு நேரம் வந்ததால் அயற்கிராமம் ஒன்றில் அன்றிரவு தங்க நேரிட்டது. பக்கத்திலுள்ள வீட்டிற்குச் சென்ற இரவுமட்டும் தங்கிச் செல்ல எண்ணி அக்குடியிருப்பாளரை அணுகினார். அவ்வீட்டுக்காரர் அயலில் ஒரு வசதியான வீடு இருக்கிறது. இரவில் பேய் வந்து அறைந்துவிடுமென அஞ்சி எவரும் தங்குவதில்லை என்றார். அதுகேட்ட ஔவையார் “பேயைப் போய் அடிக்கப்போகிறதோ” என்று கூறிவிட்டு அப்பேய் வீட்டில் போய் இரவு தங்கினார். நாலு சாமங்களிலும் ஒரு பெண்ணாகவேசம் (பேய்) வந்து உறங்கியிருப்பவர் மீது ஆவேசத்துடன் “எற்றெற்று” என்று அடிக்க வரும். அதேநேரத்தில் ஔவையார் அப்பேயின் பூர்வீகத்தைப் பாடலில் பாடவும், அது அவ்விடம் விட்டகலும். தொடர்ந்து இரண்டாம், மூன்றாம் சாமங்களிலும் வர ஔவையாரின் பாடலில்

இரங்கிச் சென்றுவிடும். நாலாம் சாமம் வந்த பேயை நோக்கி ஓளவையார் பாடவும் பேயானது அடங்கி ஓடுங்கி ஓளவையாரை வணங்கியது. பின் அவரின் வேண்டுகூலால் தன் வரலாற்றைக் கூறியது. தான் ஓர் அரசகுமாரி எனவும், ஒருநாள் மேல்மாடியில் பூம்பந்தாடியபோது மாளிகையின் அடிவாரத்தில் வந்து தங்கிய அரசகுமாரன் மீது மையல்கொண்டு அவனை அன்றிரவு ஒரு குறிப்பிட்டவேளை சந்திக்குமாறு தனது காதோலையில் நகத்தால் எழுதி அவன் முன் போட்டதாகவும், அவன் கல்வியறிவின்மையால் ஒரு குஷ்டரோகிக்குக் காட்டினான். குஷ்டரோகி அதனைப் படித்து அறிந்ததும் அரசகுமாரனைத் துரத்திவிட்டுக் குறித்த இடத்தில் தன்னை அடைய இருந்ததாகவும், தான் அவனைத் தழுவ முற்பட்ட போது அவனது உடம்பில் அருவெறுப்புற்ற விரக்தியால் தற்கொலை செய்ய நேரிட்டதெனக் கூறினான். அவளின் பரிதாப நிலையைக் கண்ட ஓளவையார் “நீ விரும்பியதைக் கேள்” எனவும், அப்பெண் பூமியில் பிறந்து தான் விரும்பிய அரசகுமாரனை அடைய வேண்டுமெனக் கூறினான். அவளுக்கு விரும்பியபடி வரமளித்து அரசகுமாரனுக்கும் ஒன்றுசேர வரமளித்து ஆசிகூறி அனுப்பி வைத்தார்.

நுங்கு வீருந்தளித்தது

ஒருநாள் திருக்கோவலூரிலுள்ள பெண்ணை நதிக்கரையின் குடிசையில் வாழ்ந்த பாரி என்னும் இடையனின் வீடு நோக்கி ஓளவையார் சென்றபோது வழியிலே மழையில் நனைந்து நடுங்கிக் கொண்டு வந்தார். அவ்விட்டுக் கன்னிகைகளான அங்கவை, சங்கவை ஆகிய இருவரும் தமது கறுப்புச் சிற்றாடை தந்து குளிர்காய நெருப்பு மூட்டிவைத்து முருங்கைக் கீரையை நெய்விட்டுச் சமைத்துக் கேழ்வரகுக் களியுடன் உண்ணக்கொடுத்து உபசரித்தனர். இதனால் மகிழ்ந்த ஓளவையார் ஒரு பாடலில் உணவையும் உபசாரத்தையும் மெச்சினார். வழங்கிய சிற்றாடைச் சிறப்பினைப் பின்வரும் பாடலில் புகழ்ந்தார்.

“பாரிபறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரிகொடுத்த களைக்கோட்டும் - சேரமான்
வாராயெனவழைத்த வாய்மையும் இம்முன்றும்
நீலச் சிற்றாடைக்கு நேர்”

இப்பாடலினால் பாரி என்னும் இடையனுக்கு இராச போகத்திலும் மேலான பெருநிதியம் கிடைத்தது.

மேலும் அப்பெண்களுக்கு தக்க வரன் தேடுவதற்காக விநாயகப்பெருமானின் உதவியுடன் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களுக்கு ஓலையனுப்பி வரவழைத்தார். வந்தவர்களை இன்முகம் கூறி வரவேற்று உபசரித்தார். மேலும் தன் அழைப்பை ஏற்று வந்ததற்காக ஏழையானாலும் உடனிருந்து உணவு அருந்திச் செல்லுமாறு வேண்டினார். அதுகேட்டதும் அவர்கள் பரிசாசமாக நுங்கு தருமாறு கேட்டனர். மூவேந்தரின் கோரிக்கைக்கமைய வெட்டி விறகாகக் காயவிட்ட பனம்துண்டங்களை நோக்கித் தளைத்து ஓங்கி வளர்ந்து குலை ஈன்று மூவருக்கும் பழம் தருமாறு பாடினார். உடனே அப்பனந் துண்டங்கள் நிமிர்ந்து மரமாகி ஓலைக் குருத்துகளிடையே நுங்குக்குலைகள் தொங்கின. இதுகண்ட பலரும் வெட்கமடைந்து மகிழ்ச்சியுற்று நுங்கருந்தினர். பின்னர் பெண்ணை நதியைப் பால், நெய்யாகப் பெருகிவரவும், வருணனைப் பொன்மாரி பெய்யவும் பாடித் திருக்கோவலூரைச் சிறப்பித்தார்.

அங்கவை, சங்கவை திருமணத்திற்காக வந்த சேரனிடம் அவர்களின் இடையர் மரபுப்படி சீதனமாக ஆடு வழங்குமாறு கோரச் சேரமன்னன் பொன்னாலாகிய ஆட்டையே வழங்கினான். சோழனையும், பாண்டியனையும், இருபெண்களையும் ஏற்று இன்புற்று வாழும்படி கூறி ஆசீர்வதித்தார். ஒரு ஏழையை ஏழைப் பெண்கள் தருணம் அறிந்து ஏற்றபடி உபசாரஞ்செய்து மகிழ்ந்ததால் ஓளவையாரின் சித்தத்தில் இடம்பிடித்து மூவேந்தர்களும் ஏழைகளின் திருமணத்தில் கலந்து பரிசில் தந்து கன்னிகாதானம் ஏற்றுச் சிறப்படையச்செய்த பெருமையை எவரும் அடையமுடியாது. யாவும் தருமச் செயலாகும்.

ஓட்டக்கூத்தரின் கர்வம் அடங்கியது

ஒரு சமயம் ஓளவையார் ஒரு தெருத்திண்ணையில் நடந்து வந்த சோர்வினால் இருகால்களையும் நீட்டியபடி இருந்தார். உறையூரில் குலோத்துங்கச்சோழன் தனது பட்டத்தூரணியுடனும்

சமஸ்தானப் புலவரான ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர் ஆகியோருடனும் பாதசாரியாக அவ்வீதியால் பவனிவந்தான். இது கண்ட ஔவையார் சோழமன்னனுக்கு மரியாதை செய்ய ஒருகாலை மடக்கினார். புகழேந்திப்புலவரைக் கண்டு மறுகாலையும் மடக்கினார். தொடர்ந்து வந்த ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டதும் அவரை அவமானப் படுத்தும் நோக்கில் இருகாலையும் நீட்டினார். இதனால் அவமானத்துடன் சீற்றமடைந்த ஒட்டக்கூத்தர் ஔவையை நோக்கிக் காரணம் கேட்டார். அரசன் மற்றும் புகழேந்தியான மகாவித்துவான் மதிக்கக்கூடியவர்களாதலால் காலை மடக்கினேன். நீரோ கல்வி நிறைவில்லாது பெயரெடுத்த மூடன். உண்மையில் கற்றவராகில் சோழமன்னனைப் புகழ்ந்து மூன்று சந்திரன் என்னும் பதம் வைத்துப் பாடுமாறு ஔவையார் கூறினார். ஒட்டக்கூத்தர் இரு சந்திரன் வருமாறே பாடினார். புகழேந்தியைப் பாடுமாறு கேட்டார். அவரோ மூன்று பிறைகள் வரப் பாடவும் ஒட்டக்கூத்தர் அவமானத்தால் தலைகுனிந்தார்.

அன்பில்லாள் இட்ட உணவு

ஒருநாள் கடும்பசியுடன் ஒரு வீட்டுத் தெருத் திண்ணையில் இளைப்புற்றிருந்தார். வெளியே வந்த வீட்டுக்காரரை நோக்கி “அப்பா எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது கொஞ்சம் கூழாவது தந்தால் நான் பசியாறிப் போவேன்” என்றார். அவளோ மனைவியால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவன். உள்ளே சென்று மனைவியின் தலைசீவிப் பேன் பார்த்துப் பல உபசரணைகள் செய்து வெளியில் இருக்கும் மூதாட்டிக்குப் பசிக்கு ஏதும் கொடுக்குமாறு பணிந்தான். அவளோ பிடாரியாகிக் கணவனைத் துரத்தியடித்தாள். இதுகண்ட ஔவையார் அவர்களின் நிலை கண்டு பாடல் ஒன்றைப் பாடினார். துரத்தப்பட்ட கணவன் மீண்டும் பணிந்து வேண்டச் சற்று மனமிரங்கிய அப்பெண் ஔவைக்கு அன்னமிட்டாள். அவள் அன்பில்லாமல் இட்ட உணவையும், உபசார முறையையும் கண்டு பின்வருமாறு பாடினார்.

“காணக்கண் கூசுதே! கையெடுக்க நாணுதே!
மாணொக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே! - வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லாள் இட்ட அமுது!”

என்று கூறி வெளியேவந்த ஓளவையாரைக் கணவன் வந்து வணங்கினான். அவனை நோக்கி ஓளவையார் அவனின் இல்வாழ்க்கையின் தரத்தை இகழ்ந்து பேசி அவளிடம் கூறாமலே சந்நியாசம் கொள்ளுமாறு பாடினார். மேலும் ஒரு பெண்ணின் இல்லற தருமம் அமைய வேண்டியதைக் கீழ்க்கண்ட பாடலில் கூறினார்.

“பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையுண்டானால்
எத்தாலும் கூடி வாழலாம் - சற்றேனும்
ஏறுமாறாக இருப்பாளேயாமாயிற்
கூறாமல் சந்நியாசங் கொள்”

“ஏசி இடலில் இடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய் நன்று - நேசமிலா
வங்கணத்தி னன்று வலியபகை; வாழ்வில்லாச்
சங்கடத்திற் சாதலே நன்று”

என்று கூறி இல்லற இலக்கணத்தை எடுத்தியம்பினார்.

நாலுகோழ் கவிபாடியது

ஒருநாள் சோழவேந்தன் தமது அரசசபைப் புலவர்களை அழைத்து மறுநாட் காலையில் நாலுகோடிக்குக் கவிபாடி வரவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டான். இதனால் அவர்கள் அரசு கட்டளையை எப்படி நிறைவேற்றுவது என விசனமுற்று வாடினர். அப்போது ஓளவையார் அவ்வீதி வழியே வந்தார். புலவர்களின் வாடிய முகங்களைக் கண்டு அவர்களைக் காரணம் கேட்டார். அவர்கள் நாளை காலைக்குள் அரசாணைப்படி நாலுகோடி கவி எப்படிப் பாடுவது என்றனர். இதுகேட்ட ஓளவையார் புலவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டுச் சிறிது நேரத்தில் நாலுகோடி பெறுமதியான நான்கு கவிகளைப் பாடிமுடித்தார். அவையவான,

“மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருகாற் சென்று
மிதியாமை கோடி பெறும்”

“உண்ணீர் உண்ணீரென்று உபசரியார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடி பெறும்”

“கோடி கொடுத்தும் குடிப்பிறந்தார் தம்மோடு
கூடுதல் கோடி பெறும்”

“கோடானு கோடி கொடுப்பினும் தன்னுடைய நாக்க
கோடாமை கோடி பெறும்”

இப்பாடல்களைக் கேட்டதும் புலவர்கள் முகம்மலர நன்றியுடன்
இவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு போய் அரசன் முன்னிலையில்
வைத்தனர். அரசனும் இப்பாடல்களைக் கண்டு மகிழ்வடைந்தான்.

சுடாத பழம் உண்டதும் முருகனின் திருவிளையாடலும்

பின்பு ஒருநாள் ஒளவையார் காடுகள் மலைகளைக் கடந்து
நெடுந்தாரஞ் சென்று அடர்ந்த காட்டினூடே சென்று கொண்டிருந்தார்.
முருகப்பெருமான் ஒளவையாரைக் கண்டதும் குறும்புத்தனமாகக்
கேலிசெய்யவும், உரையாடி அவரது தமிழமுதத்தைச் சுவைக்கவும்
சித்தங்கொண்டார். எருமை மேய்க்கும் சிறுவனைப் போல உருவந்
தாங்கி ஓர் நாவல் மரத்தின் மீது ஏறி அமர்ந்தார். ஒளவையார்
நெடுந்தாரம் வெயிலில் நடந்த சோர்வும், பசியும், தாகமும் தாக்க
ஒரு மரநிழலில் அமர்ந்தார். நாவல் மரத்திலிருந்து சிறுவனைப்
பார்த்து “அடா தம்பி எனக்கு மிகவும் ஆயாசமாக இருப்பதால்
கொஞ்ச நாவற்பழம் போடு” என்று வேண்டினார். அச்சிறுவன்
ஒளவையை நோக்கி ‘ஏ கிழவியே’ உனக்குச் சுட்ட பழம் வேண்டுமா?
சுடாத பழம் வேண்டுமா? சொல் என்றான். ஒளவையார்
ஆச்சரியத்தால் தடுமாறியதுடன் சுடாதபழம் வேண்டும் என்றார்.
உடனே சிறுவன் மரக்கிளையைக் கையால் உலுக்கினான். பல
பழங்கள் கீழே விழுந்தன. அப்போது ஒளவையார் நல்லகனிந்த
சில பழங்களை எடுத்தார். ஒரு பழத்தை உண்ண முற்பட்டபோது
பழத்தில் ஒட்டியுள்ள மணலை அகற்றத் தம் வாயால் ஊதினார்.
அதுகண்ட சிறுவன் ஒளவையை நோக்கி பழம் சுடுகிறதா பாட்டி

எனக் கேலிசெய்தான். இதனால் தான் போதிய கல்வியறிவிருந்தும் கல்வியறிவில்லாத சிறுவனிடம் தோல்வியுற்ற பேதமையை எண்ணி,

“கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணாக் கோடாலி
 இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும் - பெருங்காளில்
 காரெருமை மேய்க்கின்ற காளைக்கு நான் தோற்ற
 தீரீரவு துஞ்சாதென் கண்”

என்று பாடினார். இப்பாடலைக் கேட்ட முருகப் பெருமான் மரத்தை விட்டிறங்கி வந்து தமது இயல்பான தோற்றத்தில் காட்சிதந்தார். முருகப்பெருமானை நேரிற் கண்டதும் பெருமகிழ்வுடன் பலமுறை வணங்கி நின்றார். அப்போது முருகப்பெருமான் தான் ஔவையின் தீந்தமிழில் பாடல் கேட்பதற்காக இவ்வாறு திருவிளையாடல் புரிந்ததாகக் கூறினார். உலகில் உலோபகாரமாக முக்கிய நீதிகளான பெரியது, கொடியது, இனியது, அரியது போன்றவற்றை உன் வாக்கால் பாடவேண்டுமென விளம்பினார். எம்பெருமானின் வேண்டுகலை ஏற்ற ஔவையார் அரிய தமிழில் வெகுசிறப்பான பாடல்களாகப் பாடி மகிழ்வித்தார். பாடல்களைக் கேட்டின்புற்ற முருகப்பெருமான் ஔவையை வாயார வாழ்த்தி மறைந்தருளினார்.

ஔவையை விநாயகர் கயிலையில் சேர்த்தமை

வழமையாக ஔவையார் விநாயகப் பெருமானை உள்ளன்போடு வெகுசிறப்பாகப் பூசிப்பவர். ஒரு நாள் மிக விரைவாகப் பூசை செய்தபோது விநாயகப் பெருமான் ஔவையே நீவிர் இவ்வாறு வேகமாகப் பூசை செய்வதன் காரணம் என்னவென்று வினாவினார். சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும், சேரமான் பெருமான் நாயனாரும், ஆதி உலாவும் பொன்வண்ணத்தந்தாதியும் பாடி அவற்றை அரங்கேற்றும் பாடி கயிலையஞ் செல்கிறார்கள். என்னையும் அழைத்தார்கள் என்று ஔவையார் கூறினார். விநாயகர் ஔவையை நோக்கி அவர்கள் கயிலைக்குச் செல்லுமுன் நான் உன்னை அழைத்துச் செல்வேன். நீ கிரமப்படி பூசை செய்வாயாக என்றருளினார். இறைவனின் சித்தப்படி ஔவை மிகுந்த பயபக்தியுடன் வெகுசிறப்பாகப் பூசை

செய்ததுடன் “சீதக்களப்” என்று தொடங்கும் விநாயகர் அகவலையும் பாடி மகிழ்ந்தார். விநாயகப் பெருமான் ஓளவையின் விருப்பப்படி விஸ்வரூபமெடுத்து அவரைத் தமது துதிக்கையால் தூக்கிக் கயிலையில் சேர்த்தார். அதன் பின்னர் கயிலைக்கு வந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், சேரமான் பெருமான் நாயனாரும் ஓளவை தமக்கு முன் இங்கு வந்த விரைவு யாதெனக் கேட்டனர். ஓளவையார் தமது சிறப்புப் பூசையையும் வேண்டுகலையும் ஏற்ற விநாயகப் பெருமான் திருவருள் இதுவெனக் கூறி மகிழ்ந்தார்.

பலாமரம் தழைத்தது

ஓரூரில் வாழ்ந்த குறவன் தனது இரு மனைவியருள் இளையவளில் கூடிய அன்பு கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் அவன் வெளியூர் சென்றுவர இருந்ததால் பிரியமாகப் பேணி வளர்க்கும் பலாமரத்தை நீங்கள் இருவரும் மிகக் கவனத்துடன் பராமரிக்க வேண்டுமெனக் கூறிச் சென்றான். கணவன் சென்றபின் இளையவள் அப்பலாமரத்தை வெட்டிவிட்டாள். கணவன் வந்ததும் மூத்தவளே வெட்டினாள் என வீண்பழி சுமத்த எண்ணினாள். நிரபராதியான மூத்தவள் கணவன் தனக்கு ஏதும் தீங்கு செய்வானோ என ஏங்கித் தவித்தாள். அவ்வழியே வந்த ஓளவையார் மூத்தவளின் நிலையை அறிந்து ஒரு பாடல் பாடினார். உடனே பலாமரம் தளிர்ந்து வேகமாகத் தழைத்து நின்றது.

பொன் ஊஞ்சல் அறுந்து விழப் பாடியது

வேறொரு நாள் பாண்டியன் அக்காலத்துச் சங்கப்புலவர்கள் மற்றும் மகாவித்துவான்களின் கல்விப்புலமையைப் பரிசோதிக்க எண்ணினான். சுத்தமான செம்பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட பெரிய கொலுசுகளில் தொங்கும் ஊஞ்சல் அமைத்து அந்த ஊஞ்சல்ப் பலகையில் திரண்ட பொற்குவியலை வைத்திருந்தான்.

இந்த நான்கு கொலுசுகளிலும் மாட்டிய ஊஞ்சல் அறுந்து விழும்படி யார் பாடுகிறார்களோ அவர்களுக்கே இப்பொற்குவியலும் வழங்கி மேலும் தகுந்த மரியாதை செய்யப்படும் என எல்லாத் தேசங்களிலும் பிரசித்தஞ் செய்தான். இச்செய்தி கேட்டு வித்துவ

சிரோன்மணிகள் எவரும் துணிந்து முன்வரவில்லை. அப்பொழுது அங்குள்ள புலவர்கள் அச்சத்தினால் ஒதுங்கி நிற்க ஒளவையார் எதுவித தயக்கமுமின்றி நேரே உள்ளே ஊஞ்சலிருந்த இடத்திற்குச் சென்று நான்கு செய்யுள்களைப் பாடினார். ஒவ்வொரு செய்யுளும் பாடி முடிய ஒவ்வொன்றாக நான்கு சங்கிலிகளும் அறுந்து விழுந்தன. பாண்டிய மன்னனின் பரீட்சையும் இலகுவில் நிறைவு பெற்றது.

தனிப் பாடல்கள்

ஒளவையார் பாடிய தனிப்பாடல்கள் என்றும் அழியாத அரிய வாக்குகளாக அமைந்த பாடல்களிற் சிலவற்றையும் நோக்குவோம்.

தளர்ந்தோருக்கு ஈயாத செல்வம் தொடர்பானது.

“சுற்றும் கருங்குளவி சூரத்தார் ஆரியப்பேய்
எற்றும் சுடுகாட்டிடி கரையின் - புற்றில்
வளர்ந்த மடற்பனைக்குள் வைத்ததேனோக்கும்
தளர்ந்தோர்க் கொன்றியார் தனம்”

ஒருசமயம் ஒரு புலவர் மண்ணைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு இஃது என்ன? என்று கேட்டபோது பாடியது இப்பாடலாகும்.

“கற்றது கைமண்ணளவு கல்லாதது உலகளவெண்
ஊற்ற கலை மடந்தை ஒதுகிறாள் - மெத்த
வெறும் பந்தயங் கூற வேண்டா; புலவீர்!
எறும்புந்தன் கையால் எண்சாண்”

இலக்கணசுந்தரிக்கு உதவியது

விக்கிரமதித்த மன்னன் வெகுசிறப்பாக ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவி இலக்கணசுந்தரி என்பவள் பிள்ளையார் நோன்பிருந்து விரதக் காப்புநூல் கட்டியிருந்தாள். பிள்ளையார் நோன்பில் கவனக் குறைவாக இடையில் நோன்பைக் கைவிட்டு காப்புநூலையும் அவிழ்த்து எறிந்தாள். இதனால் விநாயகப் பெருமானின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகி பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டாள். விக்கிரமதித்தனின் யானைகள், குதிரைகள், சேனைகள் அழியவும் மேலும் பல

கெடுதிகள் நேரிட்டது. விநாயகப் பெருமானின் கோரிக்கைப்படி மனைவி வெளியே துரத்தப் பட்டாள். பின்னார் அநாதை போலப் பல இடங்களில் தங்க நேரிட்டது. இவள் சென்ற இடமெல்லாம் ஆதரவு கொடுத்தவர்களுக்குப் பெருங் கேடுகள் சம்பவித்தன. யாவரும் இவளைத் துரத்த ஒளவையாரிடஞ் சென்றடைந்தாள்.

ஒளவையார் இவளை ஆதரித்ததன் காரணமாக ஒளவையாருக்கும் பல கெடுதிகள் நேர்ந்தன. இதனால் ஒளவையார் ஏற்ற காரணத்தைக் கண்டறிந்தார். செய்த பிழை நீங்கப் பிள்ளையார் நோன்பை உள்ளன்போடு பக்தியுடன் நோற்குமாறு ஒளவையார் வேண்டிய ஆலோசனையும் ஆதரவும் தந்து நோன்பு நோற்கச் செய்தார். முன்செய்த தீமைகள் நீங்கிச் சுபவாழ்வு கண்டு கணவனால் அழைக்கப்பட்டு இனிய வாழ்வு வாழ்ந்தாள். துன்பம் மிகுந்த பெண்ணை நல்வழிப்படுத்தி இன்புற்று வாழவைத்தார். இது ஒளவையாரின் தலைசிறந்த சமூகப்பணியாகும்.

உலக மக்கள் ஒதி உணர்ந்து தம் வாழ்வில் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய பல தகவல்களைப் பாடல்களாகவே பாடியுள்ளார். அவற்றுட் சில பாடல்கள் இவையாகும்.

“ஆலைப் பலாவாக்கலாமோ அருஞ்சுணங்கன்
வாலை நிமிர்த்தவசமாமோ - நீலநிறக்
காக்கைதனைப் பேசுவிக்கலாமோ - கருணையிலா
மூர்க்கனைச் சீராக்கலாமோ”

“தாயோடறுசுவைபோம்; தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம்; ஆயவாழ்
வுற்றாருடன்போம்; உடன்பிறப்பாற் றோள்வலிபோம்;
பொற்றாலியோடெவையும் போம்”

ஒளவையார் நரகலோகத்திலிருந்து ஒருவர் எடுத்துவந்த ஓர் அற்புதமான பதார்த்தத்தை மேனியில் பூசியும் அருநெல்லிக் கணியில் இறையருட்செல்வர்கள்

பாதிப்பழத்தை உண்டும் நோய் நொடியின்றி அநேக காலம் உயிருடனிருந்தாரென்றும் தகவல்கள் கூறுகின்றன. தனக்குக் கிடைத்த நெல்லிக்கனியை கடையெழுவுள்ளவர்களில் ஒருவராகிய அதியமான் என்பவர் ஒரு முதுபெரும்புலவர் உண்டால் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணியாற்றலாமென எண்ணியே ஔவையாருக்கு அக்கனியைக் கொடுத்தார்.

ஔவையார் உலக மக்களுக்காக ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, நல்வழி, கல்வியொழுக்கம், விநாயகர் அகவல், அருந்தமிழ்மாலை, தரிசனப்பத்து, ஞானக்குறள், பந்தனந்தாதி, அசதிக் கோவை, வைத்திய நிகண்டு முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவற்றுள் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் ஆகியவை நீதி நூல்களிற் சொல்நடையும், பொருள்விளக்கமும், கருத்துச் செறிவும், சுருங்கச் சொல்லிச் சிறப்புடனமைந்ததால் பிறநாட்டவர்கள் தத்தமது மொழியில் இவற்றை மொழிபெயர்த்து பயன்கள் பல அடைந்துள்ளனர். மேலும் இவற்றின் சொல்வளமும், கருத்தாழமும், பொருட்செறிவும், இலகுவில் உணர்ந்தறியக்கூடிய சிறப்பும் மிகுந்ததால் இன்றும் “யாவரும் இவற்றைக் கையாளும் பெருமையும் பெற்றுள்ளது சிறப்பாகும்.

ஔவையார் பாடல்கள் மூலம் பல அற்புதங்கள் அறியப்படுகிறது. ஆன்மிகம் மேலோங்கியுள்ளது. உலக வாழ்வில் எல்லாவித மக்களும் அவரவர் சிந்தித்து செயற்பட ஏற்ற ஆலோசனைகள், அறிவுரைகள் நிரம்பியுள்ளன. களங்கமற்ற நல் வாழ்வு பெற இப்பாடல்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. கல்வி என்பது கடல் போல ஆழமாக அமைந்துள்ளது. எமது அறிவுக்கேற்ப கற்றவை ஒருபிடி கைமண்ணளவானது. கற்க இருப்பவையோ உலகளவு வியாபகமானது. அதேபோல ஔவையின் பாடல்களும் பெருமையும் மிகக் காத்திரமானவையுமாகும். கிடைத்தவற்றை நாம் நமுவ விடாது பேணிக்கற்று கல்வியைப் பெருமையுடன் ஆதரித்துக் கடைத் தேறுவோமாக.

சாவித்திரி

(காரடையா நோன்பிருந்து எமனுடன் போராடிக் கணவன்
உயிரை மீட்ட கதை)

மந்திரதேசம் பல கலைகளும், சகல செல்வங்களும் அணி செய்ய இந்நாட்டு மன்னன் அசுவபதி செங்கோலாட்சி செய்ய நாட்டு மக்களும் இன்புற்று வாழ்ந்தனர். நாட்டுமன்னன் அசுவபதிக்குப் பொருட்செல்வம், கல்விச்செல்வம், அருட்செல்வம் மிகுந்திருந்தும் ஓர் மழலைச்செல்வம் இல்லையென்று கவலையுற்றிருந்தான்.

ஒருநாள் வாடிய முகத்துடன் தன் கவலையை எண்ணி வருந்தியபோது நாரதமுனிவர் அசுவபதியிடம் வந்தார். வந்த முனிவரை அரசன் இன்முகம் காட்டி வரவேற்றபோதும் அவளது கவலையை உணர்ந்த நாரதமுனிவர் “எல்லாம் வல்ல சாவித்திரி தேவிக்கு யாகங்கள் செய்து வழிபட்டால் யாவும் சித்தியாகும்” என்றார். மன்னனின் பரிதாபநிலை கண்ட நாரதமுனிவர் தானே முன்னின்று யாகங்களை நடாத்தி வைத்தார்.

இவ்வகையான வழிபாட்டில் மகிழ்ந்த சாவித்திரிதேவி மன்னன் முன்தோன்றித் தானே மன்னனின் மகளாகப் பிறக்கப்போவதாகக் கூறி மறைந்தாள். மன்னனின் பட்டத்துராணி கருத்தரித்தாள். உரிய காலத்தில் ஓர் அழகான பெண்குழந்தை பிறந்தது. சாவித்திரிதேவியின் அருளாலே பிறந்த பிள்ளைக்குச் சாவித்திரி எனப் பெயர்கூட்டி மகிழ்ந்தனர். சாவித்திரி அன்னையின் அருளால் நோய்நொடியின்றிப் பெற்றோரின் அரவணைப்பில் நன்கு வளர்ந்து சகல கலைகளையுங்கற்று மங்கைப் பருவத்தை அடைந்தாள். இக்காலத்தில் அசுவபதி மன்னன் சாவித்திரிக்கு வரன் தேடமுற்பட்டான். அவளுக்கு ஏற்ற வரன் கிடைக்கவில்லை. ஒருநாள் அசுவபதி தன் மகளை அழைத்து அவள் மனதுக்கேற்ற ஒரு வரனை அவளையே தேடி வருமாறு ஆலோசனை கூறினான். சாவித்திரி தந்தையின் ஆலோசனையைத் தயக்கத்துடன் ஏற்று தன் சேடியரும் மெய்க்காப்பாளரும் உடன் செல்ல வரன் தேடப் புறப்பட்டாள்.

பல தேசங்களுக்கும் சென்று இளவரசர்களைப் பற்றி அறிந்த போதும் அவளது மனம் எவரையும் நாடவில்லை. புண்ணிய

தலங்களெல்லாம் சென்றாள். பயனேதும் இல்லை. காடுகளில் தவஞ் செய்யும் முனிவர்களின் ஆச்சிரமங்களை நாடினாள். முனிவர்களுக்குத் தானதருமங்கள் செய்து அவர்களின் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றாள்.

இறுதியாக ஒரு பெரிய கானகத்தை அடைந்தாள். அங்கு பல முனிவர்களின் ஆச்சிரமங்களை நோக்கினாள். அக்கானகத்தில் பகையுள்ள மிருகங்கள் ஒன்றையொன்று தாக்காது உறவாடி மகிழ்ந்தன. கொடிய மிருகங்களும் ஏனைய மிருகங்களுடன் தம் கொடுஞ்செயல் தவிர்த்துச் சிநேகபூர்வமாகக் காட்சிதந்தன. அங்கு மிருகவேட்டையாடுவோர் எவரும் மிருகவதை செய்ய விரும்பவில்லை. இதனால் மிருகங்கள் மனிதர்களுடன் எதுவித அச்சமுமின்றி அவர்களைச் சுற்றிவரும். இந்த அபூர்வ நிகழ்வைக் கண்டதும் சாவித்திரி அயலிலுள்ள குடிசையை நோக்கிச் சென்றாள்.

அங்கு குடியிருந்தவர் சாலுவ நாட்டு மன்னனாக இருந்த தியுமத்சேனனும் அவர்தம் மனைவியும் இளவரசரான ஏக புத்திரன் சத்தியவான் என்பவருமாவார். தியுமத்சேனன் அரசராக இருந்தபோது கண்பார்வையை இழந்ததால் பகையரசன் தியுமத்சேனனுடன் யுத்தஞ்செய்து சாலுவதேசத்தைக் கைப்பற்ற முனைந்தான். போரிட ஆற்றலின்மையால் தனது மனைவியையும் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு இவ்வமைதியான கானகத்தை அடைந்தான். இங்கு வாழ்ந்த முனிவர்களும் அமைதியாகவே காணப் பட்டனர். தமது எஞ்சிய காலத்தை அந்த முனிவர்களுடன் கூடிக் கழிக்கத் தீர்மானித்தான். தியுமத்சேனன் இருந்த குடிசைக்கு வந்த சாவித்திரி தியுமத்சேனைனை வணங்கினாள். அங்குள்ள சத்தியவானைக் கண்டதும் அவனிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தாள். அவனின் அழகில் மயங்கிய சாவித்திரி சத்தியவானையே தனது கணவனாக ஏற்றுக் கொள்வதென உறுதிபூண்டாள். பின்னர் தன் நாடு செல்லத் தீர்மானித்துப் பெற்றோரிடம் வந்தடைந்தாள்.

அசுவபதி தன் மகள் ஒரு தக்க வரனைத் தேடியிருப்பாள் என்ற மகிழ்வில் சாவித்திரியை அழைத்து வரன் தேடிய வகையறிய ஆவலுற்றார். அதேசமயம் நாரதமுனிவரும் அவ்விடத்தில் இருந்தார். சாவித்திரி தான் பல்வேறு நாடுகளுக்குஞ் சென்றதாகவும் ஒரு தேசத்து

இளவரசரேனும் தன் மனதைக் கவரவில்லையென்றும் கானகத்தில் வதியும் முன்னாள் சாலுவமன்னன் தியுமத்சேனனின் மகன் சத்தியவான் என்ற இளவரசரைக் கண்டதும் அவர்மீது தன் மனதைப் பறி கொடுத்ததாகவும், அவரையே தன் கணவராக மனதளவில் ஏற்க உறுதியூண்டதாகவும் தெரிவித்தாள். இதுகேட்ட அரசன் நாரத முனிவரை நோக்கினான்.

நாரதமுனிவர் அரசனை நோக்கி அரசே உன் மகள் இந்த இளவரசன் மீதா மனம் வைத்தாள்? இவன் மிகவும் நல்லவன். சகல கலைகளிலும் வல்லவன், வீரன், பொய் பேசாதவன். இதனாலேயே சத்தியவான் எனப் பெயர்கொண்டவன். நல்ல அறிவும், ஆற்றலும், பொறுமையும், கடமையுணர்வும் மிக்கவன். ஆனால் இவன் இன்னும் ஒரு வருடம் மட்டும் வாழும் ஆயுளைக் கொண்டவன் என நாரதமுனிவர் நயம்பட உரைத்தார். இதைக்கேட்டதும் அசுவபதி மன்னன் தன் மகளை நோக்கி வேறொரு வரனைத் தெரிவு செய்யுமாறு கேட்டான். தந்தையின் பேச்சைக் கேட்ட சாவித்திரி தான் சத்தியவானையே மனதளவில் கணவனாக ஏற்றதாகவும், ஒரு வருடமல்ல, ஒரு நாளாவாது அவருடன் வாழ்வதாக உறுதியாகக் கூறினாள்.

இதேவேளை நாரதமுனிவர் அசுவபதியை நோக்கி மன்னவா! இவளைச் சத்தியவானுக்கே திருமணஞ்செய்து வைப்பது நல்லது. இவள் தனது திருமாங்கல்யப் பாக்கியத்தால் எமதர்மராஜனையும் வெல்லுவாள் என்று ஆசிகூறினார். மகளின் மனவுறுதியையும் நாரத முனிவரின் ஆசீவாதத்தையும் நோக்கிய அசுவபதி கானகஞ் சென்று தியுமத்சேனனைக் கண்டு தன் மகள் சாவித்திரியின் மனவுறுதி பற்றிக் கூறி, அவளைச் சத்தியவானுக்கே திருமணஞ்செய்து வைத்தான். சாவித்திரியும் கணவனுடன் கானகஞ் சென்று இல்லறத்தில் இணைந்தாள். கணவன், மாமன், மாமியருக்கு ஏற்ற பணிவிடை செய்து மகிழ்ந்தாள். நாரதமுனிவர் கூறியபடி கணவனின் ஒருவருட ஆயுள் பற்றி எவருடனும் பகரவில்லை.

கணவனின் குறைந்த ஆயுளை எண்ணித் தனது மாங்கல்யப் பாக்கியம் நிலைக்க எண்ணினாள். சாவித்திரி நோன்பு நோற்க

ஆரம்பித்தாள். அவள் அமாவாசை, பெளர்ணமி, அட்டமி, சதுர்த்தசி முதலிய நாட்களில் பார்வதிதேவியிடம் தனது மாங்கல்யப் பாக்கியம் நிலைத்திட விரதமிருந்து பூசித்தாள். நாரதமுனிவர் குறிப்பிட்ட நாளும் வந்தது. பங்குனி மாதம் முதல் நாளன்று சாவித்திரி வழமைபோல் அதிகாலையில் எழுந்து தேவியை முறைப்படி பக்திபூர்வமாகப் பூசித்து பாரணை செய்யாது அம்பிகையைச் சரணடைந்தாள்.

இதேநாளன்று சத்தியவான் விறகு வெட்டுவதற்காகக் கோடரியுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டான். கணவனின் வாழ்க்கை நியதியை முன்கூட்டியே அறிந்திருந்ததால் ஒருவருட காலை அவனை விட்டு இணைபிரியாத நோக்கில் சாவித்திரி தானும் காட்டுக்கு உடன்செல்ல முனைந்தாள். ஆனால் சத்தியவான் அவள் உடன்வர மறுத்தான். சாவித்திரி மாமன், மாமியருடன் நயம்படவுரைத்து அவர்களின் அனுசரணையுடன் கணவனால் உடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள். சாவித்திரியின் காரடையானோன்பு என்னும் சாவித்திரி விரதத்தின் பயனும், அவளின் தெய்வ நம்பிக்கையும், மனவறுதியும் உடன்வரவே சாவித்திரி அம்பிகையைத் தியானித்த வண்ணம் கணவனுடன் சென்றாள்.

கானகத்தில் சத்தியவான் கோடரியால் ஒரு விறகுகட்டையைப் பிளந்தான். அப்போது சத்தியவானின் கண்கள் மங்கி தலைசுற்றி அறிவிழந்து தனக்கு மயக்கம் வருவதாகச் சாவித்திரியிடம் கூறியதும் கீழே சாய்ந்து விழுந்தான். அன்று இவ்வகையான நிகழ்வு நடைபெறுமென்று எதிர்பார்த்திருந்த சாவித்திரி சத்தியவானின் தலையைத் தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டு, மனம் பதைபதைக்க அம்பிகையை இடையறாது துதித்தாள். இதேசமயம் சத்தியவானின் உயிரைக்கவர வந்த எமதூதர்களைச் சாவித்திரியின் கற்புநெறியானது அவனை அணுகவிடாது தடைசெய்தது. செய்வதறியாத எமதூதர்கள் உடனே போய் எமதர்மனிடம் முறையிட்டனர். இதையறிந்த எமதர்மன் தூதுவர்களை விடுத்துத் தானே நேரில் சென்றடைந்தான்.

தன் மடிமீது கணவனை வைத்துக்கொண்டு தேவியைப் பிரார்த்தித்த வண்ணமிருந்த சாவித்திரியின் முன் எமதர்மன் தோன்றினான். எமதர்மன் சாவித்திரியை நோக்கி “சாவித்திரி உனது கணவனின் ஆயுள் இன்றுடன் முடிவடைந்துள்ளது. அவனது உயிரை எடுத்துச்செல்லவே வந்தேன். நீ பதிவிரதையானதால்தான் உன் கண்களில் நான் தென்படுகின்றேன்” என்று கூறிச் சத்தியவான்

மீது பாசக்கயிற்றை எறிந்து உயிரைக் கவர்ந்தான். தனது கணவனின் உடலிலிருந்த உயிரை எமதர்மன் பிரித்தெடுத்துச் சென்றதும், சாவித்திரி துணிந்து விரைவாகச் செயற்பட்டாள். தன் மடியிலிருந்த கணவனின் உடலை மிருகங்கள், பறவைகள் தீண்டாதவாறு இலை தழைகளால் மறைத்து வைத்துவிட்டு எமதர்மனைப் பின்தொடர்ந்தாள். சாவித்திரி தன்னைத் தொடர்ந்து வருவது கண்ட எமதர்மன் அவளை நோக்கித் தன்னைப் பின்தொடராத திரும்பிச் செல்லுமாறு கூறினான். அதுகேட்ட சாவித்திரி ஒரு கணவனின் உயிர் எங்கிருக்கிறதோ அங்கே இருப்பதுதான் ஒரு பதிவிரதையின் கடமை என்றாள்.

அதுகேட்ட எமதர்மன் சாவித்திரி கூறிய பதிலில் நியாயம் இருப்பதாகவும், கணவன் உயிரைத் தவிர வேறு ஒருவரம் தருவதாகவும் கூறினான். சாவித்திரி தன் மாமனாரின் கண்பார்வையை வழங்குமாறு கேட்கவும், கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு எமதர்மராஜன் சென்றான். சாவித்திரி மீண்டும் தொடர்ந்து சென்றாள். அவள் தொடர்ந்து வருவதன் காரணத்தை எமன் கேட்டபோது சாவித்திரி தன் கணவன் இருக்கும் இடம்தான் தன் வீடாகும். அவரைக் கொண்டுசெல்லும் இடத்துக்கே தான் வருவதாகவும் கூறினாள். மேலும் கணவன் தன் உயிர் போன்றவர். உயிர் இருக்கும் இடத்துக்கு உடல் செல்வது வழமைதானே என மதிநுட்பமான பதிலைக் கூறினாள். இதைக் கேட்டதும் மகிழ்ந்த எமதர்மன் கணவன் உயிரைத் தவிர வேறொரு வரம் தருவதாகக் கூறினான். சாவித்திரி தனது மாமனின் இழந்த இராச்சியத்தை அடையவேண்டி வரம் கோரினாள். அந்த வரத்தையும் அளித்த பின் எமதர்மன் சென்றான்.

இவ்வாறு செல்லும் எமதர்மனைச் சாவித்திரி பின்தொடர்ந்து மூன்றாவது வரத்தில் தன் பெற்றோரான அசுவபதிக்கு நூறு புத்திரர்கள் கிடைக்க வரம்பெற்றாள். தொடர்ந்தும் சென்றதால் நாலாவது வரமாகத் தனக்கு நூறு பிள்ளைகள் கிடைக்க வரம் பெற்றாள். உடனே சாவித்திரி யமதர்மனை வீழ்ந்து வணங்கி “எமதர்மராசாவே பதிவிரதையாகிய நான் எனது கணவன் இல்லாமல் எப்படி நூறு பிள்ளைகளைப் பெறுவது? என்றாள். மேலும் தன் வரம் சித்தியாவதற்குத் தன் கணவனின் உயிரைத் திருப்பித் தருவதே

நியாயமாகும்” என்றாள். சாவித்திரியின் பதிவிரதா தர்மமும், புத்தி சாதார்யமும் மெச்சத்தக்கது. உன்போன்று கணவரை நேசிப்பவர் எவரும் இருக்கமுடியாது. மேலும் உன் மதிநூட்பம் என் ஆற்றலை வலுவிழக்கச்செய்தது என்று எமதர்மன் இயம்பினான். எமதர்மன் தன் வரம் முறைப்படி சித்தியாவதற்காக சத்தியவானின் உயிரைத் திருப்பிக் கொடுத்தான். தன்னுடன் வாதாடிக் கணவனுயிரை மீட்ட சாவித்திரியை நோக்கிய எமதர்மராஜன் நீவிர் நோய் நொடியின்றிப் பல்லாண்டு காலம் இன்புற்று வாழ்ந்து நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்று வாழும் வண்ணம் நல்லாசி கூறி மறைந்தருளினான். சத்தியவான் தூங்கி எழுந்ததுபோல உயிர் பெற்றெழுந்தான். சத்தியவானுடன் சாவித்திரியும் அம்பிகையைத் துதித்து இறையருளை வியந்த வண்ணம் தியுமத்சேனனின் ஆச்சிரமம் சென்றடைந்தனர்.

ஆச்சிரமஞ் சென்ற தம்பதியர் தியுமத்சேனனின் கண்பார்வை கிடைத்ததையிட்டு மகிழ்ந்தனர். தியுமத்சேனனும் பதிவிரதையான தனது மருமகளைக் கண்ணார்க்கண்டு இன்புற்றான். பின்னர் மாமனின் கண்பார்வை கிடைத்த வரலாற்றையும் சத்தியவானுக்கு ஏற்பட்ட நிகழ்வினையும் சாவித்திரி விபரமாகச் சொன்னாள். தனது சாவித்திரி நோன்பின் கைகண்ட பலனே இதுவாகுமெனச் சாவித்திரி கூறி அம்பிகையின் அருளை எண்ணிப் பரவசமடைந்தாள். யாவரும் குதூகலமாகத் தம் வாழ்வின் எதிர்கால நன்மை பற்றி அப்பொழுதே அறிந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கச் சாலுவநாட்டைக் கைப்பற்றிய பகையரசன் கொடுங்கோல் ஆட்சியெய்தான். இதனால் வெறுப்புற்ற மக்களின் அவனைக் கொன்றனர். தியுமத்சேனன் தனது நாட்டுக்குச் சென்று தனது அரசைப் பொறுப்பேற்றுச் செங்கோலோச்சினான்.

சாவித்திரியின் காரடையானோன்பு என்னும் சாவித்திரி விரதத்தின் பெருமையும், பதிவிரதாதர்ம மகிமையும், கற்புக்கனலின் வெம்மையும் தீயனவற்றை அழித்தன. சத்தியவானின் பிரிந்த உயிர் எமதர்மராஜனால் திரும்பக் கிடைத்தது. இதனால் அவளின் மாங்கல்யம் நிலைத்தது. தியுமத்சேனனுக்கு இழந்த பார்வையும் அரசும் கிடைத்தது. மேலும் சாவித்திரியின் புகழ் இன்றும் அழியாத ஓவியமாக அமைய அருளிய அம்பிகையைப் போற்றுவோமாக.

ஆதிகவி - வால்மீகி முனிவர்

மனிதப் பிறவியில் வகுக்கப்பட்டுள்ள அந்தணர், அரசர், வணிகர், சூத்திரர், என்னும் நான்கு குலங்கள் பண்டுதொட்டு இன்று வரை நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது.

இவர்களின் குலத்திற்கேற்ற தொழில்கள் அமைந்துள்ளன. அந்தணர் என்போர் இறைவனை எல்லாக் குலத்தவரும் வழிபடுவதற்கான, இறைபணியில் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களிடத்தே அறநெறி வேருன்றி இருந்தது. இதனால் அவர்கள் எல்லா உயிர் களையும் அரவணைக்கும் அறவாழ்வடையோராக அமைந்திருந்தனர். மேலும் ஆசாரசீலர்களாகவும், கொலை, களவு, காமம், புலால் உண்ணல், மது அருந்துதல் போன்ற பஞ்சமாபாதகத்தினை விலக்கியும் வாழ்ந்தனர். அரசர்குலம், தமது நாட்டு நிர்வாகம், வீரம் முதலிய வற்றிலும், வணிகர் வியாபாரம் மூலம் பொருளீட்டலிலும், சூத்திரர் விவசாயம் முதற்கொண்ட சீவனோபாயத்துக்கான உணவுப் பொருளீட்டலிலும் கைவந்த கலையாகச் செய்து இன்பம் அனுபவிக்கின்றனர்.

அந்தணர் அறவோராகவும், இறைவனைப் பூசிக்கும் வேத மந்திரங்களைக் கற்று ஒதி உணர்வதால் வேதியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டு நான்கு குலத்திலும் முதல் வரிசையில் உயர்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களும் தமக்கென வகுக்கப்பட்ட குலத் தொழிலுக்கேற்ப நியமம் தவறாது வாழ்ந்தனர். இன்றும் அவ்வாறே வாழ்ந்து எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்டும், போற்றப்பட்டும் வருகின்றனர். இது அவர்களின் பிறப்பால் வந்த கொடையாகும்.

ஆதியில் அந்தணர் குலத்துதித்த இரத்தினாகரன் என்பவன் வாழ்ந்து வந்தான். நல்லோர் வகுத்த குலநெறிப்படி இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்ற வழக்கம் இருந்தது. ஒருவரின் பாவக்கிரகங்கள் ஒன்றுசேரவும், கெட்ட செயலாளர்கள் நண்பனாக, உறவினர்களாக அமைவதும் உண்டு. இவர்களது சிந்தனைப்படி “எப்படியும் வாழலாம்” என்ற நிலை தலைதூக்கியது. இரத்தினா கரனிடத்தில் பாதகச்செயல்கள் குடிகொண்டன. தம் குலத்தொழிலை விட்டு விலகிக் கொலை, களவு, கொள்ளை போன்றவற்றில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டான். நெடிய காட்டில் ஒற்றையடிப் பாதையில் மறைந்திருப்பான். அவ்வழியிற் செல்லும் வழிப்போக்கரைக் கத்தியால்

குத்திக் கொலைசெய்வான். பிணங்களைக் காட்டிலே தூர வீசி விடுவான். இறந்தவர்களின் உடமைகளைக் கொள்ளையடிப்பான். கொள்ளையடித்த பொருட்களைத் திருட்டுத்தனமாகத் தனது வீடு சேர்ப்பான். இவனது வீட்டில் வயதுசென்ற பெற்றோரும், மனைவி மற்றும் பிள்ளைகளும் இவனது பராமரிப்பில் இருந்ததால் ஏதும் குறையின்றி இனிது வாழ்ந்தனர்.

ஒருசமயம் நாரத மகாமுனிவர் அக்காட்டு வழியே இறைவனைப் பாடிய வண்ணம் சென்றிருந்தார். மறைவிலிருந்து கொடிய தோற்றத்துடன் கையில் கத்தியுடன் நாதரமுனிவர் முன் தோன்றிய இரத்தினாகரன் நாரதரைக் கொலை செய்வதன் நோக்கில் கத்தியை உருவினான். அவனின் செயல் நாரதமுனிவருக்கு பெரு வியப்பைத் தந்தது. அவர் இரத்தினாகரனை நோக்கி எதற்காக இவ்வாறு செயற்படுகிறாய் என்றார். அதற்கு அவன் எனது வீட்டில் வயதுசென்ற பெற்றோரும், மனைவி மக்களும் தங்கிவாழ்கின்றனர். அவர்களின் உணவுக்காக இவ்வழிச் செல்பவர்களைக் கொன்று அவர்களின் உடமைகளைக் கொள்ளையடித்தே எமது சீவியம் போகிறது. அதற்காகத்தான் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளேன் என்றான்.

இதுகேட்டதும் முனிவர் வேறு வழியில்லாவிட்டால் காட்டில் உள்ள காய்கள், பழங்கள், கிழங்குகளைத் தின்னலாமே. இப்பொழுது நீ செய்யும் இத்தொழிலால் மகாபாவங்கள் உன்னைச் சேரும். இப்பாவத்தில் உன்னில் தங்கியுள்ளோர் பங்கு ஏற்கமாட்டார்களே என்றும் முழுப்பாவத்தையும் நீயே பொறுக்கவேண்டும் என்றார். மேலும் நான் இங்கேயே இருக்கிறேன். நீ வீட்டுக்குச் சென்று பெற்றோர், மனைவி, மக்களை இச்செயலால் ஏற்படும் பாவத்தில் பங்கெடுப்பீர்களா? என்று கேட்டுவருமாறு நாரதர் கூறினார். அதற்கு அவன் நீ தப்பிச் செல்வதற்காகவே இவ்வாறு என்னை ஏமாற்றுகிறாய் என்று சினந்தான். அப்போது நாரதமுனிவர் அருகிலுள்ள ஒரு மரத்தடியில் நின்றார். தன்னை இம்மரத்துடன் கட்டிவைத்துவிட்டுச் செல்லுமாறு ஆலோசனையும் கூறினார். இரத்தினாகரன் காட்டுக்கொடிகளினால் அந்த மராமரத்துடன் நாரதரைக் கட்டிப் பிணைத்துவிட்டு வீட்டுக்கு ஓடோடிச் சென்றான்.

வீடு சென்றவன் முதலில் தந்தையை நோக்கி நான் கொலை செய்து கொள்ளையடித்தே உங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன். இதனால் சேரும் பாவத்தில் உங்களுக்கும் பங்கு இருக்கிறதல்லவா? என்று

கேட்டான். அதற்கு அவனது தந்தை அவனை நோக்கி நாம் முன்னர் சிறுவயதில் உன்னை நன்கு பராமரித்தோம். இப்போது வயது முதிர்ந்து தள்ளாப் பருவத்தில் இருப்பதால் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது உனது கடமையாகும். உன் தொழிலால் ஏற்படும் பாவத்தில் நாம் பங்கேற்க முடியாதெனக் கூறினார். தந்தையின் பதில் கேட்ட மகன் சற்றுத் திகைத்தான். பின் தாயாரை அணுகியபோது தாயாரும் தனது கணவனின் பதிலையே ஆமோதித்தார். இதனால் அதிர்வுற்ற நிலையில் தன் மனைவியிடஞ் சென்றான். தன் மனைவியை நோக்கிய இரத்தினாகரன் எமது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கொலை, வழிப்பறி செய்தே பொருளீட்டி வருகிறேன். இதனால் ஏற்படும் பாவத்தில் மனைவியாகிய உனக்கும் பங்குதானே என்றான். இதுகேட்ட மனைவி, கணவரே ஒரு மனைவியைக் காப்பாற்றுவது கணவனின் பிரதான கடமையாகும். இதற்காக எவ்வாறு பணமீட்டுவதோ, அதனால் பாவங் கிடைக்குமோ என்பது பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால் பொருளீட்டும் தொழிலினால் ஏற்படும் பாவத்தில் நான் பங்குகொள்ள முடியாதெனக் கூறினாள்.

இறுதியாகத் தன் மகனிடஞ் சென்று தான் குடும்ப சீவியத்துக்காகச் செய்யுங் கொலைத் தொழிலில் வரும் பாவத்தில் உனக்கும் பங்குதானே என்றான். அதுகேட்ட மகன் சிறுவனாக இருந்தபோதும் தந்தையே நானும் சிறுசகோதரர்களும் சிறு பிள்ளைகள். எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது உங்கள் கடமை. நாங்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களானதும் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது எங்கள் கடமை. ஆதலால் நீங்கள் பொருளீட்டும் தொழிலால் ஏற்படும் பாவத்துக்கு என்னால் பங்கேற்க முடியாது என்றான்.

இரத்தினாகரன் பெற்றோர், மனைவி, மக்கள் யாவரும் கொலைத் தொழிலால் ஏற்படும் பாவங்களில் பங்கேற்க முடியாது எனக் கூறியதும் அவனுக்கு ஞானோதயம் உண்டாகியது. நாரதரைக் கட்டிவைத்த மரத்தடிக்கு ஓடிச்சென்று நாரதரை விடுவித்து அவரது கால்களில் விழுந்து கதறினான். என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக இதுவரை எண்ணற்ற பாவங்களைச் செய்தேன். எனது பாவங்களில் எவரும் பங்கேற்க முன்வரவில்லை சுவாமி நீங்கள்தான் எனது பாவங்களுக்குப் பிராயச்சித்தஞ் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டான்.

“நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே” என்ற முதுமொழி இரத்தினாகரன் செயலுக்கு மருந்தாக அமைந்தது. இதுவரை தான் செய்த பாவங்களை உணரத்தொடங்கினான். தவறு செய்தவன் தான் செய்தது தவறு என்று உணர்ந்துவிட்டால் அவன் கடவுளாலும் மன்னிக்கப்பட்டு நிரபராதியாகிறான்.

நாரதர் அவனை இடையறாது ராமநாமம் சொல்லுமாறு கூறினார். அவனுக்கு அதுசொல்ல நினைவில் வரவில்லை. உடனே நாரதர் தான் கட்டப்பட்டிருந்த மரத்தின் பெயரான மராவை “மரா” எனத் தொடர்ந்து செபிக்கும்படி சொன்னார்.

இது கேட்டதும் இரத்தினாகரன் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து மரா, மரா எனத் தொடர்ந்து ஒதிக்கொண்டிருந்தான். அச்சொற்கள் நாளடைவில் “ராமராம” என மாறியது. பலவருடங்கள் இரத்தினாகரன் அசையாமல் தன்னை மறந்து இடையறாது ராம நாமத்தைச் செபித்து வந்தான். அவனைச் சுற்றிப் புற்று வளர்ந்து மூடியது.

இரத்தினாகரனின் தவத்தை மெச்சிய பிரம்மா ஒரு நாள் அவர் முன்தோன்றி அவரை வெளியே வருமாறு அழைத்தார். அவரும் வெளியே வந்தார். முன்னிருந்த இரத்தினாகரன் அல்லாது தவ முனிவராகக் காட்சியளித்தார். வடமொழியில் புற்றை “வால்மீகம்” என்று அழைப்பார். ஆகவே வால்மீகத்திலிருந்து வெளிவந்ததால் வால்மீகி என அழைக்க ஆரம்பித்தனர்.

அந்த வால்மீகி ஆதிகவியாகி அழியாப் புகழ் பெற்ற (வால்மீகி) இராமாயணத்தை இயற்றிப் பெருமை தேடினார். தமது தவக்காலத்தில் இராமரின் சகல சிறப்புக்களையும் உணர்ந்ததால் முதன்முலில் இராமாயணம் எழுதலானார். எத்தனையோ பேர் இராமாயண காவியத்தை எழுதினாலும் ஆதிகவியாகிச் சிறப்புடன் எழுதி அழியாப் புகழ் பெற்றார். இந்திய நாட்டின் இரு மகா காவியங்களில் ஒன்றை எழுதி இப்பரந்த உலகிற்கே அர்ப்பணித்த வால்மீகி முனிவர் தமது சிறப்பால் இன்றும் நம்மிடையே வாழ்கின்றாரென பெருமையடைவோமாக.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்

புனிதமான இயற்கைவளத்தை வழங்குவதற்காகப் பாய்ந்து செல்லும் காவிரிநதி அன்னையின் அருளால் சீரோங்கு புகழ்மிக்க திருவூராம் தேரெழுந்தூரில் அவதரித்தவர் கம்பர். இவரின் அறியாப் பருவத்தில் இவரது பெற்றோர் மடிந்தனர். அதன்பின் வேறொருவரால் இவர் வளர்க்கப்பட்டார்.

இவர் முற்பிறவியில் தேடிய கல்விச்செல்வம் இப்பிறவியிலும் இவரைக் கல்விஞானத்தில் மிளிர்ச்செய்தது. இவருக்குக் காளிதேவியின் அருளாட்சியும் முற்றொடர்பும் இவரது ஞானச்சடராகத் தூண்டியது. இவர் தமது சிறுவயதில் ஒரு கம்பங்கொல்லையில் காவற்பணியில் இணைந்திருந்தார். இவர் காவல்காத்த கம்பங்கொல்லையில் அவ்வூர் அரசனின் குதிரையொன்று வந்து மேய்ந்தது. பயிரழிவைக் கண்டு ஏங்கியதால் காளிதேவியை எண்ணி ஒரு பாடல் பாடியதும் அக் குதிரை மாண்டது. இதனால் வியப்பும், விரக்தியும் கொண்ட பலர் அரசன் குதிரை மாண்டதேயென இரக்கமும் பீதியும் அடைந்தனர். அவர்களின் வேண்டுகலின் பேரில் மறுபாடலில் குதிரையை உயிர் பெற்றெழுச் செய்தார். இவர் கம்பங்கொல்லையில் கடமையாற்றியதால் இவரது பெயர் கம்பர் என நிலைத்தது. குதிரை மாண்டதும் இக்காரணத்துக்காகக் கம்பர் பணியிலிருந்து விலகினார்.

கம்பர் இயற்கையாகவே கவிபாடும் திறமைமிக்கவர். இவரது கவித்திறமையைக் கண்ட திருவெண்ணெய் நல்லூரைச் சேர்ந்த சடையப்பமுதலியார் - சடையப்பவள்ளல் என்னும் தனவான் இவரை நன்கு ஆதரித்து வந்தார். இவர் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த கவிஞர் களிடையே சிறப்புற்று விளங்கினார்.

கம்பரின் கவிபாடும் திறமையை அறிந்த குலோத்தாங்க சோழ மன்னன் கம்பரைத் தனது அரசசபையில் முதன்மைப் புலவராக நியமித்து “கவிச்சக்கரவர்த்தி” என்ற பட்டத்தையும் வழங்கிக் கௌரவித்தான். சடையப்பவள்ளலின் ஆலோசனையின் பேரில் குலோத்தாங்க மன்னன் இராமாயண காவியத்தை இயற்றும்படி கம்பரை வேண்டினான். கம்பர் தனது தூயபணியை ஓர் சுபவேளையில்

ஆரம்பித்தார். கம்பர் இராமாயணத்தைக் கவிதை நடையில் பாடவும், அவரது மாணவர்கள் ஓலைச்சுவடியில் எழுதவும் கம்பரால் பக்தி சிரத்தையுடன் பூசிக்கப்படும் காளிதேவி தீப்பந்தம் ஏந்தி ஒளியூட்டினாரெனவும் செவிவழிச் செய்திகள் உண்டு.

இராமாயண காவியம் எழுதி நிறைவு கண்டதும் அதனை அரங்கேற்றுவதில் சில தடங்கல்கள் ஏற்பட்டன. இவரது இராமாயண காவியம் திருவரங்கம் கோயிலில் கி.பி 887 இல் அரங்கேறியது. கம்பர் தனது காவியத்தின் இரண்யசம்காரத்தைக் காட்டியிருந்தார். சில பெரியார்களும், சில அறிஞர்களும் அதனை ஏற்கவில்லை. இதனால் நிகழ்ந்த ஒரு வரலாறும் உண்டு. இரணியன் வதை படலத்திலிருந்து “திசைதிற்ற(து) அண்டஞ்சீறிச் சிரித்தது செங்கட்சீயம்” என்ற அடியைக் கம்பர் வாசித்தபோது கோயில் கோபுரத்தின் மேலிருந்த நரசிம்மசாமி உருவம் மண்டபம் முழுவதும் எதிரொலி உண்டாகுமாறு சிரித்தது. மேலும் கம்பரியின் பேரறிவுடமையைப் போற்றுவது போல தன் தலையையும் ஆட்டியது என்பர். இதனால் எதுவித எதிர்ப்புமின்றி இராமாயண காவியம் அரங்கேற்றப்பட்டது. காவியம் அரங்கேறிய மண்டபத்திற்குக் கம்பர் மண்டபம் எனப் பெயரிட்டனர்.

நரசிம்மசுவாமி கம்பத்திலிருந்து தோன்றியதால் இவருக்குக் கம்பர் என்ற பெயரும் உண்டு. கம்பர் நரசிம்மசுவாமியின் உபாசகர். உபாசனையின் பெயரால் நரசிம்மசுவாமியின் பெயரான கம்பர் என்னும் நாமம் இக்கவிருருக்கு வழங்கப்பட்டது. தேரெழுந்தூரில் கம்பரைத் தெய்வமாகவே வழிபடுகிறார்கள்.

கம்பரைப் போலவே அவரின் மகன் அம்பிகாபதியும் பாடுவதில் திறமைமிக்கவர். மிகுந்த அழகுடையவரும் கூடவே இவர் மீது சோழமன்னின் புத்திரி அமராவதி காதல் கொண்டாள். இதனை அறிந்த மன்னன் அம்பிகாபதியைச் சூழ்ச்சியால் கொன்றான். அமராவதியும் காதலின் சின்னமாக இறந்தாள்.

மகன் அம்பிகாபதி கொலையுண்டதால் சீற்றங்கொண்ட கம்பர் மன்னனை நோக்கி “சொல்லம்பு பட்டதடா என் மார்பில் பார்த்திபா நின்குலத்தைச் சுட்டதடா என்வாயிற் சொல்” என்று சபித்துவிட்டுச் சோழநாட்டை விட்டு வெளியேறினார். வெளியேறிய பின் பல இடங்களிலும் அலைந்த கம்பர் இறுதியில் நாட்டரசன்கோட்டையை

வந்தடைந்தார். அங்கு மாடு மேய்க்கும் சிறுவனை அணுகி “தம்பி இந்தவழி எங்கே போகுது” என்று கேட்டார். அதுகேட்ட சிறுவன் “ஐயா வழி இங்கேதான் இருக்கும் நீங்கள் தான் போகணும்” என்றானாம். தன்னையே கவிநயத்தால் அசத்திய சிறுவனைக் கம்பருக்கு நன்கு பிடித்துவிட்டது. உடனே கம்பர் “காட்டெருமை மேய்க்கின்ற சிறுவனிடம் நான் தோற்றேன், நாட்டரசன்கோட்டை நமக்கு நல்ல ஊர்” என்று கூறியபடி அங்கேயே தங்கிவிட்டார். சிலகாலம் அங்கிருந்த கம்பர் தமது சித்துஞானத்தால் அவ்வூர் மக்களின் உடல், உள நோய்களைத் தீர்த்தார்.

தனது இறுதிக்காலம் நெருங்கியதை உணர்ந்த கம்பர் ஒரு நாள் ஆடுமேய்க்கும் சிறுவர்களை அணுகி ஆடுகளை மூடும் கிடாப்பினால் தன்னை மூடும்படி கேட்டார். சிறுவர்கள் “நீங்கள் சொல்லியபடி மூடினால் எங்களுக்கு என்ன தருவீர்கள்” என்று கேட்டனர். கம்பர் “என் தமிழைத் தருகிறேன்” என்றாராம். சிறுவர்கள் கம்பர் சொன்னபடி அவரைக் கிடாப்பினால் மூடியதும் அவர் அப்படியே சமாதியானாராம். இதையறிந்த அவ்வூர் மக்கள் அங்கு கூடிக் கம்பருக்குச் சமாதி எழுப்பினர். தொடர்ந்து யாவரும் மிகுந்த பக்தியுடன் வழிபடத் தொடங்கினர்.

அவரது சாமதி மண்ணைத் தண்ணீரில் கரைத்து பிறக்கும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க அவர்கள் கல்வியில் சிறப்படைவார்கள் என்ற பூரண நம்பிக்கை மக்களுக்கு உண்டு. இன்றும் இவ்வழக்கம் தொடர்ந்து நடைபெறுவது ஓர் அற்புதமாகும். இப்பொழுது கம்பர் சமாதியில் அவருக்கென ஒரு கோயில் கட்டி ஓர் அழகான சிலை வடித்து வைத்துள்ளனர். நாட்டரசன் கோட்டையில் அமைந்துள்ள கம்பர் கோயிலுக்குச் சென்று தரிசித்தால் சரியாகப் பேசமுடியாத திக்குவாய்ப் பேச்சுடையவர்கள் குணமடைவதாக வழிபடும் மக்களின் ஏகோபித்த நம்பிக்கையாகும்.

“கல்விக்குக் கம்பன்” என்ற சொல்வழக்குக்குத் தகுந்த கல்விமானின் தெய்வீகச் சிறப்பினால் கோயில் நிறுவவும், சமாதிமண் கலந்து பருகும் சிறுவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியடையவும் மக்களால் இன்றும் பேணப்படுவது தெய்வீக நம்பிக்கையாகும். மறுமை எய்தியதும் மரணச் சடங்குகள் நிகழாவண்ணம் இறைவனுடன் இரண்டறக்கலந்த கம்பர்பெருமானையும் இறையருள் பெற்ற அருளாளர்கள் வரிசையில் போற்றி மகிழ்வோமாக.

✻ ✻ ✻

நக்கீரர்

பல வளங்களும் நிரம்பிய பாண்டிய நாட்டு மன்னர்களின் ஆதரவில் மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கங்கள் வாழ்ந்தன. கடைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்தவர் நக்கீரர் எனும் தலைசிறந்த தமிழ்ப்புலவர். இச்சங்கங்களின் பிரதான நோக்கம் யாதெனில் செந்தமிழை நன்கு பேணிக்காத்தலாகும்.

மன்னர்கள் நிதியுதவி வழங்கியபோதும் தமிழை வளர்க்க அரும்பாடுபட்டவர்கள் தமிழ்ப்புலவர்கள். இப்புலவர் கூட்டத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியவர் புலவர் நக்கீரர் ஆவார். மன்னர்களின் அரசசபை எந்தநேரமும் தமிழ் வளர்க்கும் உயிராநாடிகளாக விளங்கிய புலவர்களின் உறைவிடமாகவே காட்சியளிக்கும். மன்னருக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களுக்கான தக்கபதிலும் ஆலோசனைகளும் வழங்குவதே இப்புலவர்களின் பிரதான கடமையாக அமைந்தது.

ஒருநாள் அரசசபையில் புலவர்களெல்லாம் வீற்றிருந்த சமயம் சபையில் ஒரு நறுமணம் வீசியது. அப்போது அரசன் புலவர்களை நோக்கி இந்த நறுமணம் எப்படி இச்சபைக்கு வந்ததெனப் பாடலில் வெளிப் படுத்துபவருக்குத் தகுந்த பரிசில் வழங்கப்படுமென அறிவித்தான். இதையறிந்த மதுரைச் சோமசுந்தரர் திருக்கோயிலின் ஏழையான அர்ச்சகர் தருமி என்பவர் தமது வறுமைநிலை பற்றியும் அரசசபைக்கு ஒரு பாடல் கொடுத்தால் பரிசில் பெறலாமே என்றும் இறைவனிடம் விண்ணப்பித்தார்.

மறுநாட்காலை அர்ச்சகர் வழமைபோலத் தமது பூசை ஒழுங்குகள் செய்வதற்காக கருவறைக்குச் சென்றார். அப்போது கருவறை வாசலில் ஓர் ஏட்டுப்பிரதி இருக்கக் கண்டார். அதை எடுத்து வாசித்தபோது அரசனின் சந்தேகம் தீர்க்கும் பாடலாக இருந்தது. தமது கடமைகளை நிறைவேற்றியதும் அரசசபைக்குச் சென்று தமது கையிலிருந்த பாடலைக் கையளித்தார். மன்னன்

அப்பாடலைப் பார்த்தார். அப்பாடலில் அரசியின் கூந்தலிலிருந்தே நறுமணம் வீசியதெனப் பாடியிருந்தது. மன்னரின் சந்தேகம் நீங்கியதால் மகிழ்ந்து தருமிக்குத் தக்க பரிசில் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

அப்போது தலைமைப் புலவரான நக்கீரர் அரசியின் கூந்தலில் இயற்கை மணம் தோன்றியதென்ற பாடல் பிழையெனக் கூறியதால் பரிசு வழங்கப்படவில்லை. இதனால் வருந்திய தருமி இதுபற்றி இறைவனிடம் முறையிட்டார். மறுநாள் இறைவன் தாமே தருமியின் கோலத்தில் அரசசபையை அடைந்து தனது பாடல் சரியேயென வாதிட்டார். அப்போது நக்கீரர் தமது புலமைக்கேற்ப தருமியின் வேடத்தில் வந்த இறைவனுடன் வாதாடினார். இதனால் சினங்கொண்ட இறைவன் தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து காண்பித்தார். அப்போது நக்கீரர் இறைவனை நோக்கி “நீங்கள் நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே” என்று ஆணித்தரமாக வாதாடினார். சினங்கொண்ட இறைவனின் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்ட வெப்பம் நக்கீரரை வாட்டும் சாபமாக மாறியது. உடல்வெப்பம் அதிகரித்ததுடன் தொழுநோயும் நக்கீரரைப் பற்றிக்கொண்டது.

உடல் வெப்பமும் தொழுநோயின் வேதனையும் தாங்க முடியாத நிலையில் நக்கீரர் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் பொற்றாமரை வாவியில் வீழ்ந்தார். வீழ்ந்ததும் நக்கீரருக்கு இறைவன் அருளால் நல்லறிவும், சிவசிந்தனையும் கூடுதலாக ஏற்பட்டது. மேலும் இறைவனைப் பலவாறு துதித்துத் தனது நோயைக் குணப்படுத்துமாறு வேண்டினார். அத்துடன் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்கள் அனைவரும் வந்து நக்கீரருக்கு அருள்புரியுமாறு பிரார்த்தித்தனர். அனைவரதும் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கிய இறைவன் நக்கீரர் முன் தோன்றிக் காட்சியளித்தார். அப்போது நக்கீரர் சிரந்தாழ்த்திக் கூப்பிய கரங்களுடன் சோமசுந்தரக் கடவுளே! சிவசங்கரா என் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும். என்னைப் பற்றிக்கொண்ட தொழுநோயில் இருந்து என்னை விடுவித்தருள வேண்டுமென உள்ளன்போடு துதி செய்தார். இதனால் சிந்தை மகிழ்ந்த இறைவன் “எனது திருக்கயிலைக் காட்சியைக் கண்ட பின்புதான் உனது தொழுநோய் நீங்கும்” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

சிவபெருமானின் ஆணைப்படி நக்கீரர் இறைவனின் கயிலைக் காட்சி காண மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டார். செல்லும்போது உரிய விதிப்படி ஆசாரசீலராய் வணங்கியும் துதிபாடியும் சென்றார். இவரது யாத்திரையின்போது வழியில் ஒரு செழுமையான பசுஞ்சோலையும், சோலை நடுவே ஓர் புனிதமான நீர்த்தடாகமும், அதனருகே ஓர் ஆலமரமும் தென்பட்டது. இவரது தலைவிதிப்பயன் இவரை அத்தடாகத்தில் நீராடி இறைவனைத் தியானிக்க வைத்தது.

தடாகத்தில் நீராடிய பின் ஆலமரத்தடியில் மணலால் ஒரு லிங்கம் அமைத்துச் சிவபூசை செய்யத் தொடங்கினார். அப்போது ஆலமரத்திலிருந்து ஒரு இலை தடாகத்தின் கரையில் விழுந்தது. அந்த இலை பாதி நிலத்திலும் பாதி நீரிலும் காணப்பட்டது. நிலத்திலிருந்த இலையின் பகுதி ஓர் பறவையாகவும், நீரிலிருந்த இலையின் பகுதி ஓர் மீனாகவும் உருவெடுத்தன. இரண்டும் தத்தமது பகுதியில் சேர்வதற்காக ஒன்றையொன்று இழுத்தன. இந்தப் பரபரப்பான நிகழ்வால் சிவபூசையிலிருந்த நக்கீரரின் சிந்தை கலைந்து தடுமாறியது.

சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசைக்கான சிவசக்தி மந்திரங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர் குழப்பத்தில் பறவை, மீன் என்பவற்றின் வலுச்சண்டையை நோக்கினார். அப்போது மண்ணையும், விண்ணையும் முட்டும் உயர்ந்த கரிய பெரிய உருவத்துடனும், கோரப் பற்களுடனும், கூரிய நகங்களுடனும் அகோரப் பார்வையுடைய பூதம் ஒன்று கலகலவெனச் சிரித்தபடி நக்கீரர் முன் தோன்றியது. சிவசக்தி பூசையிலிருந்தவர் பூசையிலிருந்து சிந்தையை அலையவிட்டு, விசித்திரக் காட்சியை நோக்கியதால் வந்த தவறு இதுவென நக்கீரர் உணர்ந்தார்.

அப்போது தன்முன் தோன்றிய பூதத்தை நோக்கிய நக்கீரர் “நீ யார்? ஏன் இங்கு வந்தாய்?” எனக் கோபத்துடன் கேட்டார். உடனே பூதம் நக்கீரரை நோக்கி “ஓ மானிடனே! நான் எதிரில் தெரியும் குன்றில் வசிக்கும் ‘கற்சிமுகி’ என்னும் பூதம். சற்று நேரத்திற்கு முன் நீ கண்ட அதிசயத்தால் உன் சிவபூசையை நிறுத்தி மனதை அலையவிட்டாய். உன் அலைந்த மனத்தை

நோக்கியதால் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. இவ்விடத்தில் தவஞ் செய்த எல்லா முனிவர்களும் இதே தவறைச் செய்தனர். அவர்களை எல்லாம் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் குகையில் அடைத்து வைத்துள்ளேன். இதுவரை 999 முனிவர்கள் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர். நீயும் சேர்ந்தால் ஆயிரம்பேராக நிறைவு பெறும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே நக்கீரரைத் தனது நீண்ட கைகளால் இலேசாகத் தூக்கியது. தூக்கிய பூதம் ஆகாய மார்க்கமாகப் பறந்து சென்று அவரைக் குகையில் அடைத்தது. நக்கீரரைக் கண்டதும் ஏனைய 999 முனிவர்களும் இவரை ஏளனமாகப் பார்த்து இன்றுடன் தம் அனைவரது ஆயுளும் நிறைவடையும் என ஏங்கினர்.

அங்குள் முனிவர்களின் பரிதாபநிலைதான் என்ன? ஏன் வருந்துகிறீர்கள்? என்று அதன் விபரத்தை நேரடியாகக் கூறுமாறு நக்கீரர் கேட்டார். அந்தப் பூதம் ஒரே தடவையில் ஆயிரம் பேரைக் கொன்று தின்னும் இயல்புடையதாகும். இதுவரை நாம் 999 பேர் மட்டும் அடைபட்டிருந்தோம். ஒருவரைத் தேடிப் பலகாலம் அப்பூதம் அலைந்தது. அதுவரை எமக்கு உணவு தந்ததால் ஓரளவு அவகாசத்துடன் இருந்தோம். இன்று இப்பூதத்தின் விரதம் நிறைவேறப் போகிறது என்று கூறிய அனைவரும் அழுதுபுலம்பி மரண பயத்துடன் இருந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் விபரமாகக் கேட்ட நக்கீரருக்கு தனது உயிருக்கும் ஆபத்தான நிலைமை தெரிந்தது. 999 பேரினதும் சாவுக்கு நானே காரணம். இதனால் துணுக்குற்ற நக்கீரர் தன்னுடன் ஏனைய 999 பேரையும் பூதத்திடமிருந்து காப்பாற்றியாக வேண்டும் என எண்ணினார்.

எல்லாம் வல்ல கலியுகவரதனான ஞானபண்டிதன், தேவர் சேனாதிபதியைப் பணிந்துபாடி அவரது கருணையால் பூதத்தையே அழிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். முருகப்பெருமானைத் தனது இதயக்கமலத்தில் இருத்தி அவரை உள்ளன்போடு மனமுருகிப்

பாடினார். தனது விரதத்தை நிறைவேற்ற மிகுந்த ஆவலுடன் பூதம் குகைக்குள் நுழைந்தது. நக்கீரினது நெஞ்சையும் ஏனையவர்களையும் கதிகலங்க வைத்த நெஞ்சங்களையும் காப்பாற்றும் தேவர் சேனாதிபதியின் கூர்வேல் பாரிய பூதத்தின் நெஞ்சை ஒருநொடியில் பிளந்தது. பூதம் வேல்பட்டழிந்தது. இதனால் ஆயிரம் ஆண்டுக உள்ளங்களும் முருகனைப் போற்றியும் தமக்கு உடன் நின்று பூதத்தை அழிக்க மனமுருகப் பாடிய நக்கீரையும் வாழ்த்தினார். அன்று ஆயிரம்பேரைக் காப்பற்ற ஒரே சிந்தனையில் முருகனை வேண்டித் துதிபாடிய பாடல்களின் தொகுப்புத்தான் “திருமுருகாற்றுப்படை” என்னும் அருமருந்தான பெருநூலாகும். எமது அல்லல் நீக்கி, மரணபயத்தையும் போக்கும் தமிழ்வேதமாகவும் விளங்குவது ஒப்பற்ற திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் முருகனின் புகழ் பாடும் புனித ஒலிப்பேழையுமாகும்.

திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் பாமாலைபயப் புனைந்த மகிழ்வினால் நக்கீரர் முருகனை வணங்கி, எம்பெருமானே! எனது தொழுநோயை நீக்கி அருள்புரிய வேண்டுமெனப் பணிந்தார். அது கேட்ட முருகப்பெருமான் புலவரே! உமது நோய் முன்செய்த வினைப் படி கிடைத்ததாகும். இறைவன் தமது கயிலைக்காட்சியின் பின் இந்த நோயை நீக்கச் சித்தங்கொண்டதால் உமது கயிலைக்காட்சியைக் காண ஏற்பாடு செய்வாயாக. நீவிர் கயிலையை நோக்கிப் பாதித்தாரம் போனால் உமது பாதித்தாரத்துக்குக் கயிலை உம்மை நோக்கி வரச்செய்வேன் என்றார்.

நக்கீரர் திருப்பரங்குன்றம், பழனி, திருவாரூர், சுவாமிமலை, சிதம்பரம், விருத்தாசலம், திருவண்ணாமலை, காஞ்சிபுரம், திருத்தணி போன்ற பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருக்காளத்தியை அடைந்தார். இதேசமயம் நக்கீரரின் முன்செய் வினைப்பயன் முடிவுறு காலமும், முருகனின் அருளும் ஒன்றுசேர்ந்தன. அன்னை பார்வதி தேவி பரமேஸ்வரனை நோக்கி இறைவா எம் பக்தன் நக்கீரன் கயிலைக் காட்சியைக் காண வருகிறான். அவனுக்கு திருக்

காளத்தியிலேயே கயிலைக் காட்சியைத் தந்தருள் புரியுங்கள் என்றார். பார்வதிதேவியின் இன்னுரை கேட்ட இறைவன் நக்கீரன் இப்போது உண்மைநிலையை உணர்ந்ததால் திருக்காளத்தியிலேயே கயிலைக் காட்சியைக் காண அருள்புரிவோம் என்றியம்பினார்.

நக்கீரர் திருக்காளத்தியில் காளத்தீஸ்வரரையும் அன்னை ஞானபிரகாசம்பிகையையும் உளமுருக வழிபட்டார். இறைவன் தமது கயிலைக் காட்சியைத் தந்தருளினார். திருக்கயிலைக் காட்சியைத் தரிசித்த நக்கீரர் தான் பெற்ற ஆன்மீக அனுபவத்தை ஒரு பேரானந்த வைபவமாக எண்ணி “கயிலைபாதி காளத்தி அந்தாதி” என்னும் நூலை அருளிச்செய்தார்.

அப்போது இறைவன் நக்கீரரை நோக்கி “எம் தரிசனத்தால் உம் தொழுநோய் நீங்கியது. இனிமேல் உமது வாழ்நாள் முழுவதும் காளத்தியிலிருந்து தவ ஒழுக்கத்தைப் பேணுவீராக” என்றருளினார். இறைவன் ஆணைப்படி நக்கீரர் திருக்காளத்தியில் தவமிருந்து சிவதியானத்தில் தன் சிந்தையை நிலைநாட்டினார். அங்கேயே இவரது தவவாழ்வுடன் முத்திநிலை கிடைத்தமை இறைவன் சித்தமாகியது.

நக்கீரரின் நற்றவப் பயனால் ஆயிரம்பேரைக் கொல்ல எண்ணிய பூதம் அழிந்தது. ஆயிரம் முனிவர்கள் அவலச் சாவிலிருந்து தப்பினர். எமக்கு “திருமுருகாற்றுப்படை” என்னும் அருமருந்தான ஞானக்களஞ்சியம் கிடைத்தது.

கண்ணப்பநாயனார் பக்தி கொண்டாடிய திருக்காளத்தி தென்கயிலை என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்றது. இறைவன் ஆன்மீக களின் கர்வத்தை அடக்கி அருளாட்சி புரியும் வள்ளல் எனவும் போற்றித் துதிப்போமாக.

அபிராமிப்பட்டர்

தனந்தரும் கல்வி தரும்ஒரு நாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவுந் தரும்நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன எல்லாமதரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழ லாள்அபி ராமி கடைக்கண்களே.

பொன்னிநதி வாரிவளம் சேர்க்க சீரோங்கும் சோழவள
நாட்டின் கண்ணென அமைந்த திருக்கடவூரில் இறைமாட்சி மிக்க
திருத் தலங்களும், ஆன்மீக சித்தியும் வேதம் ஓதும் வேதியர்
குலமும் இயற்கையழகு பிரகாசிக்க உதவுகின்றன.

இத்திருக்கடவூரில் முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வேதியர்
குலத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்ய முந்தவப்பயனுடன்
அவதரித்தவர் அபிராமிப்பட்டர் என்னும் சக்தி உபாசகர். இவர்
பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே உலகமாதாவான அன்னை அபிராமியின்
கடைக்கண் வீச்சில் அகப்பட்டவர். அன்னையவளின் பேரருளினால்
நற்கல்வியும், நவின் கலைகளும், வேதப்பயிற்சியும், இனிய இசை
ஞானமும், நல்லொழுக்கமும், குலத்துக்கான ஆசாரமும், சக்தி
மீது தளராத பக்தியும் நிரம்பப்பெற்ற ஞானக்கொழுந்தாகத்
திகழ்ந்தவர். சக்தியின் பக்தி மேலீட்டினால் அன்னை அபிராமியிடம்
தஞ்சம் அடைந்தார்.

இசைஞானம் பக்திக்கு வித்தாக அமைந்ததால் அன்னை
அபிராமியின் திருக்கோயிலில் அவள் முன் நின்று தன்னையே
மறந்து பக்தி பரவசத்துடன் வணங்குவார், துதிப்பார், தியானிப்பார்;
இடையறாது இசையர்ப்பணஞ் செய்வார். இதனால் அன்னையின்
இறைபித்தனானார். இவரது செயல் கண்ட அவ்வூர் மக்கள் இவரைப்
பித்தர் எனவும், துர்தேவதை வழிபடும் உன்மத்தர் எனவும், இதனால்
பைத்தியம் பிடித்து அலையும் கிறுக்கன் என்றும் எண்ணி இவரைப்
பரிகசித்து வைதனர். ஆனால் தன்னை அன்னையிடம் ஒப்படைத்ததன்
பேரில் வெளியிலிருந்து வரும் தீயசொற்கள் இவரை நாடுவதில்லை.
இடையறாது பக்தியில் மூழ்கியிருப்பார்.

ஒருநாள் தஞ்சாவூர் மன்னர் சரபோஜி என்பவர் ஓர் அமாவாசைத் தினத்தன்று காவிரியில் நீராடுவதற்காகத் தன் அரச பிரதானிகள், பணியாட்கள் புடைகுழ வந்து தன் நீர்க்கடன் முடிந்தபின் திருக்கடவூரில் அமிர்தகடேஸ்வரரையும், அன்னை அபிராமியையும் தரிசிக்க வந்தார். அதேசமயம் அன்னையின் திருமுன் யோகநிலையில் பக்தியுடன் இணைந்துள்ள பட்டரைக் கண்டு அவரால் ஈர்க்கப்பட்டுப் பரவசமடைந்தார். அயலில் நின்றவர்களிடம் இவர் யார் என மன்னர் வினவினார். ஏற்கனவே பட்டரின் பக்திமுறையும் முத்திநெறியும் அறியாத மூடர்களான அவர்கள் இவர் பைத்தியம் பிடித்து அலையும் ஓர் பித்தன் என்று தப்பான தகவலை அரசரிடம் கூறினர். அரசரும் தியானத்திலிருந்த பட்டரை நோக்கி இன்று என்ன திதி என்று கேட்டார்.

அன்னை அபிராமியின் பேரொளியைக் கண்டு மயங்கி நின்ற பட்டர் தான் கண்ட பேரழகு மிக்க பூரணை என்ற பதம் அன்னையவளின் தியானத்தால் சொல்ல வைத்தது. ஏற்கனவே ஊர்மக்கள் கூறியதை நெஞ்சில் பதித்திருந்த மன்னர் பக்தியால் பித்தரான பட்டரின் பதிலில் தடுமாற்றம் தெரிந்தது. இதனால் சினங்கொண்ட மன்னர் அவ்விடம் விட்டகன்றார். பட்டரின் பதிலை அன்றிரவே கண்டறிய ஏற்பாடு செய்தார்.

அரசர் அவ்விடம் விட்டகன்ற பின் தனது தியானம் கலைந்து சிந்தித்தார். அரசரின் கேள்விக்கு உரிய பதில் தராது அன்னையின் பேரொளியில் மயங்கிய நிலையில் தடுமாறியதை உணர்ந்தார். இதனால் என்ன விபரீதம் நேரிடுமோ என அஞ்சினார். திரும்பவும் அன்னையின் முன் பணிந்து நின்று அம்பிகையே நீயே உன் பேரொளி காட்டி என்னை மயங்க வைத்துத் தடுமாறச்செய்து அரசர் கேட்ட கேள்விக்கு அடாத பதில் கூறவைத்தாய். தாயே இந்தப் பழியை உன்னிடமே தருகிறேன். என்னை விபரீதங்கள் நடைபெறாது காத்தருள வேண்டுமென்று சுயநிலையில் அமைந்தவாறு விண்ணப் பித்தார்.

சரபோஜி மன்னரின் கட்டளைப்படி அன்னை அபிராமியின் திருக்கோயிற் கோபுர முன்றலில் பட்டரின் விருப்பப்படி ஓர் பெரிய இரையருட்செல்வர்கள்

குழி வெட்டி அதனுள் தீழுட்டப்பட்டது. குழியின் மீது ஒரு விட்டம் அமைத்து அவ்விட்டத்திலிருந்து ஒரு உறி தொங்கவிடப்பட்டது. இந்த உறி நூறு இழைகளினால் விட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டது. உறியின் மீது ஏறி அமர்ந்து அன்னை அபிராமியை உள்ளன்போடு துதித்தார். அன்னை அபிராமியின் திருவடிக்கமலத்தைத் தமது நெஞ்சில் பதித்து அன்னை அபிராமிக்கு அந்தாதி (100 பாடல்) பாடச் சித்தமானார். அன்னையவள் தன் பெருமையை உலகறியச் செய்த திருவிளையாடலே இதுவாகும்.

பாடல் தொடங்குமுன் அபிராமியைத் தியானித்து “தாயே அரசர் முன்னால் எனக்கு நேர்ந்த இப்பழியைத் துடைத்து எனக்குப் பெருமை சேர்ப்பாயாக. இல்லையேல் இந்த உடலானது கீழே எரியும் கொடுந்தீயில் விழுந்து எரிய நேரிடும்” என்று கூறினார். விநாயகர் காப்புப் பாடியபின் அபிராமி அந்தாதிப் பாடலின் முதற் பாடலான “உதிக்கின்ற செங்கதிர் என்று தொடங்கி, அபிராமி எந்தன் விழித்துணையே” என்று அன்னை புகழ் பாடத் தொடங்கினார். ஒரு பாடல் முடிந்ததும் ஒரு இழையை வெட்டிவிட்டார். இவ்வாறு எழுபத்தெட்டுப் பாடல்கள் பாடி எழுபத்தெட்டு இழைகளை வெட்டி விட்டார்.

இவர் தமது எழுபத்தொன்பதாவது பாடலில் “விழிக்கே அருளுண்டு” என்று தொடங்கும் பாடல் பாடும்போது சூரியன் மறையவும் இருள்கவ்வியது. ஒரே இருள். இதேநேரம் அன்னை அபிராமி தமது பக்தனான பட்டருக்குத் திருக்காட்சி தந்தாள். தனது திருக்காதணி ஒன்றைக் கழற்றி வானவீதியில் தவழவிட்டாள். என்னே புதுமை! அன்னையவள் பெருமையுடன் தன் பக்தன் கூறிய வாக்கினைக் காப்பாற்றச் செய்ய திருவிளையாடலினால் பலகோடி சந்திரர்கள் தோன்றியது போலப் பிரகாசத்துடன் பூரண நிலவொளி அண்டமெல்லாம் பரவியது. நிலவுபோலப் பிரகாசித்த போது அன்னையவள் பட்டரை நோக்கி “அப்பனே உன்சூற்றை மெய்யாக்கி விட்டேன். தொடங்கிய அந்தாதிப் பாடல்களையும் முடித்துவிடு” என்று உறுதிபடக் கூறினாள்.

வானத்தில் தோன்றிய நிலவின் பிரகாசத்தை நோக்கிய பட்டர் “ஆகா ஆகா அன்னையே உன்சித்தம்” என்று கூறிவிட்டு

இறையருட்செல்வர்கள்

எண்பதாவது பாடல் தொடங்கி அந்தாதி பாடிமுடித்தார். பட்டரின் பாடலில் அருமை பெருமைகளை நேரிற் காணவந்த மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து வந்த பல குரல்கள் இன்றைய அமாவாசையில் வந்த நிலவொளி அற்புதம் அற்புதம் என ஒலித்தன. அபிராமிப் பட்டரின் பெருமையே பெருமை எனப் பலவாறு புகழ்ந்தனர். இந்த நிகழ்வைக் காண்பதற்காக அயலில் கூடாரத்தில் தங்கியிருந்த சரபோஜி மன்னர் “என்ன அற்புதம். பட்டர் கூறிய கூற்றை அன்னை அபிராமி உறுதிப்படுத்தி விட்டாளே” என்று வியந்தார். பின்னர் பட்டர் பெருமானை நேரில் காணவேண்டும். நானே நேரில் வந்து தரிசிப்பேன் எனக்கூறிப் பட்டரை அணுகினார். பட்டரின் காலில் விழுந்து வணங்கியவர் பட்டர் பெருமானே தங்கள் வாக்கை அன்னை காப்பாற்றிவிட்டாளே. என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டும் என மீண்டும் பணிந்து அவரது பாதங்களில் விழுந்தார்.

மன்னனின் பணிவான மனநிலையைக் கண்ட பட்டர் “யாவும் அவள் செயல். அவள் புகழ் ஓங்குக” என்றார். பின்னர் மன்னர் அபிராமி அந்தாதியைப் பாடிய பட்டருக்குத் தன் மனநிறைவுக்காக ஏராளமான பெறுமதி கூடிய பரிசில்களை வழங்க முன்வந்து அவற்றை அவரது காலடியில் வைத்து வணங்கி இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தார்.

அப்போது பட்டர்பிரான் அன்னை அபிராமியின் சித்தம் குளிரவும், அவர் புகழோங்கவும் செய்த செயலுக்காக அப்பரிசில்களை ஏற்க மறுத்தார். தன் பேரின்பம் நுகரும் நோக்கில் சிற்றின்பம் தரும் இப்பரிசில்கள் எவ்வகையிலும் உதவமாட்டாது என அறிந்தார். மேலும் அன்னை அபிராமியின் திருவடியைத் தியானிக்கும் யோக நிலையையே நாடினார்.

“ஆத்தானை எங்கள் அபிராம வல்லியை அண்டமெல்லாம்
பூத்தானை மாதுளம் பூநிறத் தானைப் புவியடங்கக்
காத்தானை அங்குசம் பாசாங் குசமும் கரும்பும் அங்கை
சேர்த்தானை முக்கண்ணி யைத்தொழு வார்க்கொரு தீங்கில்லையே”

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார்

தொண்டை நாட்டின் காஞ்சிமாநகரம் இயற்கை அன்னையின் பேரருளால் பொருட்செல்வமும், கல்விச்செல்வமும் மிகுந்த அருள் மிகு திருத்தலங்களால் அருட்செல்வமும் இச்செல்வங்களின் நற்பலனாய் பலசான்றோர்களும், அருளாளர்களும், இறைபணியாற்றும் வேதவிற்பன்னர்களும் தோன்றி நாட்டுக்குப் பெருமை சேர்த்தனர்.

இத்திருப்பதியில் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரும், கந்தகோட்டத்துப் பரம்பரை அர்ச்சகரும், ஆதிசைவ குலத்தவருமான காளத்தியப்பசிவாச்சாரியார் பெரும்பேறு பெற்றவரானார். இவரது நற்றவப்பயனாக நாடறிந்த அதிபுகழ் வாய்ந்த முருகப்பெருமானின் அன்புக்குரியவராக அவதரித்தவர் கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் அவர்கள். இவர் இளமையிலிருந்தே பெற்றோரின் குல ஆசாரப்படி பெற்றோரால் சமயச் சடங்குகள் செய்யப்பட்டவர். முற்றொடரும் இறைவன் திருவருளும் கைகொடுக்க நற்கல்வியும், நற்கலைகளும், நல்லொழுக்கமும், நிறைந்த முருகபக்தியும் மிக்கவர். சமயநெறியில் சிறந்த ஆர்வலர்.

தமது குலத்தொழிலுக்கேற்ப வடமொழியில் நல்ல தேர்ச்சியும், பாண்டித்திறமும், புலமையும் பெற்று தென்மொழியாம் செந்தமிழையும் கற்று, கற்றாங்கொழுகி உயர்ந்தவர். இதனால் கவி புனைவதில் திறமையும், ஆர்வமும் கொண்டிருந்தார். தமது குலத்தொழிலாம் வேதமோதும் பணியில் தமிழ்த்தெய்வமாம் கந்தகோட்டத்து முருகப்பெருமானை உள்ளன்போடு பூசித்து ஆசிபெற்றார்.

இவரது வாழ்வில் மிகப்பெரும்பேறு பெற இருந்தது போல ஓர் நல்ல இரவில் முருகப்பெருமான் இவரது கனவில் தோன்றித் தம் கதையடங்கிய “கந்தபுராணம்” என்னும் நூலை இயற்றுமாறு கூறி முதல் அடியாக “திகடசக்கரம்” எனத் தொடங்குமாறு அருளாசி இறையருட்செல்வர்கள்

கூறி மறைந்தார். அதிகாலையில் உடன் துயிலெழுந்த கச்சியப்பர் தனது கனவை எண்ணிப் பரவசமடைந்து முருகப்பெருமானைத் துதிசெய்தார். முருகன் தன்னிடம் நேரில் வந்து இட்ட அன்புக் கட்டளையைப் பெருவிருப்புடன் நிறைவேற்றச் சித்தங்கொண்டார்.

ஓர் புனித நன்னாளில் தமது குல ஆசாரப்படி தேகசுத்தி செய்து இறைவன் கடமைகளை ஆசாரத்துடனும் பயபக்தியுடனும் நிறைவுசெய்தார். முருகன் சந்நிதியிற் சென்று முருகப்பெருமானை வழிபட்டார். பணி ஏற்பதற்காக முருகன் சந்நிதியில் ஓர் அமைதியான சூழலில், ஓர் நல்ல சுபவேளையில் உள்ளமது தூயனாய் மனமது கசிந்துருக கண்ணீர் பெருக்கெடுக்க முருகப்பெருமான் இட்ட அன்புக் கட்டளையை ஆரம்பித்தார்.

ஒரு நாளில் நூறு பாடல்கள் பாடி முடிப்பது என்ற திட சங்கற்பத்தைத் தழுவி “திகடசக்கரம்” என்று தொடங்கித் தம் தூயபணியில் ஆர்வம் காட்டினார். அன்று பாடும் பாடல்களை ஒன்றுசேரக் கட்டி முருகப்பெருமானின் திருமுன் ஒப்படைப்பார். மறுநாட்காலை வந்து முருகனின் திருமுன் வைத்தவற்றை எடுத்துப் பார்த்தார். அதில் இரண்டொரு திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு தம் மெய்சிலிர்ப்ப முருகனே தம்பணியை ஏற்றதாகப் பெருமிதமடைவார். இவ்வாறு தினம் பாடி நிறைவுசெய்தார். இவையாவும் அவ்வப்போது முருகனால் ஏற்கப்பட்டு அங்கீகாரத்துடன் நிறைவானதில் நிம்மதியடைந்தார். இவைகள் ஆறு காண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டவை. மொத்தமாக 10345 செய்யுள்களால் ஆக்கப்பட்டவை.

முருகப்பெருமானால் ஏற்கப்பட்ட “கந்தபுராணம்” என்றும் நூலைத் தமிழ்ப் பாவலரும் நாவலருமடங்கிய புலவர்கள் மற்றும் அறிஞர் பெருமக்கள் மத்தியில் அரங்கேற்றுவதற்குக் கச்சியப்பர் சித்தங்கொண்டார். தமது தூயபணியை நன்கு ஆராய்ந்து ஆசிகூறி அரங்கேற்றுமாறு ஒரு சுபவேளை குறித்து அன்று தொண்டமண்டலத்திலுள்ள புலவர்களை எல்லாம் கந்தகோட்டத்தில் முருகன்

சந்நிதியில் அவை கூடுமாறு அழைத்திருந்தார். யாவரும் பெருந்திரளாக வந்து அவையைச் சிறப்பித்தனர்.

அன்று கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் முதலில் முருகனை வந்தனை செய்து தமது இதயக் கமலத்திருத்தி, கந்தபுராண நூலை முறைப்படி பூசித்தார். முதற்செய்யுள் படித்து அதன் முதல்வரியான “திகடசக்கரம் செம்முகம் ஐந்துளான்” என்னும் சொற்தொடருக்கு விளக்கவுரை செய்தார். அப்போது சபையிலிருந்த பெரும்புலவர் எழுந்து கச்சியப்பரை இடைமறித்து “திகழ்சக்கரம்” என்ற சொற்கள் “திகடசக்கரம்” என்று புணர்வதற்குரிய விதி யாது என்றும், இப் புணர்ச்சி தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களிலும் காணப்படவில்லையே என்றும் வினாவினார்.

இவ்வாறு சபையிலிருந்து வந்த எதிர்ப்புக்குப் பதிலழித்த கச்சியப்பர் புலவரை நோக்கி புலவர் பெருமானே! இதுபற்றி நானும் அறிந்திலேன். “திகடசக்கரம்” என்று முருகப்பெருமானே அடியெடுத்துத் தந்து புராணத்தை எழுதுமாடி அருளினார். ஆகவே முருகப்பெருமானின் வாக்கை ஏற்கலாமே என்றார். இதுகேட்டு வாதாடிய புலவர் தொடர்ந்து இது முருகப்பெருமானின் வாக்கானால் முருகனே நேரில் வந்து அதன் விதியைக் கூறட்டும். அல்லது நீரே விதியைக் கூற வேண்டும். அல்லது நூலை அரங்கேற்ற விடோம் என்றும் கடினமாக வாதிட்டார். இந்த நிலையில் சபையிலுள்ளோர் கலைந்தனர்.

இதனால் மனவேதனையுற்ற கச்சியப்பர் முருகன் திருமுன் விழுந்து அழுது புலம்பினார். முருகப்பெருமானே நீவிர் கூறிய தொடருக்கு நீவிரே அவையில் வந்து விதி கூறவேண்டும். இல்லையேல் என் உயிரை நின்னடி சேர்ப்பேன் என்று தன் கவலையை வெளியிட்டார். கச்சியப்பர் அழுதவாறே உடற்சோர்வினால் அவ்விடத்திலேயே உறங்கிவிட்டார். அவரது கனவில் தோன்றிய முருகன் புலவரே நாளையும் சபையைக் கூட்டும். சோழநாட்டுப் புலவர் அதற்குரிய நூலுடன் வந்து விதியை எடுத்துரைப்பார் என்று கூறியதும் முருகன் மறைந்தருளினார்.

மறுநாட்காலை கச்சியப்பர் விதி கூறுவதாகவும் சபையில் ஒன்றுகூடுமாறும் யாவருக்கும் தெரிவித்தார். முறைப்படி சபை உரிய நேரத்தில் கூடியது. அச்சபையில் புலவர்களின் நடுவே இளமைக் கோலத்துடன் ஒரு புதிய புலவர் கையில் ஒரு புத்தகத்துடன் காட்சியளித்தார். முதல்நாள் இடைமறித்த புலவர் கச்சியப்பரை நோக்கி இன்று விதியை முதலிற் கூறி விளக்கம் தரவேண்டுமெனக் கூறினார். அப்போது புதிய புலவர் எழுந்து “நாம் சோழநாட்டினோம். எம்மிடமுள்ள இச்சுவடி வீரசோழியம் என்னும் இலக்கண நூலாகும். இதனை நீவிரும் அறிவீர். இந்நூலின் சந்திப்படலத்தில் 18 ஆம் பாடலில் முகரமும் கூடி டகரமாவதற்கு விதி கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதியை நீவிர் அறியீரோ” என்றார்.

அப்போது சபையிலிருந்த பல புலவர்கள் “ஆம் ஆம் வீரசோழியமும் அறிவோம். இவ்விதியையும் அறிந்தோம். ஆனால் இது பற்றி எங்கள் அனைவருக்கும் நினைவெழுாதிருந்தது பெரு வியப்பே” என்று கூறினர். அச்சமயம் புதிய புலவர் மறைந்தருளினார். அப்போது அவையிலுள்ளோர் விளக்கமளிக்க வந்தவர் முருகப் பெருமானே என அதிசயித்துக் கச்சியப்பசிவாச்சாரியாரைப் பாராட்டினர். இடைமறித்த புலவர் கச்சியப்பர் முன் விழுந்து வணங்கி “சுவாமி தங்கள் பெருமையை அறியாது அரங்கேற்றத்தை இடை மறித்த என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்” எனப் பணிவுடன் கூறினார். இதனால் மனமுருகிய கச்சியப்பர் அன்பரே! நான் உங்களை மன்னிப்பதாவது! உங்களாலன்றோ முருகனின் திருவருள் உலகத் தாருக்குத் தெரியவந்தது என அன்புடன் வியந்தார். பின்னர் பெரு மகிழ்வடைந்த தொண்டைமண்டலத்து 24 கோட்டத்தவரும் தமது பல்லக்கில் கச்சியப்பரையும் கந்தபுராண நூற்சுவடிகளையும் ஏற்றிப் பவனி வந்து பெருவரவேற்புகளும் தந்தனர்.

பின்னர் கச்சியப்பர் தமது மாணவர்களான ஞானவரோதயர் முதலானோருக்குக் கந்தபுராணம் என்னும் நூலை அடியொற்றிப் பாடஞ்சொல்லிக் கொடுத்தார். அவர்கள் இதனைப் பல பகுதிகளாக இறையருட்செல்வர்கள்

எழுதச் செய்தார். பின்னர் முருகனைப் பூசித்து இன்னருள் பெற்றார். இவ்வாறு இன்புற்றிருந்த வண்ணம் முருகப்பெருமானின் பெருங் கருணையால் அவரின் திருவடி நிழலில் ஒன்றிணைந்தார்.

கச்சியப்பசிவாச்சாரியாரின் முருகபக்தியினாலும் முருகனின் திருவிளையாடலினாலும் எமக்கு மிக அற்புதமான ஒப்பற்ற பெருங் காவியம் கிடைத்தது. இக்காவியத்தினை நாம் ஆசார பக்தியுடன் உள்ளன்போடு படிப்பதனாலும், படிப்பதைக் கேட்பதாலும் பெரும் பயனடைகிறோம். ஒழுக்கமும் பக்தியும் நிரம்பி வழிபடும் நியதியைக் “கந்தபுராணகலாசாரம்” என்று மறத்தமிழர் தமது சீரிய பணியாக ஏற்று வருகின்றனர். யாழ் நல்லூரில் தோன்றிய ஆறுமுகநாவலர் மூலம் எமது மண்ணில் கந்தபுராண கலாசாரம் வெகுவாகப் பரவியது. இதனைத் தூய்மையுடன் நோன்பிருந்து விரதமாக ஏற்றுப் படிக்கவும், கேட்கவும் எமது முன்னோரான அதிக பெண்களே உற்சாகத்துடன் நாடினர் என்பதைப் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது கந்தபுராண கலாசாரம் என்னும் நூலில் தெரிவித்துள்ளார்.

தமிழர்கள் அன்புடன் மெய்யுருகப்பாடி நெறியாளும் இந்து சமய காவியங்களில் திருவிளையாடற் புராணமும், கந்தபுராணமும் தூய்மையும் சிறப்பும் கொண்டவையெனச் சமயப் பெரியார்கள் எமக்குத் தெரிவித்தனர். திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள் இக் கந்தபுராணத்தை நன்கு கற்றறிந்து, கற்றாங்கொழுகினார். தமது திறமையாலும் முருகப்பெருமானிடம் கொண்ட பேரவாவினாலும் இதனையே கருப்பொருளாகக் கொண்டு எத்தனையோ விரிவுரைகளையும், நூல்களையும் எமக்களித்தார்.

இன்றும் இக் கந்தபுராணத்தை அருள்சுரக்கும் திருத்தலங்களிற் புராணபடனமாகப் படித்தும் பயன்சொல்லியும் இன்புறுகின்றனர். சைவ சமயத்தைப் பேணும் நாமும் இப்புராணத்தைப் படித்தும் கேட்டும் எமது பிறவித்துயரை நீக்கி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

சத்குருதியாகராஜ சுவாமிகள்

பல வளங்களும், பல கலைகளும், சகல செல்வங்களும் மிகுந்து இறைபக்தியும் மலிந்து விளங்குவது தஞ்சை மாவட்டம். இங்குள்ள திருவாரூர் என்னும் புண்ணிய தலத்தில் அவதரித்தவர் சத்குரு தியாகராஜசுவாமிகள்.

இவரது தந்தையார் ஸ்ரீராமப்பிரம்மம் ஆசிரியராக இருந்தும் இராமாயண உபன்யாகராகவும் சேவை செய்து வந்தார். தாயார் சீதம்மா புரந்தரதாசரின் பாடல்களை வெகுசிறப்பாகப் பாடக்கூடிய சங்கீத ஞானமுடையவர். இந்த இனிய இசைக்குடும்பம் பக்தி மிகுந்து காணப்பட்டது. ஒரு சில நாட்களுக்கு முன் சிவபிரான் ராமப்பிரம்மத்தின் கனவில் தோன்றி உங்களுக்கு இறையுணர்வும், இசையுணர்வும் கூடிய ஓர் மகன் பிறப்பான் என்றருளினார்.

பெற்றோரின் தெய்வ நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. 1767 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 25 ஆம் திகதி ஆண்மகவு பிறந்தது. பிள்ளை பிறந்ததும் அழுதது சங்கீதமாக எதிரொலித்தது. இராமப்பிரம்மத்துக்கு கனவில் தோன்றிய இறைவனின் கூற்றுப்படி குழந்தையின் அழகுரலே சங்கீதமாக இருந்தது கண்டு அகமகிழ்ந்தார். இறைவனின் கருணையை எண்ணித் தமது மகனுக்குத் தியாகராஜன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். பெற்றோரின் தாய்மொழி தெலுங்கு. தியாகராஜரும் தமது தாய்மொழியில் சிறப்படைந்தார்.

தாயார் துளசிதாசரின் இசையைப் பால்மணம் மாறாத வயதில் சொல்லிக்கொடுத்து தந்தையிடம் கல்விபெற வைத்தார். தந்தையின் நிழலில் ஆரம்பக்கல்வியையும், இராமாயண காவியத்தையும் பயின்றார். தியாகராஜனைத் தந்தையார் சொண்ட்டி வெங்கட்ராமையா என்னும் குருவிடம் ஒப்படைத்தார். இக்காலத்தில் குரு தியாகராஜனுக்கு அனைத்தையும் கற்றுக்கொடுத்து ஸ்ரீராமர் என்ற தெய்வத்தையும் காட்டினார். இதுமட்டுமல்ல மாதா பிதாவால் அரவணைக்கப்பட்டுக் குருவையும் தெய்வத்தையும் (ஒருவர் மூலம் ஒருவராக) காண்பித்தனர். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வத்தின் ஆசியால் தியாகராஜன் சிறந்த தெலுங்குப் பாடகராகவும் சிறந்த இசைமேதையாகவும் காணப்பட்டார்.

தியாகராஜன் சிறுவயதிலிருந்தே இராமாயண காவியத்தில் கூடிய பயிற்சியும் அதிவிவேகமும் இருந்ததால் ஸ்ரீராமபிரானை நெஞ்சில் குடியேற்றினார். எந்தநேரமும் “ராமராம” என்றே தியானித்துக் கொள்வார். இவரது எட்டுவயதில் தந்தையார் தஞ்சை மன்னரின் அரண்மனையில் இராமாயண காவியச் சொற்பொழிவை இராமநவமியன்று வெகுசிறப்பாக நிகழ்த்தினார். இதனால் மகிழ்ந்த மன்னர் இராமப்பிரம்மத்துக்கு ஐயாறு தலத்தில் ஒரு வீடும் கொஞ்ச நிலமும் அன்பளித்தார். இராமப்பிரம்மத்தின் பெற்றோரும் சீதம்மாவின் பெற்றோரும் அரசமரியாதையும் பட்டம் பதவியும் பெற்று உயர்ந்த நிலையில் இருந்தனர். இவ்வுயர்ந்த நிலையில் வந்த இராமப்பிரம்மமும் சீதம்மாவும் பெற்றோரின் செல்வந்த வாழ்வில் நாடாது திருவையாற்று வீட்டில் இறைபக்தியும், தூய்மையும் நிறைந்த எளிய வாழ்வை விரும்பிக் குடும்பத்துடன் இடம்மாறினர். ஐந்து ஆறுகள் பாய்ந்தோடும் திருவையாறில் குடிவந்த பின் தியாகராஜனுக்கு சங்கீதமும் ஆறாகப் பெருகியது.

தியாகராஜன் தமது வீட்டுச்சுவரில் அற்புதமான கீர்த்தனை களைக் கிறுக்கலாக எழுதியதைப் படித்துப் பார்த்த தந்தையார் பெருமிதம் அடைந்தார். இவரது சங்கீத அறிவைப் பரிசோதிக்கப் புதுக்கோட்டை மன்னர் குத்துவிளக்கில் சங்கீதம் பாடத் தீபம் ஏற்றும் போட்டியை வைத்தார். அப்போது பதினான்கு வயதுடைய தியாகராஜன் மிகச் சலபமாக பாடல்கள் பாடியதும் தீபம் தானாகவே ஏற்றப்பட்டது. மன்னர் இவருக்கு உயர்ந்த பரிசில் வழங்க அதை ஏற்க மறுத்துவிட்டார்.

இராமன் மீது பக்தி மிகுதியால் பக்தி ததும்பப் பாடல் பாடுவதும் உஞ்சவிருத்தி (வீடு தோறுஞ் சென்று உணவுக்கான அரிசி மற்றும் பொருட்கள் வாங்கிவந்து தாமே சமைத்து இறைவனுக்கு நிவேதனஞ் செய்து தானும் உண்பது) செய்வதும் தான் அவரது வேலையாக இருந்தது. இவர் இராமனுக்காக சதா பாடியும், பாடல்கள் இயற்றியும் மகிழ்வுறுவார். ஒரு நாள் நாரதர் இவரது கனவில் தோன்றி “ஸ்வராண்னவம்” என்னும் நூலைக் கொடுத்து விட்டு மறைந்தார். அன்று முதல் தியாகராஜருக்குச் சங்கீதஞானமும் ராமபக்தியும் பெருகியது. எத்தனையோ பாடல்களைப் பாடி ராமனுக்கு அர்ப்பணித்தார். நாரதரே இவரின் சங்கீதத்துக்கும் அவரது பகவத் பக்திக்கும் குருவாவார். இச்செய்தியை ஒரு பாடல் மூலம் வெளிப்படுத்தினார்.

இவர் அறவாழ்வுடன் இல்லற வாழ்வையும் பேண வேண்டியதால் இவரது பெற்றோர் பார்வதி என்ற பெண்ணை இவருக்கு மணம் முடித்து வைத்தனர். தமது பதினெட்டாவது வயதினில் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டார். சில காலத்தின் பின் தந்தையின் மறைவும், ஒரு அண்ணனின் மறைவும் குடும்பத்தில் பெரும் சோகநிகழ்வை ஏற்படுத்தியது. இவரது இரண்டாவது அண்ணன் இவர் எந்தநேரமும் இராமனை வணங்கியும், பூசைசெய்தும், பக்தியால் பாடியும் காலம் போக்குவதும், பொருளீட்டாமல் இருப்பதும் அறிந்து இவர் வணங்கிய சீதா இராமர் சிலையை எடுத்துச் சென்று நதியில் வீசிவிட்டார். இதனால் மனமுடைந்து தானே ஆற்றில் மூழ்கி அச்சிலையை எடுத்துப் பக்தியுடன் வணக்கம் செலுத்தினார். தமது இராமபக்தியை மேலும் வளர்த்தார்.

ஒருசமயம் ராமகிருஷ்ணயசீந்திரர் என்னும் மகான் காஞ்சியில் இருந்து திருவையாறுக்கு வந்திருந்தார். அவர் மிகுந்த ராமபக்தர். ராமதரிசனம் கிடைத்தவர். இவர் ராமபிரானின் ஆணைப்படியே பாடி உஞ்சவிருத்திசெய்த மகான். தியாகராஜனிடமும் வந்தார். தியாகராஜன் அந்த மகானை உபசரித்தார். இதனால் மகிழ்வுற்றவர் தியாகராஜனை நோக்கி “அன்பரே எவர் ஒருவர் 96 கோடி முறை ராமநாமஜெபம் செய்கிறாரோ அவருக்கு ராமபிரானின் தரிசனம் கிடைக்கும். உனக்கும் அந்தப் பேறு கிடைக்கும்” என்று கூறி ராமநாமத்தை உபதேசித்தார்.

அன்று முதல் தியாகராஜன் ராமதரிசனத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு தனது மனைவியுடன் திருக்கோயில் சென்று தாம்சம்வர்த்தினி அம்பிகையின் முன் பக்தியுடன் அமர்ந்து ஒரே நாளில் ஒரு லட்சத்து இருபத்தையாயிரம் தடவை ராமநாமம் சொல்லி இதையே தினமும் வழக்கமாக்கினார். இத்துடன் ராமபக்திமேலீட்டினால் இராமச்சந்திரன் புகழ்பாடிப் பல கீர்த்தனைகளையும் பாடினார். இவரது பஜனையும் ராமபக்தியும் எங்கும் பரவியதால் பல சீடர்கள் இவரிடம் வந்து சேர்ந்தனர். ராமபக்தியில் இருந்த சிறப்பான காலத்தில் இவரது மனைவி பார்வதி இறைவனடி சேர்ந்தார். உறவினரின் வேண்டுகலினைல் பார்வதியின் தங்கை கமலாம்பாளை மறுமணஞ் செய்தார். உரிய காலத்தில் கமலாம்பாள் சீதாலட்சுமி என்னும் பெண்மகவைப்

பெற்றெடுத்தாள். இதன் பின்னர் ராமநாமஜெபம், கீர்த்தனை இயற்றிப் பாடுவது, உஞ்சவிருத்தி செய்வது என யாவற்றையும் பக்தியுடன் தொடர்ந்தார்.

ஒருநாள் இவர் உஞ்சவிருத்திக்குச் செல்ல இயலாமற் போனதால் அன்று குடும்பமே பட்டினி இருந்தது. அப்போது ராம பிரானும் சீதாதேவியும் அனுமனுடன் முதுமைக் கோலத்தில் வந்து இவர்களுக்கு உணவளித்துச் சென்றனர். ஒருநாள் துறவற வடிவில் வந்த நாரதர் “நாரதீயம்” என்னும் நூலை இவருக்கு வழங்கினார். இன்னொரு சமயம் தியாகராஜன் காய்ச்சல் நோய் கண்டு வாடிய போது திருவையாறு அம்பிகை ஸ்ரீதர்மசம்வர்த்தினியே இவரிடம் நேரில் வந்து மருந்து கொடுத்துவிட்டுச் சென்றாராம்.

தியாகராஜரின் பக்திமேலீட்டினால் ஒரு தனவந்தர் இவரை அறியாமலே இவரது சீடர் மூலம் பொற்காசு மூட்டையை இவரது பல்லக்கில் ராமநவமிக்காக வைத்திருந்தார். இதையறிந்த சில திருடர்கள் பின்தொடர்ந்தனர். அதை உணர்ந்த தியாகராஜர் “தனக்குரிய பணத்தை இராமனே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும்” என்றார். அப்போது ராமலட்சுமணரே காவலாக வந்து மறைந்தனராம். ராமச் சந்திரமூர்த்தியின் பேரருளால் தினமும் ராமநாம ஜெபத்தைச் சொல்லி வருவதால் பலமுறை ராமன் இவருக்கு மறைமுகமாகக் காட்சி தந்தார்.

ஒருமுறை தியாகராஜர் திருப்பதி திருமலையில் தரிசிக்க வந்தார். இறைவனுக்கு எதிரில் திரையிடப்பட்டிருந்தது. இவருக்குத் திருவேங்கடமுடையானைக் கண்ணால் கண்டு தரிசிக்க முடியவில்லை. உடனே வேங்கடரமணனை நோக்கி ஒருபாடல் பாடினார். உடனே திரைச்சீலை அறுந்து விழுந்தது. இவருக்குப் பெருமானின் தரிசனமும் கிடைத்தது. திருவேங்கடவனை மனமுருக வணங்கி மகிழ்ந்தார்.

ராமபக்தியில் ஆரம்பமாகி இசையிலும் வல்லுநராகி மகானாகத் திகழ்ந்தவர். தந்தையின் உபதேசப்படி இராமாயண காவியத்தைத் தினமும் படித்தவர். குருவான மகான் ஒருவரின் உபதேசப்படி இறையருட்செல்வர்கள்

ராமநாமஜெபத்தைத் தினமும் ஒருலட்சத்து இருபத்தையாயிரம் தரம் ஓதியவர். 96 கோடி ராமநாமம் பாடியதும் நேரில் வந்த ராமர் தரிசனம் கொடுத்து அவரை வேண்டும் வரம் யாதெனக் கேட்டார். தியாகராஜர் ராம பக்தியால் அவரைப் புகழ்ந்துபாடி எல்லாம் இன்ப நிறைவாக அனுபவித்தவர் ராமனிடம் கேட்டவரம் யாதெனில், “தங்கள் திருவடி தொழும் பக்தியைத் தவிர வேறெதுவும் வேண்டாம் ராமா” என்றார். ராமரும் கேட்டவரம் தந்தார்.

இப்படியாக ராமனுக்கு இசை அர்ப்பணஞ் செய்து வரும் தியாகராஜர் எப்பொழுதும் தனிமை, அடக்கம், எளிமை, இறை பக்தியுடன் தன் காலத்தைப் போக்கியவர். சங்கீத (பக்தி) இனிமையால் யாவராலும் மெச்சப்பட்டவர். பல அரசர்களும் இவரைச் சமஸ்தான வித்துவானாக ஏற்க அரும்பாடுபட்டனர். அல்லது தம்மிடம் வந்து ஒரு பாடலையாவது அவர் நாவால் பாடத் தாம் மகிழ் எண்ணினர். இதேவரிசையில் தஞ்சாவூர் மன்னன் சரபோஜி மகாராஜா தனது சிப்பந்தி ஒருவர் மூலம் பெருநிதியான பொன்முடிப்பைக் கொடுத்துத் தியாகராஜரை அழைத்து வரும்படி அனுப்பினார்.

தியாகாராஜர் அன்று வழமைபோல் ராமனைப் பக்தியால் பாடிப் பரவசமாகி வணங்கிவிட்டு வந்து ஓய்வெடுத்திருந்தார். சரபோஜி மன்னரின் சிப்பந்தி பல நயமான வார்த்தைகள் பேசித் தியாகராஜரை மன்னனிடம் அழைத்துச் செல்ல அரும்பாடுபட்டான். தியாகராஜர் ராமனை அன்றி வெறெவரையும் பாடுவதில்லையெனக் கூறியும் வந்தவர் தன்பணியில் இறுக்கமாக நின்றார். தியாகராஜர் ராமன் சந்நிதியில் அமர்ந்து “நிதிசாலசுகமா” என்று ராமனைப் பாடவும் வந்தவர் சென்றுவிட்டார்.

சத்குரு தியாகராஜரின் சாதனைகளாவன, 96 கோடி ராமநாம ஜெபம் செய்து ராமனை நேரில் தரிசித்து உளமுருகப் பாடியது. 2400 கீர்த்தனைகளை இயற்றி உயிர்கொடுத்து இன்றும் மேலான சங்கீதத்தின் உயிர்நாடியாக எத்தனையோ பாடகரின் நெஞ்சில் உறைந்துள்ளார். இவரின் பஞ்சரதனக் கீர்த்தனைகள் இன்றும் சங்கீத உலகில் சிறப்புடன் விளங்கி வருகிறது. இவர் இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட ராகங்களில் புதிய வடிவங்கள் அமைத்து சங்கீத உலகில் தனது விசேட முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். இவர் “பிரகலாத சரிதம்”, நௌகா விஜயம் ஆகிய நூல்களை இயற்றியவர்.

இவ்வாறு பல சாதனைகளைப் புரிந்தவர். தியாகராஜர் ஒரு நாள் கோபத்துடன் காணப்பட்டார். அங்கு வந்த ஒருவர் சுவாமி சாந்தமே உருவான உங்கள் சிந்தனையில் ராமன் குடியிருக்கக் கோபப்படலாமா எனக் கேட்டபோது, தன்னையே நொந்து தமது தவறை உணர்ந்து “சாந்தமுலேகா” என்ற பாடலை மனமுருகப் பாடினார். இப்பாடல் இன்று அற்புதமாகவே பயன்தருகிறது. ராம பக்தியில் தன்னை மட்டுமல்ல, எவரையும் ஈர்க்கும் சக்தியுடையவர்.

சத்குரு தியாகாராஜ சுவாமிகள் என்பது வருடங்கள் இப் புவிமீது சங்கீத உலகில் நன்கு பிரகாசித்து இன்றும் விடிவேள்ளியாகவே காட்சி தருகிறார். 1847 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் ஆறாம் நாள் பகுள பஞ்சமியன்று ராமபக்தியில் மூழ்கியபடி ஓர் அற்புதமான பாடலைப் பாடியபோது இசையுடன் ராமபதமடைந்தார்.

தியாகப்பிரம்மம் தியாகாராஜசுவாமிகள் ராமனடி சேர்ந்த நன்நாளை அவரது சங்கீத பக்தர்கள், பாடல்கள், சீடர்கள் சிறந்த கோயிலமைத்து வருடாவருடம் ஓர் பெருவிழாவாக இன்றும் சங்கீதார்ப்பணஞ் செய்து தாமும் நன்மையடைகிறார்கள். எம்மையும் கேட்டு மகிழ வைக்கிறார்கள். கேட்பவரெல்லாம் பாட்டுக்குத் தாளமும் போடுகிறார்கள்.

திருவையாறு திருத்தலத்தில் இவருக்கெனக் கட்டிய ஆலயத்தில் தினமும் பூசைகள், ஆராதனைகள் நடாத்துகிறார்கள். இவரது ஆத்மஅலை ஆறுபோல பெருகவும், சங்கீதம் இசைவடிவில், பக்திவடிவில் அருள் தருவது ஓர் இறை மகிமையாகும்.

சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் இவரே மிகப் பிரபல்யமானவர். இவரது பக்தியும், அற்புதங்களும், வாழ்க்கைநெறியும் மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் உணர்வுபூர்வமான காரியசித்தியாக அமைந்துள்ளது.

“இறைவனை நம்பினார் கெடுவதில்லை. நற்பேறு பெறுவர்”

பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள்

செந்தமிழ் நாட்டில் புண்ணிய பூமியாம் இராமேஸ்வரத்தில் இற்றைக்கு 155 வருடங்களுக்கு முன் சாத்தப்பபிள்ளையும் செங்கமலத்து அம்பாளும் செய்த நற்றவத்தால் ஞானக்குழந்தையாக வந்து அவதரித்தவர் இச்சுவாமிகள். இவரின் இயற்பெயர் “அப்பாவு”. இக்குடும்பம் நெடுங்காலமாக பாம்பன் என்ற ஊரில் வாழ்ந்ததால் இவரைப் பிற்காலத்தில் பாம்பன் சுவாமிகள் என அழைத்தனர்.

இவர் அவ்வூரிலுள்ள கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் தமது கல்வியை ஆரம்பித்தார். அவ்வூரிலுள்ள சிவன்கோயில் திருவிழாவுக்காகச் சென்றிருந்தார். கோயில் வாசலில் சென்றதும் தன்னையறியாமலே “சிவசிவ” என்று சொல்லிக்கொண்டு கோயிலை வலம்வந்து தன் இல்லம் ஏகினார். அச் சிறுபராயத்தில் நாளொன்றுக்கு 36 முறை கந்தசஷ்டி கவசம் பாராயணம் செய்து வந்தார். இவ்வோதலின் பலனாகக் கேசரபாதமாக சிவபிரானைப் பற்றி முதல் பாடல் பாடினார். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை தங்கள் தோப்பிலிருந்த பனையோலையை ஏடுகளாக்கி அதில் தமது எழுத்தாணி கொண்டு கீழ்த்திசை நோக்கியபடியே “எனது ஆண்டவனாகிய குமாரபகவானே! பாடியே அறியாத யான் நின்னையே பல பாக்களாலும் பாடக்கடவேன. அருணகிரிநாதர் பெயர் வைத்தே பிரபந்தம் முடிக்கக் கடவேன்” என்று இறைவனை வேண்டினார். இறையருளால் “கங்கையைச் சிறையில் பறித்து” என்ற தொடரில் மங்கலகரமான சொற்கள் பிரவாகமாக ஊற்றெடுத்து இப்பாடல் இனிது நிறைவேறியது.

இதன்பின் நாள்தோறும் ஒரு பாடல் எழுதிய பின்பே உணவை உண்ணும் வழக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டார். இவரது பாடலின் பெருமையை அறிந்த அவ்வூர் சேதுமாதவஜயர் திருஆறெழுத்து மந்திரத்தை ஒரு தைப்பூச நன்னாளில் குரு உபதேசஞ் செய்தார். ஒருநாள் இறையருட்செல்வர்கள்

இரவு ஓர் ஆன்மீகப் பெரியார் உருவத்தில் முருகப்பெருமான் கனவில் தோன்றி, இவரை அழைத்துச் சென்று ஒரு மண்டபத்தில் பாற் சோற்றைப் பிசைந்து தன் கையால் இவருக்குக் கொடுத்துத் தாமும் உண்டார். இதன்பின் சுவாமிகள் பாடும் திறனும் தமிழ், வடமொழி நூல்களைப் பற்றிய ஞான அறிவும் மிகுந்து காணப்பட்டார்.

ஒருநாள் சுவாமிகள் வெறும் காலுடன் மணலில் நடந்து செல்கையில் காலில் ஒரு நெருஞ்சிமுள் குத்திவிட்டது. வேதனையால் கண்ணீர்மல்கிய நிலையில் வருந்தினார். அன்றிரவு முருகன் ஒரு தச்சரின் கனவில் தோன்றிச் சுவாமிகளின் தோற்றத்தைக் காண்பித்து சுவாமிகளின் அளவுக்கேற்ற பாதுகை செய்து அணிய வழங்குமாறு கட்டளையிட்டார். தச்சரும் தமது கடமையை நிறைவேற்றினார். சைவ சமயத்தவருக்காக நீதிமன்றத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு வழக்கை முருகன் அருளால் வெற்றிபெறச் செய்தார். இவ்வழக்கில் துறவு நோக்கத்துடன் கூறிய பொய்க்காக இவரைப் பழநிக்கு வரவேண்டாம் என முருகன் ஆணையிட்டார். ஆன்மலாபம் வேண்டிக் கூறிய பொய்க்காகத் தனது பிழையுணர்ந்து “துறவுநோக்கம்”, “பிழை பொறுக்க முறையீடு”, “சிறுமைநீக்குயர் செல்வம்” ஆகிய பதிகங்களைப் பாடினார்.

சுவாமிகள் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பல கோயில்களைத் தரிசித்துவிட்டுத் திரும்பும்போது ஓர் இளைஞன் போல வந்து “குமரகோட்டம்” என்ற கோயிலையும் காண்பித்து வழிபட முருகன் அருள்புரிந்தார்.

சுவாமிகளின் 41வது வயதில் இராமேஸ்வரத்தின் அயலில் உள்ள பிரப்பன் வலசை என்ற மயானத்தில் தவம் செய்வதற்காக ஒரு சதுரக்குழி வெட்டி “குமரகுரு குமரகுரு” என்று கூறியபடி குழியில் அமர்ந்து தியானம் மேற்கொண்டார். இதேசமயம் பேய்கள் வந்து இவருக்குத் துன்பம் விளைவித்தன. இவர் திருஆறெழுத்து மந்திரத்தை ஒதிப் பேய்களை விரட்டினார். ஏழாம் நாள் அருணகிரிநாதரும்,

அகத்தியரும் உடன்றிற்கப் பழநி முருகன் காட்சிகொடுத்து உபதேசம் செய்தருளினார். 35 ஆம் நாள் தவநிலையை விட்டு எழுந்து பார்த்த போது சித்திரா பெள்ணமியாக இருந்தது. சதுரக்குழியில் முருகன் செய்த உபதேசம் “தகராலய ரகசியம்” என்ற நூலாக வெளிவந்தது.

ஒருநாள் சுவாமிகள் நயினார்பிள்ளை என்பவரின் வீட்டில் உணவருந்தச் சென்றபோது அவரின் மகன் ஒரு மூட்டுப்பூச்சியை நசித்துக் கொன்றுவிட்டான். இதுகண்ட சுவாமிகள் இந்த வீட்டில் இன்று ஓர் இழவு நடைபெற்றதால் நான் இங்கு உண்ணமாட்டேன் என்று கூறி மறுநாள்தான் உணவு உண்டதுடன் “ஜீவ காருண்யம்” பற்றியும் நல்லுபதேசம் செய்தார்.

1902 இல் சுவாமிகள் காசி யாத்திரை செய்தபோது குமர குருபரர் மடத்தில் தங்கி அம்மடத்துப் பெரியாரிடம் காவியுடை வாங்கித் தரித்தார். பின்னர் சித்திரத்துள் சித்திரம் வரைந்து சிதம்பரத்தில் சித்திரப்பாடல்களைப் பாடினார். மேலும் முருகனின் திருத்தலங்களை அகரவரிசையில் நினைந்து முருகனின் பெருமை வாய்ந்த “சண்முககவசம்” என்றும் நூலை எழுதினார்.

1923 இல் சென்னையில் நடந்து செல்கையில் குதிரை வண்டிச்சில்லு மோதியதில் இடது கணுக்கால் எலும்பு முறிந்தது. மருத்துவமனையில் சிகிச்சைக்காகச் சென்றார். இவரது நோயைப் பார்வையிட்ட மருத்துவர் இவர் உப்பு விலக்கியே உண்பதால் இவரது காலைக் குணப்படுத்த இயலாது எனக் கூறினார். இதைக் கேட்ட சுவாமிகள் “முருகா கேவலம் இந்த உப்பால் ஆகக்கூடிய காரியத்தை உன் திருவருளால் நிறைவேற்ற முடியாதா” என்று மனவேதனையுடன் வேண்டினார்.

அப்போது பாம்பன் சுவாமிகள் படுத்திருந்த கட்டிலருகில் இரு மயில்கள் வந்து நோயுற்ற காலின் மீது தமது தோகையால்

வருடின. இதை உணர்ந்த சுவாமிகள் கண்விழித்து இவ்வதிசயத்தைக் கண்டார். கண்டதும் “முருகா” என்றார். அப்போது அங்கே ஒரு சிறுவன் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்து அவரது காலை மென்மையாக வருடவும் கால் குணமடைந்தது. உடன் எழுந்திருந்து அங்கிருப்பது முருகன் என அறிந்து அச்சிறுவனை வணங்கியதும் சிறுவனான முருகன் மறைந்தருளினார். அவரது கால் குணமடைந்ததை அறிந்த மருத்துவர் வியப்படைந்தார். சுவாமிகள் சைவ உலகுக்காக 6666 பாடல்களை அளித்துள்ளார். பாம்பன் சுவாமிகள் 30.05.1929 அன்று சமாதியடைந்தார். மறுநாள் இவரது வித்துடல் சமாதியில் வைத்து முறைப்படி அபிசேகங்கள் செய்யப்பட்டது. இவரது அடியார்கள் தொடர்ந்து இவரது சமாதிக்குரிய வணக்கங்கள் செய்துள்ளனர். இவரது சமாதி நிலையையும் வரலாறுகளையும் நன்குணர்ந்த உள்ளூர், வெளியூர் அன்பர்கள் இவருக்கெனப் புதிய நகர அமைப்பில் பெரிய கோயில் கட்டியுள்ளனர். இதற்கு முன்னோடியாக முன்னாள் புகைவண்டிச் சாரதியான இராமச்சந்திரன் என்பவர் சுவாமிகளின் தவக்குழியைப் பார்த்ததும் பக்தியால் கவரப்பட்டு அவரின் நூல்களைப் பாராயணஞ் செய்து பெருநிழலாகக் கொண்டு அதிக பேறுபெற்றவர். அவ்வயலிலுள்ள “இடையர்காடு” என்னும் சிறுகாட்டைச் சுத்தஞ் செய்து கோபுரமும் கோயிலும், பாடசாலை, மருத்துவமனை, கணனி நிலையம், கைத்தொழில் பயிற்சி ஆகியவற்றை பல வெளியூர் அன்பர்களின் உதவியோடு நிறுவினார். வருடாவருடம் பற்பல முன்னேற்றகரமான பணிகளை நெறிப்படுத்தி வருகிறார். சேவையில் இருந்து ஓய்வுபெற்றதும் பாம்பன் சுவாமிகளின் அறநெறியில் வாழ்ந்து அவரைப் போலவே பல உருவ அமைப்புகளுடன் அறவாழ்வு வாழ்கிறார். இவரது சமயபக்தியும் நோக்கமும் முன்னிற்க இன்று ஸ்ரீலஹீஇராமச்சந்திர சுவாமிகள் என்ற பெயரில் ஆன்மீகவாழ்வு வாழ்கிறார். இவரது அயராத உழைப்பினால் பாம்பன் சுவாமிகளின் 6666 பாடல்களின் சிறப்பை அறியமுடிகிறது. பாம்பன் சுவாமிகள் மீதுள்ள தூயபக்தியானது மக்களிடையே அவ்வளாகம் பாம்பன் சுவாமிநகர் என்னும் ஆன்மீக நிறுவனத்தை நிறுவ ஏதுவானது.

குமரகுருபர சுவாமிகள்

கல்விச் செல்வத்தின் உறைவிடமான பாண்டிய நாட்டிலே திருவைகுண்டம் என்னும் திருப்பதி திருவருள் பிகாசிக்கும் சிவ பூமியாகும். இங்கு வாழ்ந்து தமிழ்கூறும் நல்லுலகுக்குப் பெருமை தேடித்தந்தவர்கள். சிறப்புமிகு சைவவேளாளர் குடியிற் பிறந்தவரான சண்முகசிகாமணிக்கவிராயரும் அவர்தம் தர்மபத்தினி சிவாகாமி அம்மையுமாவார்.

இத்தம்பதிகள் முன்செய்த தவப்பயனாக வந்து அவதரித்தவர் குமரகுருபரசுவாமிகள். இவர் தமது ஐந்து வயது வரை வாய் பேசாத ஊமையாகவே இருந்தார். இதனால் இவரது பெற்றோர் சொல்லொணாத் துயரத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். ஒருநாள் திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமானின் திருவருள் கைகூட்டும் நற்காலம் அமைந்தது. பெற்றோர் தமது மகனை அழைத்துக்கொண்டு போய்த் திருச்செந்தூர் முருகனின் திருமுன் படுக்கவைத்துத் தாமும் மண்டியிட்டு விழுந்து அழுது முறையிட்டனர். உரிய நேரமும் முருகன் திருவருளும் கைகூட சிறுவனுக்குப் பேச்சு வன்மை கிடைத்தது. ஊமை நீங்கி, மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் முருகன் அருள் சுரக்க “கந்தர்கலி வெண்பா” என்னும் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். முருகப்பெருமானின் அருளாசி பெற்று மணியான முத்துக்களைப் பாமாலையாகப் புனைந்ததால் அன்று முதல் குமரகுருபரர் என அழைக்கப்பட்டார்.

சைவசித்தாந்த சாத்திரசாரமாக விளங்கும் குமரகுருபரர் இலக்கண இலக்கியங்களையும், ஞானசாத்திரங்களையும் இறைவன் திருவருளால் இலகுவில் கற்றுத்தேறினார். இதனால் பக்தி வைராக்கியங்கள் இவரிடம் தானாகவே தோன்றின. பின்னர் பக்தி மேலிடத் திருத்தலங்களைத் தேடி வணங்கினார். திருச்செந்தூர் முருகனின் ஆணைப்படி வடதிசை நோக்கிச் செல்லும் வழியில் மதுரை மீனாட்சியம்மன் பதியை அடைந்தார்.

மதுரை மீனாட்சியம்மனின் திருவருள் கவர்ந்ததால் அத் திருப்பதியில் தங்கி அம்பாளின் மீது பிள்ளைத் தமிழ் பாடச் சித்தங்கொண்டு பாடலை இயற்றினார். மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழை அவ்வூர் மன்னன் திருமலைநாயக்கர் முன்னிலையில் அம்பாளின் ஆலயத்தில் அரங்கேற்றத் திருவருள் பாலித்தது.

குமரகுருபரர் மதுரை மீனாட்சியம்மை திருத்தலத்தில் அவ்வூர் அரசன் திருமலை நாயக்கரின் முன்னிலையில் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் அரங்கேற்றம் தொடர்கிறது. இனிமையான பாடல்கள் வருகைப் பருவத்து ஒன்பதாவது பாடலான “தொடுக்குங் கடவுட் பழம் பாடற்றொடையின் பயனே” என்று தொடங்கும் பாடலுக்கு விளக்கவுரை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வருகைப் பருவத்துக்குரிய வயதுடையவரும் திருக்கோயில் அர்ச்சகரின் மகளின் சாயலுமுடைய சிறுமியொருத்தி சிறந்த ஆடை அலங்காரங்களுடன் மெல்ல நடை நடந்து வந்து அமர்ந்திருந்து பிள்ளைத் தமிழின் இனிமையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். வருகைப் பருவம் பாடி முடிந்ததும் அச்சிறுமி அரசரின் கழுத்திலிருந்த மணிமாலையை எடுத்துக் குறுநடை நடந்து சென்று குமரகுருபரரின் கழுத்தில் போட்டதும் மறைந்தருளினாள். யாவரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தனர். “மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்” குமரகுருபரரினால் இயற்றிப் பாடப் பட்டு அரங்கேறியது. மன்னன் திருமலைநாயக்கர், பாடிய பதிகத்தின் இனிமையையும், வருகைப் பருவத்தில் மீனாட்சியம்பாள் வந்து கேட்டு இன்புற்று புலவருக்குப் பரிசளித்துச் சென்றதையும் நேரிற் கண்டு குருபரரின் பெருமையை நோக்கி அவரை இன்முகத்துடன் வணங்கித் தக்க பரிசில்களை வாரிவழங்கினார்.

குமரகுருபரர் மேலும் சில நாட்கள் அங்கேயே தங்கி மதுரைக் கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். மேலும் மீனாட்சியம்மை இரட்டை மணிமாலை, நீதிநெறி விளக்கம் என்னும் நூல்களையும் இயற்றினார். பின்னர் தொடர்ந்து சென்று சோழநாட்டின் பல திருத்தலங்களைத் தரிசித்த பின் திருவாரூர் தியாகேசப் பெருமானை

வழிபட்டார். அங்கு சில காலம் தங்கித் “திருவாரூர் நான்மணிமாலை” பதிகத்தையும் இயற்றினார். இதே நிலையில் ஒரு ஞானகுருவிடம் உபதேசம் பெற எண்ணி ஓர் தகுந்த குருமூர்த்தியாக விளங்கிய ஸ்ரீமாசிலாமணிதேசிகர் சிவஞானச் செல்வராக இருப்பதை அறிந்தார். அங்கு சென்று குழுவின் பக்குவ நிலையைக் கண்டதும் இவரே எனது குருவானவர் எனத் தீர்மானித்தார். அவரை வணங்கித் தமக்குத் துறவுநிலை ஏற்படுத்துமாறு பணிந்தார். அப்போது குருமுதல்வர் குமரகுருபரரின் தோற்றத்தையும் மனோநிலையையும் கண்டு வியந்து அவரைக் காசிக்குச் சென்று திருத்தல யாத்திரையில் அங்கு தங்கி தெளிவுறுமாறு பணிந்தார். இதுகேட்டதும் குமரகுருபரர் காசிக்குச் சென்றுவர அதிக காலம் செல்லுமேயென அவதியுற்றார். அவரின் மனோநிலை கண்டதும் குருமகான் சிதம்பரம் சென்று தங்கி வாழ்ந்து வருமாறு ஆணையிட்டார்.

ஞானகுருவின் பணிப்பின் பேரில் குமரகுருபரர் சிதம்பரம் நோக்கிச் செல்லும்போது இடையில் தென்பட்ட வைத்தீஸ்வரன் திருக்கோயிலில் இறைவனை வணங்கி அங்கு சிலகாலம் தங்கினார். அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் மீது கொண்ட பக்தி காரணமாக “முத்துக்குமாரசாயி பிள்ளைத்தமிழ்” இயற்றினார். பின்னர் சிதம்பரஞ் சென்று பல நாட்கள் தங்கி இறைவனை வணங்கி நடராசப் பெருமான் மீது உளமிரங்கி சிதம்பர மும்மணிக்கோவை என்னும் பிரபந்தத்தை இயற்றினார். மேலும் சிவகாமியம்மை இரட்டை மணிமாலை என்னும் நூலையும் இயற்றினார்.

பின்னர் தருமபுரம் சென்றடைந்ததும் ஞானகுருவான மாசிலாமணிதேசிகர் அவருக்கு ஞானப்பேறான துறவு நிலையைத் தந்தருளினார். குருமகானின் பெருங்கருணையை எண்ணித் தம்மாசிரியரை வியந்து “பண்டாரமும்மணிக்கோவை” என்னும் நூலைப் பாடி குருவுக்கு ஏற்பித்தார். பின்னர் குமரகுருபரர் குருவின் ஆணைப்படி

முன்னர் திருமலைநாயக்கரால் வழங்கப்பட்ட பொருளைக் கொண்டு போய் காசியில் விசுவநாதப்பெருமான் மீது “காசிக்கலம்பகம்” என்னும் நூலைப் பாடினார். மேலும் “துண்டிவிநாயகர் பதிகம்” பாடினார்.

பின்னர் அந்த நாட்டு முகலாய மன்னரின் ஆதரவை நாடியதால் கலைமகள் மீது “சகலகலாவல்லிமாலை” பாடினார். கலைமகளின் அருளால் ஹிந்துஸ்தானி மொழியை அறிந்து மன்னனிடம் நட்புமுறை பாராட்டி அவரின் அனுமதியுடன் காசியில் கேதாரநாதர் கோயிலில் இருந்த கேதாரலிங்கத்தை முகமதியார் மறைத்திருந்தனர். குமரகுருபரர் விசுவலிங்கத்தை வெளிப்படுத்தி ஆலயத்தைப் புனர்நிர்மாணஞ் செய்து பூசை ஒழுங்குகளையும் மேற்கொண்டார். சிவாகமவிதிப்படி விழாக்களையும் ஏற்படுத்தி ஓர் சைவ மடத்தையும் அமைத்தார். அந்த மடத்தில் சிவயோக நிலையில் வாழ்ந்து ஓர் புராணசாலை அமைத்து தமிழிலும் இந்தியிலும் புராணச் சொற்பொழிவாற்றி யாவரையும் கவரச்செய்து இன்புற வைத்தார். இதனால் இவரது புலமை நன்கு பிரகாசித்தது. இடையில் தருமபுரம் வந்து தமது குருமகானிடம் பணிந்து ஆசிபெற்று மீண்டும் காசிக்கு வந்து தமது தூயபணியைத் தொடர்ந்தார்.

இவரது துறவு வாழ்வும் சமயப்பணியும் சிறப்புடன் காசியில் நிலைபெறும் ஒரு வைகாசித் திங்களில் கிருஷ்ணபட்ச திருதியையில் சிவபிரானின் திருவடி நிழலில் இரண்டறக் கலந்தார். குமரகுருபரரின் வருகையால் எமக்கு ஏற்றமிகு பாடல்களும் இறையன்பும் கிடைத்தமை பெரும் பேறாகும்.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

“முத்தைத்தரு பத்தித்திருநகை
அத்திக்கிற சத்திச்சரவணபவ”

- அருணகிரியாரின் முதற்பாடல்வரி -

பார்காக்கும் பார்வதி பரமேஸ்வரனின் இளங்குமரன் முருகன் தந்தைக்கு உபதேசித்த அறிஞன், அசுரர்குடி மாய்த்த மாவீரன், அழகன், வள்ளியின் காதற்கணவன், குறும்பன், இசைப்பிரியன். தன் புகழ்பாட எண்ணி ஒளவைக்குச் சுட்டபழம் தந்து செந்தமிழ்ப் பாமாலையை ஏற்றவன். தன்மீது திருப்புகழ் பாடுவிப்பதன் பேரில் அருணகிரிநாதரை இப்பூவுலகில் அவதரிக்க வைத்தவன். தமிழர் போற்றும் உத்தமமான தமிழ்த்தெய்வம் ஆவான்.

திருக்கோயில்களில் முற்காலத்தில் தொண்டு புரியும் மனோநிலை கொண்டவர்கள் பொதுமகளிர் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். பொதுமகளிர் பரத்தையர், கணிகையர், உருத்திரகணிகையர் என மூன்று பிரிவினர் இருந்தனர். கைப்பொருள் வழங்குவோரை அணைத்து இன்பமுட்டுபவர் பரத்தையர் எனலாம். ஆலயப் பணியாளர்களுக்கு இன்பமுட்டுபவர் கணிகையர் எனப்படுவரில் மூன்றாமவர் உருத்திர கணிகையர் ஆவர். இக்குலத்தவரில் தலைமகளாகப் பிறப்பவள் பல கலைகளையும் பயின்று இறைதொண்டின் தேவைக்காகப் பெற்றோரால் திருக்கோயில்களில் ஒப்படைக்கப்படுவர். இவர்கள் மனம் அலையாத கற்புநெறி பூண்டவராவர். இதே குலத்தில் அவதரித்த முருகம்மை என்பவள் திருத்தொண்டே தலையாய கடமையாக இருந்தவள். சிவத்தியானத்துடன் திருவண்ணாமலை தியாகேசர் சந்நிதியில் இணைந்திருந்தாள்.

ஒருநாள் இரவு முருகம்மையின் கனவில் முருகப்பெருமான் தோன்றி “கற்பிற்சிறந்தவளே! உன் கருவில் வானவர் போற்றும் வல்லமை மிக்க அற்புத மகவொன்றை அவதரிக்கச் செய்வோம்” என்று கூறி மறைந்தருளினார். கனவு கலைந்து துயிலெழுந்த முருகம்மை இறைவனை எண்ணி அருணகிரி ஐயனே! உன்பணியே தஞ்சமென வாழ்ந்த நான் கருவுற்றால் யாவரும் எள்ளி நகையாடார்களா? என் குலத்தவர் நின் பணியிலிருந்து நீக்கி விடார்களா? இனியான் ஏதுசெய்வேன் என்று இரங்கினாள். முடிவில்

துணிவுடன் எதுவந்தாலும் முருகப்பெருமானின் துணை முன்நிற்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டு தன் அன்றாடக் கடமைகளை ஆரம்பித்தாள்.

முருகனின் திருவருளால் முருகம்மை உரிய காலத்தில் ஓர் பெண்மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். அப்பிள்ளைக்கு ஆதியென்ற பெயரிட்டு அன்புடன் அரவணைத்து வந்தாள். இப்படியே ஐந்து வருடங்கள் சென்றன. வேறொரு நாள் முருகம்மையின் கனவில் தோன்றிய ஆறுமுகப்பெருமான் “பெண்ணே! உன் வயிற்றில் அறிவுடைய ஒரு சற்புத்திரன் தோன்றுவான். அவனால் மண்ணும் விண்ணும் துயர்நீங்கி வேதநெறி விளங்க வாய்மை வளர்ந்தோங்கும். அவனால் நீபும் முத்தியின்பம் பெறுவாய்” எனக்கூறி மறைந்தருளினார். முருகப்பெருமானின் பெருங்கருணையை எண்ணிய முருகம்மை பெருமிதம் அடைந்தாள்.

ஆறுமுகப்பெருமானின் பெருங்கருணையால் கனவில் தோன்றி உரைத்தபடி யாவரும் மெச்சக்கூடிய அழகிய சற்புத்திரன் பிறந்தான். முருகம்மையின் முற்றவப்பயனும், இறைபணியின் பிரதிபலனும் முருகப்பெருமானின் திருவருள் சிறக்கவும், அண்ணாமலைத் திருநகரின் சமயநெறி பிரகாசிக்கவும், இப்புவி புனித பூமியாக விளங்கவும், அஞ்ஞானம் அழிந்து மெஞ்ஞானம் மிளிர்வும் ஞான பக்தியாம் ஒருவிடிவெள்ளி பிரகாசித்தது. அமரர்கள் முருகன் புகழ் ஓங்கும் காலம் கைகூடியதென மலந்தாவி ஆர்ப்பரித்தனர். இப்பிள்ளை அண்ணாமலையில் பிறந்ததால் அருணை மலையின் பெயராக “அருணகிரி” எனப் பெயர் சூட்டினாள் முருகம்மை. அவள் தன் இரு பிள்ளைகளையும் கண்ணெனப் போற்றி வளர்த்து வந்தாள். அருணகிரியின் ஐந்து வயது நிறைவுடன் தீந்தமிழை நுகருவதற்காக நற்கல்விச் சாலையில் சேர்த்து வைத்தாள். அவரின் தலைவிதிப்படி முருகன் ஞானகுருவாக உபதேசிக்க இருந்ததை உள்ளுணர்வு அறிந்தாற் போல் பள்ளிப்படிப்பை அலட்சியம் செய்தார். படிப்பில் நாட்டமின்றித் தன் வயதொத்த சிறுவர்களுடன் தீயவழிச் சென்று அலைந்தார். பள்ளிப்படிப்பில் நாட்டங்கொள்ளாமாறு நல்லாசிரியர்கள் வற்புறுத்தியும் ஆனது ஏதுமில்லை.

முருகப்பெருமான் ஆண்டிக் கோலத்தில் வந்து அவ்வப்போது அருணகிரிக்கு பொற்காசுகளை வழங்கி வந்தார். பள்ளிப்படிப்பை விடுத்துத் தீய நண்பர்களுடன் குறும்புத்தனமாகத் தீயவழியை நாடினார். இப்போக்கு இவரின் பன்னிரண்டு வயது வரை நீடித்தது.

ஒருநாள் முத்தம்மை தன் இரு பிள்ளைகளையும் அழைத்து அன்பு பாராட்டி அரவணைத்து தன் குடும்ப வரலாற்றையும் முருகப் பெருமான் தன் கனவில் தோன்றியதையும் பிள்ளைகளின் பிறப்பு நிலையையும் நன்கு எடுத்துரைத்தாள். தன் மகள் ஆதியை நோக்கி அருணகிரியைத் தம்பியாக மட்டுமன்றித் தாயாகவும் பேணிக் காக்குமாறு அன்புக் கட்டளையிட்டாள். குறுகிய காலத்தில் முருகம்மை முருகனடி சேர்ந்தாள். முருகம்மையின் பிரிவால் பெருந்துயரடைந்த பிள்ளைகள் செய்வதறியாது திகைத்தனர். அருணகிரி தம் தாயின் இறுதிக்கிரியைகளை நிறைவேற்றினார்.

காலம் கடந்தது. வாலிபனான அருணகிரி தீய நண்பர்களின் கூட்டமைப்பால் வீட்டுப் பொறுப்புணர்ச்சியின்றி மனம்போன போக்கில் நண்பர்களின் சிதறிய சிந்தனையில் அலைந்தார். வீட்டில் செல்வம் கொட்டிக் கிடந்தும் அதன் விரயத்தை வழிகாட்ட யாருமில்லாததால் அவருக்குத் தீயவழிச் செல்ல உதவியது. செல்வ மிகுதியும் அவரின் மிடுக்கான அழகும் பொது மகளிரால் ஈர்க்கவைத்தது. பொருளாசையினால் பொதுமகளிர் பலர் இவரை அன்புடன் வரவேற்றனர். அவர்களுடன் தகாத நட்புடன் பழகிவந்தார். இதுபற்றி ஆதியிடம் அறிந்தபோது இச் சொத்துக்கள் யாவும் தம்பியின் சுகவாழ்வுக்கே உரியவை எனப் பதிலளித்தாள்.

அறிவு கலங்கித் திரிந்த அருணகிரி தன் தீயநண்பர்களாற் தடுமாறிச் செயற்பட்டார். நீதி, தர்மம், முத்தி, பாவபுண்ணியம் என்று ஏதும் இல்லை. பெண்களின் காம இன்பமே உடலுக்கு இன்பந் தருபவை எனப் பலவாறு கூறியதை வேதவாக்காக அருணகிரி ஏற்றுத் திரிந்தார். வீட்டிலிருந்த செல்வநிலைக்கேற்ப ஆடை, அணி கலன்களின் அலங்காரமும், உடலெங்கும் வாசனைத்திரவியங்கள் பூசியபடி பொதுமகளிர் வாழும் வீதியால் வலம்வருவார். பொதுமகளிர் அவரை வரவேற்று அதிகபணம் பெற்று உடற் சுகபோகம் தந்து தம்மிடமுள்ள நோய்களையும் கொடுத்துதவினர். இவ்வாறு அருணகிரி தமது சொத்துக்களையும் குடியிருந்த வீடு யாவற்றையும் இழந்து தவிக்கும் நிலையில் மரநிழலில் வாழ்ந்தனர். தம்பி பொதுமகளிருக்கு வழங்கப் பணம் கேட்டபோது ஆதி கொடுக்க வசதியற்றிருந்தாள்.

தம் தம்பி விரும்பிய பெண்களை அனுபவிக்க வேண்டிக் கொடுக்கப் பணம் இன்மையால் அவர் செல்லும் பெண்களின் வீட்டிற் தான் சென்று அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து தம்பியைச் சுகம் பெற வைத்தாள். தம்பியின் சுகநலனுக்காகத் தன்னையே வருத்தி உதவிவந்தாள்.

தீயநெறியால் அருணகிரி தமது செல்வங்களையும், வீட்டையும், தன் தாய் போன்ற பண்புடைய சோதரியின் உடல் உறுதியையும் மனநிலையையும் இழந்தார். அதேநேரம் தன் உடல் வனப்பும் நீங்கிப் பாரிய தீராத நோயான தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டார். ஆனால் இவ்விழிவான நிலையிலும் பரத்தையரிட்டுச் செல்லப் பணம் தருமாறு ஆதியை வற்புறுத்துவார். தன் உடலுழைப்பால் உருக் குலைந்தும் தம்பியின் மனம் கோணாது காத்து வந்தாள். அருணகிரி தன் இருபத்தெட்டாவது வயதை அடைந்தார்.

ஒருநாள் அருணகிரி தமக்கையிடத்தில் சோதரி! இன்று என்னை ஒரு பெண்ணிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பாயெனில் என் ஆசையைத் தீர்ப்பேன் என்று இரந்து நின்றார். அதுகேட்டதும் மூத்த சகோதரியான ஆதி என்பவள் தன் தம்பியை நோக்கி நான் இதுவரை எனக்கெனப் பொருளேதும் விட்டுவைக்கவில்லை. உன் பெண் போகத்துக்காக என் உடலை வருத்திக் கூலிவேலை செய்து உனக்குச் சுகம்பெற வைத்தேன். இப்போது என்னிடம் பொன்னோ வேறு பொருளோ பணமோ, உடல்வலுவோ ஏதுமில்லாத ஏதிலியாகவே நிற்கிறேன். என் உடன்பிறப்பானாலும் நீ இருளில் மூழ்கும் இச்சையால் யாசிக்கிறாய். என்னிடம் உன்மோகத்தைத் தீர்ப்பாயாக என்று பதிலுரைத்தாள்.

முருகப்பெருமானின் பெருங்கருணையால் அவதரித்தவர். தமது இருபத்தெட்டாவது வயது வரை அவரை நல்வழிப்படுத்த எவரும் இல்லாத காரணத்தால் தீயவர்களின் நட்பினால் தீயவழிச் சென்று தமது பல சொத்துக்களையும் இழந்து பெரும்போகமான சிற்றின்பத்தை நன்கு அனுபவித்தவர். உடலழகு, பெருநிதி, நல்லறிவு யாவற்றையும் இழந்து தீராத நோயினால் பாதிக்கப்பட்டவர். இதே

நிலையிலும் சகோதரியிடம் பொதுமகளிடம் செல்லப் பொருள் கேட்டவர். தன் உடன்பிறவிக்கு வேண்டியன யாவும் தந்த ஆதி தன் தூயசிந்தையால் தம்பியை அரவணைத்தவர். இதனால் உற்றார் உறவினர் யாவரும் விட்டுவிலகினர். செய்வதறியாது பரிதாப நிலையில் தன் உடலையே தியாகஞ் செய்வதற்காக முன்வந்தாள். முருகப்பெருமான் அருணகிரிநாதரை ஆட்கொள்ளும் நேரமும் கைகூடியது. ஆதி உரைத்த ஆறுதல்மொழி அவருக்கு அம்பெனப் பாய்ந்து ஆழப்பதிந்தது. அருணகிரி தன் இருளிலிருந்து வெளியானது போல் தெளிவுற்றார். என் தாய் போன்ற உள்ளம் படைத்த சோதரியே! அன்றாடம் என் பாவச் செயலுக்காக நீவிர் விட்ட விழிநீர் பெருகிய ஆழக்கடலில் தத்தளித்தேன். இப்போது வெளியேறியாவற்றையும் உணர்ந்தேன். உனது நயப்புரை என் ஞானக்கண்ணை நோக்க வைத்தது. இனி நான் உயிருடன் இருப்பதிற் பயனேதும் இல்லை. உயிர்தரியேன் என்று கூறியபடி ஓடோடிச்சென்று அண்ணாமலையானின் திருக்கோபுர உச்சியில் ஏறித் தற்கொலை செய்யும் நோக்கில் குதித்தார்.

அப்போது முற்றவப்பயனாகத் தன்மீது புகழ்பாட வந்தவன் ஊழ்வினையால் அசுத்த மாயையில் சிக்கியபோதும் தெளிந்துள்ளான். இவனை ஏற்று ஓர் கருவியாகப் பயன்படுத்தித் தன் புகழை உலகத்தோர் போற்றி மகிழ எண்ணிய முருகன் அருணகிரிநாதரைத் தடுத்து ஏந்திக் காப்பாற்றினார். முருகப்பெருமான் அருணகிரிநாதரை நோக்கி “ஆற்றல்மிகுந்த இளைஞனே! இப்படியாக நீ உயிரைவிடத் துணியலாமா? வடபுறக்கோயில் வாசலில் இறைவன் உன்னைக் காத்து நிற்பான். உலகமே உன்னைப் போற்றி வணங்கும்” என்று அருளுரைத்து திருநீறிட்டு கடைக்கண் பார்வையுடன் மௌனமொழி பேசிச் “சொல்லற்றுச் சும்மாயிரு” என்று இன்னுரை பேசினார். மேலும் அருணகிரியாரின் தலைமேல் தமது வலதுகாலை வைத்துத் திருவடிதீட்சை வழங்கினார். இத்திருவடி தீட்சையின் காரணமாக அருணகிரிநாதரின் உடல்நோய், உளநோய் யாவும் குணமடைந்தது. ஞானசக்தியால் முருகப்பெருமானின் திருவருள் துணைகொண்டு திருக்கோயிலின் வடபுற வாயிலில் சென்று திருக்கோயிலுட் புகுந்து மோனத்தவநிலையில் இருந்தார். அருணகிரியார் முருகன் அருளால் துறவியானார்.

அருணகிரிநாதர் தனது தகாத சொற்கேட்டு வெளியே புறப்பட்டவர் எங்குசென்றாரோ என ஏங்கிய ஆதி பல்வேறிடங்கள் சென்று இறுதியில் அண்ணலவன் திருக்கோயிலுட் சென்றார். அங்கு தம்பியின் தவநிலையைக் கண்டதும் தமது தாய் அருணகிரியின் எதிர்காலம் பற்றித் தெரிவித்தமை நினைவில் வந்ததால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார். அருணகிரியின் தகாத செயல் கண்டு ஒதுங்கி விட்டகன்ற ஊர்மக்கள் அவரின் தேகப்பொலிவையும் தவநிலையையும் கண்டு வெட்கித் தலை குனிந்தனர்.

முருகப்பெருமானின் திருவடிகள் மூன்று இடங்களில் பட்டு யாவும் சிறப்படைந்தன. மயில் மீதும், தேவர் தலை மீதும், திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரியின் தலை மீதுமாகும். திருவடி பட்டதும் அருணகிரிநாதர் முன்செய்த பாவங்கள் அகன்றன. தீராத நோய்கள் மறைந்தன; ஞானம் உதயமானது. முருகப்பெருமானைப் பணிந்து நின்ற அருணகிரிநாதரைத் தன் புகழ் பாடுமாறு முருகப்பெருமான் “முத்தைத்தரு பத்தித்திருநகை அத்திக்கிற சத்திச்சரவண” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். அமுதிலுமினிய திருப்புகழ் மடைதிறந்த காட்டாறு போலப் பாயத் தொடங்கியது. முருகன் இன்புற்றார். நாமும் புகழ் மணக்கும் தேனிலுமினிய சந்தப்பாடல்களை இன்றும் கேட்டு மகிழ்கின்றோம். முதன்முதலில் தோடுடைய செவியனாரின் உமை அம்மையிடம் ஞானப்பால் உண்ட வஞ்சமில்லாத பிஞ்சுப் பாலகன் சந்தப் பாடல் பாடி மகிழ்வித்தார். இதன் பின்னர் உமைமைந்தனின் பேரருள் பெற்ற அருணகிரி பாடியதைக் கேட்கிறோம். முருகன் முதன்முதலில் அடியெடுத்துக் கொடுத்து மௌன உபதேசம் செய்தார்.

உலகை வெறுத்துத் தற்கொலை புரிய முனைந்தபோது திருவண்ணாமலையில் திருவடி காட்டி முருகன் ஆட்கொண்டார். இரண்டாவது தடவையாக ஞானமலை என்னும் திருத்தலத்தில் முருகனைத் தரிசித்தபோது அருணகிரிநாதரின் வேண்டதலின் பேரில் திருப்பாதத்தினைக் காட்டி வள்ளிநாயகியுடன் தேடற்கரிய காட்சி தருகிறார். முருகப்பெருமான் அருணகிரியை வயலூருக்கு வருமாறு அழைத்தார். அருணகிரியார் வயலூர் சென்றபோது அங்கு உறையும் பொய்யா கணபதி அவரை நோக்கி “உயர் திருப்புகழ் விருப்பமொடு இறையருட்செல்வர்கள்

செப்பு” என உத்தரவிட்டு அதனைப் பாடும் முறையினையும் உபதேசஞ் செய்தார்.

தம்மை ஆட்கொண்ட வயலூர் திருத்தலத்தைப் பற்றி அணகிரிநாதர் வேறு ஐம்பத்தைந்து பாடல்களால் புகழ்கிறார். இதனால் வயலூர் வள்ளலான முருகப்பெருமானின் பெருமைகளை உணர்த்துகிறார். வயலூரில் சில நாட்கள் தங்கியவரை முருகன் விராலிமலைக்குச் செல்லுமாறு கனவில் தோன்றிப் பணித்தருளினார். அங்கு செல்லும் பாதையில் சந்தானக்கோடு என்னுமிடத்தில் ஆறுமுகப்பெருமானை வழிபட்டு அவரது பூரணமான அருங்காட்சியைக் கண்டதும் “சீரான கோலாகல” எனத் தொடங்கும் விராலிமலைத் திருப்புகழ் பாடி என்றென்றும் இக்காட்சியை எண்ணி இன்புற்றார்.

வலதுகரத்தில் வேலும் இடதுகரத்தில் சேவற்கொடியும் கொண்டு காட்சிதந்த திருச்செங்கோட்டு வேலவனின் பெருங்கருணையினால் பரவசமடைந்தார். சந்தம்மிகு திருப்புகழைப் பாடவைத்துப் பாரெல்லாம் மணக்கச்செய்த செங்கோட்டு வேலவனின் அருளுக்கு நன்றிகூறும் வகையில் “சென்றே இடங்கள் கந்தா எனும்போது செஞ்சேவல் கொண்டு வரவேணும்” என்று வியந்து பாடினார்.

திருவண்ணாமலை, திருவிடைக்கழி, திருச்செங்கோடு, திருத்தணிகை ஆகிய திருத்தலங்களில் கந்தப்பெருமான் அட்டமா சித்திகளை அருளிச்செய்த பெருமையை திருவகுப்புத் தொகுப்பு என்னும் நூலில் அருணகிரியார் குறிப்பிட்டு இரங்கிப் பாடினார். திருவிடைக்கழியில் திருத்தலக் கருவறையில் சிவனும் முருகனும் காட்சியளிக்கும் அழகுநிலை கண்டு இன்புற்றவர் அத்தலத்திலுள்ள குராமரத்தடியில் முருகன் உலாவரும் திருக்காட்சியைப் பாடினார். திருவண்ணாமலையில் மன்னன் பிரபுதேவா மகிழ்ந்திட முருகன் ஆடிவந்த காட்சியழகை “அதலசேடனாராட” என்ற திருப்புகழில் வாணிக்கிறார். கும்பகோணத்தில் “சித்ரகவியால் நான் உன் புகழ் பாட அருள்செய்வாய்” என்று ஆறுமுகப்பெருமானிடம் வேண்டிப்பாடச் சுவாமிமலை முருகன் இவரின் பாடலுக்கு அருள்செய்தார். இதனால் “திருஎழுகூற்றிருக்கை” என்னும் தேர்வடிவில் அமைந்த சித்ரகவி பிறக்கிறது.

கொடுங்குன்றம் என்னும் பிரான்மலை, திருச்செந்தூர், திருத்தணிகை, சிதம்பரம் முதலான திருத்தலங்களில் முருகனின் நடன தரிசனம் கண்டு இன்புற்றார். அருணகிரிநாதர் பாடிய திருப்புகழ், திருவகுப்பு, கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, வேல், மயில், சேவல் விருத்தங்கள், திருஎழுசூற்றிருக்கை ஆகிய அனைத்துப் படைப்புகளும் அற்புதமான பக்திப்பாடல்கள். மேலும் இவை யாவும் மகாமந்திரங்களுமாகும்.

கந்தபுராணம், சிவபுராணம், தேவிபாகவதம், இராமாயணம், பாரதம், தசாவதாரம் போன்ற நூல்கள் தரும் அற்புதமான செய்திகளை திருப்புகழில் விரிவாக அறியலாம். அருணகிரிநாதர் திருவண்ணாமலையிலிருந்து திருத்தலங்களைத் தரிசிக்கச் சென்றார். இத்தரிசனத் திருவுலாவில் காசி கயிலாயம் முதல் இலங்கையிலுள்ள கதிர்காமம் வரை பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்தும், திருப்புகழ் மற்றும் வகையான பாடல்கள் பாடியும் வந்துள்ளார். இவரது எண்ணற்ற திருத்தல யாத்திரைத் தலங்கள் இருந்தபோதும் எமக்குத் தெரியவந்தவை 226 தலங்களாகும். அருணகிரியார் முருகன் அருள்பெற்றுச் சந்தக்கடல் என்று சொல்லத்தக்க பல்லாயிரம் (10345) திருப்புகழ் பாடல்களைப் பாடினார். இப்போது எமக்குக் கிடைத்தவை 1328 திருப்புகழ் பாடல்களாகும்.

அருணகிரிநாதர் முருகப்பெருமான் திருத்தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்தபின் திருவண்ணாமலையை வந்தடைந்தார். அங்கிருந்தபோது தமிழில் பாரதம் எழுதிய வில்லிபுத்தூரர் வந்தார். அவ்வேளை அருணகிரியார் கந்தர்அந்தாதி பாடிக்கொண்டிருந்தார். இருவருக்கும் இடையில் விவாதமேற்பட்டது. அருணகிரியார் பாடிய பாடலுக்கு வில்லிபுத்தூரர் விரைவாகப் பொருள் கூறினார். கந்தரந்தாதியின் 51வது பாடலான தகரவிகற்பய மகங்கொண்ட ஒரு பாடலுக்கு வில்லிபுத்தூரர் பொருள் கூறமுடியாமற் போனதால் விவாதத்தில் தோற்றார். தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு தன்னைத் தண்டிக்குமாறு அருணகிரிநாதரை வேண்டினார். அதுகேட்ட அருணகிரியார் வில்லிபுத்தூரரை மன்னித்து முன்போலச் சிறப்புடன் தமிழ்ப்பணி ஆற்றுமாறு வேண்டினார்.

திருவண்ணாமலையில் இருந்த சமணமதத்தவரும் சக்தி உபாசகருமான சம்பந்தாண்டான் என்பவருக்கும் அருணிகிரியாருக்கும் விவாதம் நடைபெற்றது. அருணிகிரிநாதரும் சம்பந்தாண்டானும் பிரபு தேவராயனுடைய அன்பர்கள். இருவரும் தத்தமது பக்திபூர்வ தெய்வங்களான முருகனையும் சக்தியையும் தேவராயனுக்கு நேரிற் காண்பிப்பதாகத் தமது வாதத்தின் முடிவாகச் சபதஞ்செய்தனர். சம்பந்தாண்டான் சக்தியை அரசன்முன் தரிசனம் கொடுக்குமாறு வேண்டிப் பணிந்தார். தேவி மறுத்தபோது “தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்கு சகுணப்பிழை வேண்டும்” என்றாற்போல முருகனையும் தடுக்குமாறு வேண்டினார். சக்தி முருகனைச் சிறுவனாக்கித் தன் மடியின்மீது வைத்திருந்தாள். முருகன் தாயுடன் விளையாடி மகிழ்ந்தார்.

அருணிகிரிநாதர் முருகனைத் தரிசனம் தருமாறு அழைத்தார். “சீர்பாதவகுப்பு”, “கடைக்கணியல் வகுப்பு” முதலியன பாடியும் முருகன் வரவில்லை. உடனே மயில்வகுப்புத் தொகுத்து உற்சாகமாகவும், அழகாகவும் உள்ளன்போடு பாடினார். மயில் முருகன் முன்சென்று தன் தோகையை விரித்து அழகிய நடனமாடியது. மயிலின் ஆடலில் மயங்கிய முருகன் மயில்மீது தாவி ஏறி அமர்ந்தார். மயில் பேருவகையுடன் வானத்தில் தோன்றியது. இதுகண்டு யாவரும் அதிசயித்தனர். முருகன் மயிலுடன் மன்னன் முன்வந்து காட்சி கொடுத்தார். முருகனின் பேரொளி மிகுந்த தரிசனத்தால் மன்னனின் கண்ணொளி மங்கியது. அருணிகிரிநாதர் விபூதி கொடுத்து மன்னனின் கண்பார்வையைக் குணப்படுத்தினார். முருகனின் தரிசனத்தால் பொறாமையும் ஆத்திரமும் கொண்ட சம்பந்தாண்டான் மன்னிடஞ்சென்று அவன் விரும்பிய கற்பகமலரை அருணிகிரிநாதரே எடுத்து வரக்கூடிய ஆற்றல் மிக்கவர் என நம்பாசையை மூட்டினார். இதனால் அட்டமாசித்தி பெற்ற அருணிகிரிநாதர் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் தந்திரத்தில் தன் உடலைவிட்டு ஒரு கிளியின் உடலில் புகுந்து பறந்து சென்றார். கற்பகமலரைத் தேடியெடுத்து வருமுன் சம்பந்தாண்டான் வஞ்சனை தீர்க்கும் நோக்கில் அருணிகிரியாரின் பூதவுடலைத் தகனஞ் செய்துவிட்டார். அருணிகிரியார் கற்பகமலர் எடுத்துவந்து மன்னனிடம் தந்தார். (அவர் தமது சித்தியின் இறையருட்செல்வர்கள்

திறமையால் அரசன் முன் சுயருபங்காட்டி மலர் தந்தாரெனவும் ஐதீகம் உண்டு. பின் தன் பூதவுடலைக் காணாததால் கிளியின் வடிவத்தில் முருகனின் திருக்கரத்தில் அமர்ந்தருளினார் எனக் கூறப்படுகிறது.

முருகனின் மீது கொண்ட பரவசத்தால் யாவரும் அருள் பெற்றுய்யும் வண்ணம் முருகன் புகழ்மணக்கும் சந்தக்கவிகளை உள்ளன்போடு பாடினார். இவரது சொற்பெருக்கும் ஆற்றலும் “வாக்கிற்கருணகிரி” எனப் போற்றப்படும் சிறப்புடையது.

அருணகிரிநாதர் முருகனின் புகழ் பாடவே பிறந்தவர். முருகனின் திருவிளையாட்டில் தன்னை அர்ப்பணித்தார். முருகன் தெரிவித்த திருத்தலங்களெல்லாஞ் சென்று புகழ்பாடினார். இப் பாடல்கள் சொற்சுவை, பொருட்சுவை, பக்திநெறி யாவற்றையும் தன்னகத்தே கொண்டவை. இறைவன் மீது பாடப்பெற்ற பாமாலை களில் திருவாசகம் உள்ளொளி பெருக்கி உவப்பிலா ஆனந்தத்தைத் தந்து யாவரையும் என்புருக வைப்பது. திருப்புகழ் பாலமுருகனுக் கேற்ற வகையில் களிப்பூட்டும் செஞ்சொற் பாடல்களாகும். பாமாலைகள் பாடும்போது யாவும் பாடிய நிறைவாக அதன் உயர்வும், இனிமையும் வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் அமைந்தது திருப்புகழின் சிறப்பாகும். திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் தெவிட்டாத தெள்ளமுதாக முருகன் புகழாக அமைந்ததால் இதன் சிறப்பை நாமெல்லாம் அனுபவித்து இன்புறுவோமாக.

“பத்தியால் யானுனைப் பலகாவும்
பற்றியே மாதிரும் புகழ்பாடி
முத்தனா மாறெனைப் பெருவாழ்வின்
முத்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே
உத்தமா தானசற் குணநேயா
ஓப்பிலா மாமணிக் கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத் தினிபாதா
வெற்றிவே லாயுதப் பெருமானே”

இவ்வாக்கத்திற்கு உதவிய நூல்கள்

- (01) அறுபத்துமூவர் கதைகள் - அரு.ராமநாதன் (துர்க்காதாஸ், எஸ்.கே.தாஸ்)
- (02) வாதவூரடிகள் புராணம்
- (03) வினோதரச மஞ்சரி
- (04) தேவி பாகவதம்
- (05) இராமலிங்க அடிகளார் வரலாறு
- (06) பட்டினத்தார் வாழ்வும் வாக்கும்
- (07) சேக்கிழார் வரலாறு
- (08) ஆன்மீக சஞ்சிகைகளான சக்தி, பக்தி, ஆன்மிகம், தீப ஆராதனை, இராம கிருஷ்ண விஜயம், ஞானபூமி, சந்நிதியான் வெளியீடான ஞானச்சுடர், இராமகிருஷ்ண மட வெளியீடுகள்.
- (09) சிவமகாபுராணம்
- (10) தெய்வத்தின் குரல்
- (11) குமரகுருபரசுவாமிகள் பிரபந்தங்கள் - டாக்டர்.உ.வே.சாமிநாத ஜயர்

